

நான் சாகமாடுவேன்

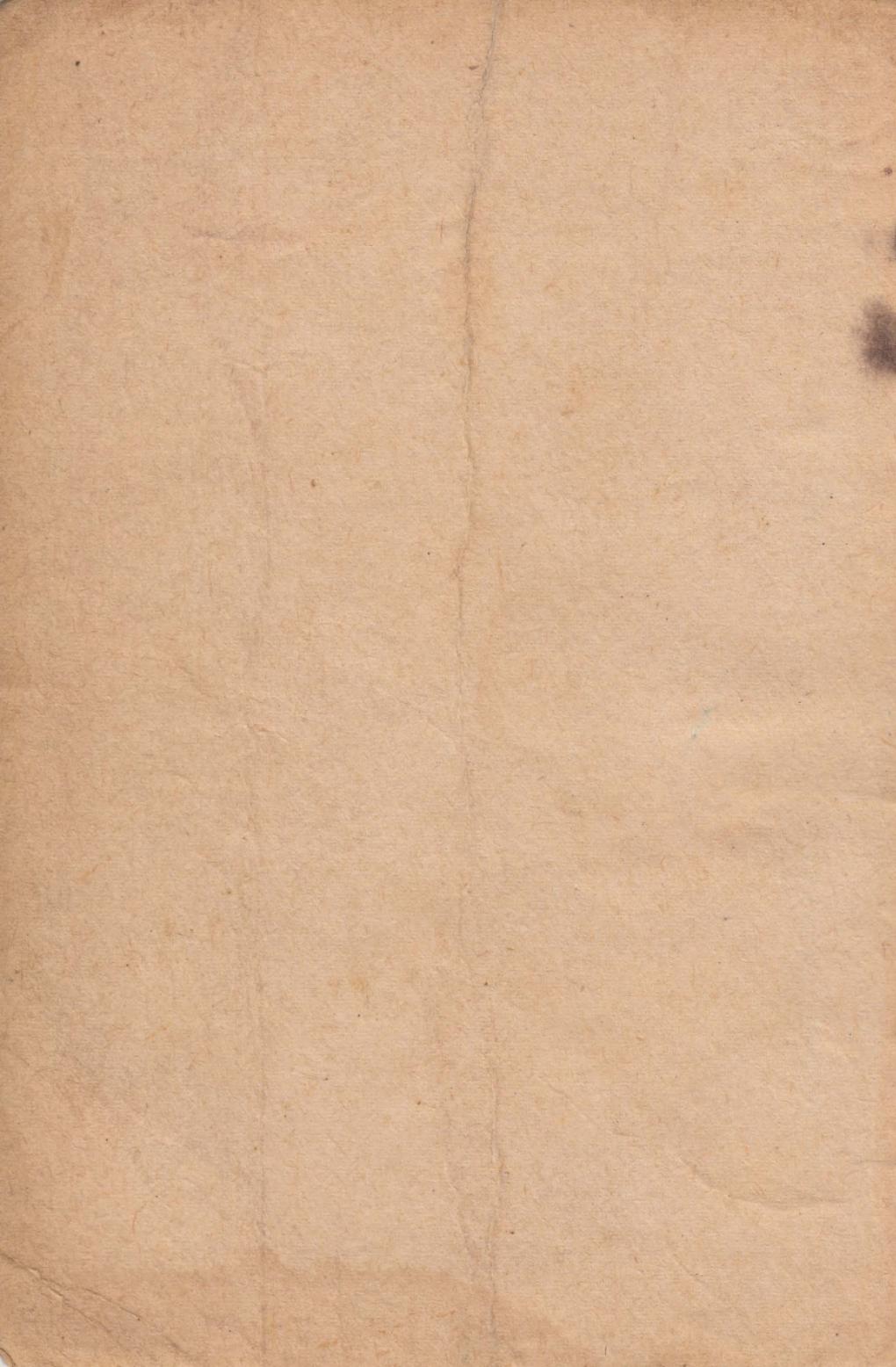
இச.கத்ரிகாமநாதன்

www...ais...

உலக: திருவில்லை சந்தர்

வெஞ்சேரி
பிரசுரம்

LUCKSHMI STORES
BOOK SELLERS & NEWS AGENTS
ELLIAZY - KARAVEDU

தமிழ்நாடு

தென்னியகம்
பொலிகள்கூ
வல்வெட்டு

இத்தொகுதியில்....

ஓரு கிராமத்துப் பையன்
கல்லூரிக்குச் செல்லுகிறான்.

வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது!

வியட்டும் உனது
தேவதைகளின் தேவ வாக்கு.

நான் சாகமாட்டேன்!

நான் சாகமாட்டேன்

செ. கதிர்காமநாதன்

வெளியீடு

வீரகோரி

த.பெட்டி 160.
கொழும்பு.

**NAAN SAAKAMAADANE
(I CANNOT DIE)**

by
S. KATHIRGAMANATHAN

FIRST EDITION
NOVEMBER 1972.

COPY RIGHTS
FIRST EDITION RESERVED
WITH THE PUBLISHERS

PRICE Rs. 2/25

Published by:

VIRAKESARI
P. O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (CEYLON) LTD.
185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

பதிப்புரை

“நான் சாகமாட்டேன்” என்ற மொழிபெயர்ப்பு குறு நாவலை, தான் வாழ்ந்த காலத்திலேயே நூலாக்கிவிட வேண்டுமென்ற தணியாச ஆவல் கொண்டிருந்தார் திரு. செ. கதிர்காமநாதன். இப்பணியில் முழுமுச்சாகவும் ஈடு பட்டிருந்தார். நூலின் முகப்புச் சித்திரமும் வரையப் பட்டு, புளொக்கும் தயாராகியிருந்தன. ஆனால் இப்பணி முடிவுபெற முன்னரே, கொடியவிதி அவரின் உழைக்கும் கரங்களை சாய்த்துவிட்டது.

இப்பொழுது வீரகேசரி பதிப்பகத்தின் வாயிலாக தன் முயற்சி நிறைவு பெற்றுள்ளதைக் கண்டு அன்னூரின் ஆத்மா சாந்தியடையும்.

“நான் சாகமாட்டேன்” என்ற குறுநாவல், தமிழிலே, “வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில்” ஏற்கனவே தொடர்ச்சி யாகப் பிரசரமானது. இத்தொகுதியில் அதை வெளியிடும் உரிமையை எமக்களித்த ஆசிரியர் கிருஷ்ண சந்தருக்கு நன்றியுடையோம்.

செ. கதிர்காமநாதனின் புகழ் பெற்ற சிறுகதைகளில் ஒரு சிலவற்றை வாசகர்கள் சுவைக்க வேண்டி இத்தொகுதி யில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

எம்முடன் நெருங்கி, உழைத்த ஓர் இலக்கிய கர்த் தாவின் நினைவு அஞ்சலியாக இத்தொகுதியைத் தமிழ் அண்ணையின் மலர்ப்பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

—பதிப்பாளர்.

முன்னுரை

சி

வீட்டிற்கு வந்திருந்தார், அப்பொழுது “நான் சாகமாட்டேன்” என்னும் குறுநாவல் வீரகேசரியில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. கிருஷ்ண சந்தரின் பிரசித்தி பெற்ற ஆக்கம் ஒன்றின் மொழிபெயர்ப்பு அது. பல வருடங்களுக்கு முன் அதனைப் படித்துச் சுவைத்தவன் என்ற வகையில் இருவரும் அப் புனைக்கதையைப் பற்றியும், சந்தரின் வேறு சில கதைகளைப் பற்றியும் உரையாடினாலோம். “இவற்றைத் தனியே ஒரு தொகுதியாகப் போடத்தான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். மேலட்டைக்குப் படம்கூட மனத் திலே கிடக்கு” என்று கூறினார். இப்பொழுது சிற்சில திட்டமாற்றங்களுடன் நூல் வெளிவரும் பொழுது நன்பர் கதிர்காமநாதன் எம்மிடையே இல்லை. இது துயர் தருவதாயினும், எழுத்தை இறுதி மூச்சுவரை நேசித்த ஒருவரின் ஆசை நிறைவேறுகிறது என்பதில் ஓரளவு மன ஆறுதல் ஏற்படுகிறது.

கதிர்காமநாதன் சுயமாகவும், மொழி பெயர்ப்பாகவும் எழுதிய சில சிறந்த படைப்புகள் இத்தொகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. இவை ஆசிரியரைப் பரந்துபட்ட வாசகர்களுக்குத் தகுந்த முறையில் அறிமுகப்படுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. இலக்கிய ஆசிரியர்களுக்கும் திறனைய் வாளருக்கும் கதிர்காமநாதன் நன்கு பரிச்சயமானவரோ! எனினும் பத்திரிகை வாயிலாகவே பரவலான வாசகர் கூட்டத்தை அவர் பெற்றிருந்தார். அந்த முறையில் இந்நூல் ஆசிரியரது முந்திய நூலிலும் பார்க்கக் கூடுதலான வாசகரைப் பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளமை மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயமாகும்.

உலக மொழிகள் பலவற்றிலுமுள்ள ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளிகளைப் போல, கதிர்காமநாதனும் குறிப் பிடத்தக்க விதத்தில் எளிமை நயம் வாய்ந்த எழுத்தா

ளர் எனலாம். நுண்ணிய விஷயங்களையும் சிக்கல் இல்லாமல் சித்தரிக்கலாம் என்பதைத் திறம்யடச் செய்து காட்டியவர் அவர். கதையை நேர்மையுடன் மட்டுமன்றி நேராகவும், சீராகவும் கூறும் பேரிலக்கிய மரபைப்போற் றியவர். இலக்கிய உத்திகள் ஒருவிதத்தில் ‘பாஷன்’ போன்றவை. அடிக்கடி மாறிக்கொண்டிருப்பவை. அவற்றுக்கு அளவுக்கு மீறிக் கவனஞ் செலுத்தும் எழுத்தாளர் உண்மைப் பொருளைவிட்டு நிழலைத் தொடர்பவர் ஆவர்! எளிமையுடன் கருத்தும், கவர் ச்சியும் உடைய கதைகளைப் படைத்து ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகில் தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர் கதிர்காமநாதன்.

தனது எழுத்தை அக்கறையோடும், ஆர்வத்தோடும் கைக்கொண்டதோடுமையாது, அது அக்கிரமம், அந்தி ஆகியவற்றுக்கு எதிரான ஆயுதமாயும் அமைகல் வேண்டுமென்ற ஆழந்த நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார் அவர். மானுடத்தின் நலத்திலும், நன்மையிலும் தீவிர ஈடுபாடு உடையவராயிருந்த அவர் அடக்கமானவராயிருந்தமை வியப்புக்குரியதன்று.

வாழ்விலும் தாழ்விலும் இயல்பு குன்றுதவரான கதிர், வருங்காலத்தில் மனித இயல்பையும் உலகப் போக்கை யும் மேலும் மேலும் நுனித்துணர்ந்து நுண்ணுணர்வும் நூலறிவும் சாலப்பெற்ற பேரிலக்கியங்களைப் படைப்பாரென எண்ணியிருந்தோம். அது கைசூட்டுவில்லை. இதுவரை அவர் எழுதியவற்றுள் சிறந்தவை சில இத்தொகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றை வாசக நேயர்கள் உரிய முறையில் உவந்தேற்பர் என்பதில் எனக்கு எதுவித ஜயமுமில்லை.

க. கைலாகபதி.

தமிழ்த்துறை,
பல்கலைக் கழக வளாகம்
கொழும்பு.

வீரகேசரி வெளியீடுகள்

		ரூபா	சதம்
கலையாழி	(ரஜனி)	1	— 90
பூஜைக்கு வந்த மலர் (ந. பாலேஸ்வரி)	2	—	25
கதைக் கணிகள் (சிறுகதைத் தொகுதி)	2	—	00
யுகங்கி (மனிவாணன்)	2	—	25
மைதிலி (ரஜனி)	2	—	90
பண்டார வண்ணியன் (முல்லைமணி)	1	—	60
தீக்குள்விரலைவைத்தால்(கே. எஸ். ஆனந்தன்)	2	—	25
ஆஷா (ரஜனி)		(அ ச சி ஸி)	
தூரத்துப்பச்சை (கோகிலம் சுப்பையா)		"	
மலைக்கண்ணி	—	,,	
உதயகண்ணி	—	,,	
சொர்க்கம் எங்கே?	—	,,	

● வீரகேசரி வெளியீடுகளை உள்ளூர் ஏஜன்னுகள் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வீரகேசரி விநியோக இலாகா,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

ஆசிரியரின் ஆகங்களில் சிறந்த
தெனப் பலாலும் பாராட்டும் பெற்
றது. யூனெஸ்கோ நிறுவனத்தினால்
உலக மொழிகளில் வெளியிடப்
படுவதற்கெனத் தெரிவு செய்யப்
பட்ட ஈழத்து சிறுகணத்துகளில் ஒன்று
யமைந்தது.

தேணிப்பகம்
பொனீரன்றி
வல்வெட்டி த்துறை

ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் செல்லுகிறஞ்

இதயத்தில் எழுந்த அவசரத்திலும் படபடப்பிலும்
தன்னையிழுந்து, ஆடைகள் வெயர்த்து ஒழுகி நனையத்
தட்டுத் தடுமாறி, வயல் வரப்புகளுடாக விரைந்துகொண்
டிருந்த சின்னையா, இன்னும் பாதி வழியைத் தாண்டி
யிருக்க மாட்டான் — அதற்கிடையில் கல்லூரி மணி
கம்பீர ஒசையுடன் காற்றிற் கலப்பது, அவன் காதில்
மெதுவாய்க் கேட்கிறது.

அவ்வோசை, அலைகளாகத் தத்தி வந்து, அவன் உள்
ளத்தைத் திடுக்கிட்டுச் சிதற வைக்கிறது. ஒரு கணம், கால்
கள் நிற்கின்றன. ஏதோ ஒரு உந்தல் அவற்றில் எழுந்து,
நின்ற கால்கள் வேகமாக, வேகமாக அவனை இழுத்துச்
செல்லத் தொடங்கும்போது, நேரம் சென்றுவிட்டதே
என்ற கவலையும், கல்லூரிக் கதவுகளைத் தாண்டிச் சந்தடி
யிழுந்த வராந்தாக்களினாராடாக — ஆக இறுதியிலுள்ள
வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறதே என்ற அவஸ்தை

யும், ஒருங்கே எழுந்து அலுவலகமும் அதிபரும் அவனுள் வான்த்தில் ஏற்படுத்திய நடுக்கத்தில், வீட்டுக்கே திரும்பி விடலாமா என்ற எண்ணம் தலையெடுக்கிறது.

எல்லாமே ஒரு கணத்தில் மறைய, நேரத்தை வானத் திலளக்கும் பழக்கத்தில், வானத்தை வெறிச்சிட நோக்கி, அவன் விரையத் தொடங்குகிறான். அவனால் இன்றைக்கு வானத்தைப் பார்த்து சரிவர நேரத்தைக் கணக்கிட முடியாது. கருமை கருமையாக, குவிந்து கலைந்து, வானத்தில் அலைந்து வரும் மழை முகில்கள்... திடீரென்று நேற்றிரவு முழுவதும் விடாமற் கொட்டிய மழை, வயல் வரப்புகளைச் சேருக்கி, அவனை நடக்கவிடாமல் களிமண் பிசுபிசுவென கால்களில் ஒட்டுகிறது.

அவனால் நடக்க முடியவில்லை. ஒரே சினம்.

வயல்களுக்குமப்பால் பிரதான வீதி இருக்கிறது. பிரதான வீதியையொட்டி அவனுடைய கல்லூரி இருக்கிறது.

அவனுக்குத் தெரிந்த ஒன்பது வருடங்களில், ஆரம்ப வகுப்புத் தொடக்கம் இன்றுவரை வயல்களையும் பிரதான வீதியையும் இனைக்கும் ஒழுங்கற்ற இந்த வரப்புப் பாதை களிலேதான், அவன் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். மழைக் காலங்களில், அவனுக்கு அந்தப் பாதையில் பொல்லாத ஆத்திரம் வரும். ஒரே களிமண்; ஒடுங்கிய வரப்புகள். அது, சேறும் சகதியுமாய். நடக்க முடிவதில்லை.

இப்பொழுது பாதையின் ஒழுங்கீணத்தை யோசிக்காது, யோசிக்க இயலாத அவசரத்தில், வயல்களுக்குமப்பால், பிரதான வீதியில், மாணவர்களைக் காணமுடியாதிருந்த அந்தச் சூழ்நிலையே அவனுக்கு முக்கிய பிரச்சினையாய்த் தோன்றுகிறது.

‘இண்டைக்கு இந்த அப்பனலை, நல்லா நேரம் போட்டுது. அறுவான்; காலைமை மாட்டன், மாட்டன் எண்டு சொல்லக் கேட்டானே? ‘கொத்த வாடா’, ‘கொத்த வாடா’ எண்டு உசிரை எடுத்

துப்போட்டு, இப்ப இந்தக் கொதி குடலன்; தலைமை வாத்தி... பார்த்துப் பாராமை எக்ககச் சக்கமாக என்னை அடிச்சுக் "கொல்லப் போருன்... அதுவும் என்னையெண்டால் அவனுக்குக் கொஞ்ச மும் பிடிக்காது... இப்பிடியும் ஒரு படிப்பு எனக்கு வேணுமோ? கொத்தி, இந்தக் கை மூட்டுக்கை நோகிற நோ... நோகுது என்டு ஆருக்குச் சொல் றது? இதோடைதான் இன்று முழுக்க 'நோட்சம்' எழுதவேணும்... இருக்கிற அலுப்பிலை வீட்டை விட்டு ஓடிப் போனு எவ்வளவு சுகமாக இருக்கும்?"

நேற்றிரவு மழை கொட்டித் தீர்த்திருந்ததால், மழை யினாலேற்பட்ட ஈரவிப்பு, மண்ணைப் பதமாக்கி, விளைந்து குலுங்கும் நெல்லுக் கதிர்களின் மலர்ச்சிபோலக் குது கலத்தை காலையிலெழுந்து பார்த்ததும் தருகிறது. காலையில், பொழுது புலருகிற நேரம் பாயில் கிடந்து புரண்டு கொண்டிருக்கையில், சில்லென்று வந்த காற்றின் மென்மையான குளிர்ச்சி, கண் இமைகளுக்குள் நித்திரையை அள்ளிச் சொரிந்தது. அதனிலிருந்த ஸயிப்பால், கலைந் திருந்த கந்தல் சேலையை இழுத்து உடல் பூராவும் அவன் போர்த்திக் கொள்கிறான்.

அப்பொழுதுதான் அந்தக் கம்பீரமான நயம் செறிந்த அழைப்பு அவன் தந்தையிடமிருந்து வருகிறது.

"காலைக் கோழி கூவி எவ்வளவு நேரமாச்சு? இன் னும் படுக்கையே? சரி...சரி... கிடந்தது போதும். எழும்பு... நிலம் பதமாகக் கிடக்கு... தேத்தண்ணி யைக் குடிச்சிட்டுப் போனமெண்டால் ஒரு முச்சிலை கொத்தி முடிஞ்சிடும்... இண்டைக்குக் கொத்தாட்டில் பிழை... பிறகு விடாமல் மழை 'கொட்டி னக் கொத்தேலாமைப் போயிடும்...'"

சோம்பஸ் கழியவில்லை.

சூதலும் பாயும் தரையின் குளிர்ச்சியும் எழும்பாதே என்கின்றன.

“பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேரம் போயிடும்... அதுதான் யோசிக்கிறன், இப்ப நீங்கள் கொத்துங்கோவன்... பின் நேரம் நான் வந்து கொத்திறன்.”

“பின்னேரம் மழை வந்தாலும் ஆர் கண்டது? நீ இப்ப வந்து, கொஞ்சம் கொத்திப்போட்டுப் போவன். பிறகு எங்கடை சின்னவியைக் கேட்டுப் பார்ப்பம். பதம் போயிட்டால் பின் ஒண்டுமே செய்ய இயலாது.”

“நான் கெதியாய்ப் போகோணும்... கொஞ்ச நேரம்தான் நின்டு கொத்துவன்...”

பன்னைப் பழக் கொப்பளங்கள், கைகளில் தெறித் தெழும்வரை, மண்வெட்டியும் கையுமாக நிலத்தின் வயிற்றை ஹிம்சை செய்து கொண்டிருந்த பொழுது யாரோ பள்ளிக்கூடமில்லையோ என்று கேட்ட கேள்வியில் கல்லூரி கண்களில் தெரிந்தது. இதோ — இப்பொழுது — வயல் வரப்புகளைத் தாண்டிக் கல்லூரிக் கதவுகளுக்குமப் பால், அவன் தாவுகிறுன். கல்லூரி அதிபருக்குத் தெரி யாமல் இனி, ஒடி மறைய வேண்டும். மூலை தறியடிக் கிறது. விழிகள் திருட்டு முழிமுழிக்கின்றன.

சென்ற். போல்ஸ் கல்லூரி அதிபர் மிகவும் பொல்லா தவர். சின்னையா போன்ற பயந்த, வெயர்வை சிந்தும் அழுக்குத் தோற்றங்களைக் கண்டால், அவர்கள் கல்லூரி ஒழுங்கு விதிகளை மீறுகிற ‘சர்ஜையற்ற’ ஜென்மங்கள் என அவருள் வேக்காடு தோன்றிவிடும். அற்ப காரணங்களை வைத்துக்கொண்டு, பிரம்பால் நொட்டிக்கொண்டிருப் பார்.

அது ஒரு வெள்ளைக்காரன் பாடசாலையாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவரது அபிலாசையினால் சின்னையா போன்றவர்கள் அவரிடம் சிதறு தேங்காய்கள்.

“அப்பனும் அப்பன்... நான் அப்பவே, தோட்டத் துக்கு வந்தனென்டால் நேரம் போயிடும் எனச் சொல்லச் சொல்ல, கேட்டாத்தானே? இப்ப எனக்கு விழப்போகுது அடி... பள்ளிக்கூடம் போற நேரத் திலீ, தோட்டத்துக்கு வர ஏ லா தெண்டால் பெரிய தத்துவம் மட்டும் அவருக்குப் பேசத் தெரியும்... அவர், அவருடைய அப்பர், முப்பாட்டன், முப்பேரும் தோட்டம்தானும் செய்தவை. அதோடை, தான், தோட்டவேலை செய்து பள்ளிக்கூடம் போய் வந்தவராம்... இவற்றை படிப்பு எனக்குத் தெரியாதே? அதுதான் அவர் நாலாம் வகுப்பும் படிக்கவில்லை. அவற்றை கெட்டித்தனமான பேச்சை நினைக்க எனக்குப் பத்திக்கொண்டு வருகுது... என்றை கண்டம் விளங்கினுத்தானே?”

அவனைக் கண்டால், பொதுவாகக் கல்லூரி அதிபருக்கு ஆவதில்லை. ரெள்கிரம் பிறக்கும். தனது பாதி பழுத்த அணிஞ்சில் பழக் கண்களால் நெருப்புக் கொள்ளி கள் எரிவது போலக் குற்றங் கடியும் மோப்பப் பார்வை யுடன் அவர் சுட்டெரிக்கும் போதெல்லாம் அவனுக்குத் தேகம் பதறும்; கோணும்; கவலை பொங்கும்; தன் மேலுள்ள கோபத்துக்குக் காரணம் என்ன என்பது, புரியாது உள்ளம் சாம்பும்...

கல்லூரி நுழைவாசலுக்கு அடுத்ததாக, இருக்கும் அதிபர் காரியாலயத்தைக் கடந்து, அப்பால் எட்டாம் வகுப்பறைவரை சென்றதும், அப்பாடா என்ற நிம்மதி செருமக்கூடத் தெரியும் வருகிறது; சிரிக்க முடிகிறது நிதானமாக நடக்கலாம்...

இனி, அதோ — அந்தத் தண்ணீர்க் குழாய் இருக்கு மிடத்தையும் தாண்டி, நூல்நிலையக் கட்டிடத்தையும் கடந்துவிட்டால் அவனது வகுப்பறை வந்துவிடும்.

நேரசூசிக்குத் தக்கபடி பாடநூல்களைக் கொண்டு வந்த தாக ஞாபகமில்லை. கொத்திய கணைப்பு ஒரு பக்கம்; கல்

ஹரி அவசரம் மறுபக்கம். தோட்டத்திலிருந்து வீட்டுக்கு ஒடிப்போனதுதான் அவனுக்குத் தெரியும். கொடியில் கிடந்த கால்சட்டையை, குவீந்து கிடந்த துணிகளுக்குள் இருந்து இழுத்தது, இழுத்த வேகத்தில் கொடி அறுந்தது, கொடி அறுந்ததையும் அலட்சியப் படுத்திக்கொண்டு உடுப்பு அணிந்தது, அவர் அவசரமாக நாலுகால் பாய்ச் சலில் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டது, இவையனைத்தும் எப்படி நடந்து முடிந்தன என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. படபடப்பில் எல்லாம் நடந்தன. சாப்பாடுகூட இல்லாமல், நேற்றுப் பின்னேரம் போட்டது போட்டபடி கிடந்த புத்தகங்களையும் கொப்பிகளையும் அள்ளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறுன்.

இன்றைக்குரிய நாள்...

ஓ... நேற்றுத்தானே இருபத்தேழாம் திகதி? இருபத் தேழு, செவ்வாய். அப்படியாலேல் இன்றைக்குப் புதன்... புதன்...

புதன்கிழமை முதல் வகுப்பு ஆங்கிலம். படிப்பிப்ப வர் அதிபர்.

என்ன மற்றி? எட்டாம் வகுப்பைக் கடந்ததும் வந்த நிம்மதிக்கேன் இந்த அஸ்தமனம்.

அதிபரின் வளைந்து, கிழிந்து, சிராய்ந்து தொங்கும் பிரம்பு தன்னை ருசியாமலிருக்க வேண்டுமென நொடிக்கு நொடி அவனது பிரார்த்தனைகள். திடுக்கிட்டு காற்சட்டை மேலங்கியைப் பார்க்கிறான். வெண்மையாகத்தான் இருக்கிறது. கொடியில் போட்டதால் சிறிது கசங்கல். அவ்வளவு தான்... அது கிடக்கட்டும். இன்றைக்குப் பாடமாக்கச் சொல்லி ஏதாவது பாட்டுச் சொல்லிவிட்டவரா அதிபர்...?

“அந்தப் பாட்டு... கவிஞர் லோர்ட் பைரனுடைய ஒரு காதல் பாட்டு, படிப்பித்தவர், அது... அது.. பாடமாக்கிச் சொல்வது இன்றைக்கா? நாளைக்கு—

வியாழக்கிழமை என்றுதானே சொன்னவர்? அப்படி யானால் இன்றைக்கு கேட்கமாட்டார்; இன்றைக்கு ஆங்கில இலக்கணம்; ‘‘றென் அந்த மார்ட்டின்’’ எழுதிய இலக்கணப் புத்தகம் கொண்டு வரவில்லை... அடி விழுத்தான் போகுது.’’

பிரார்த்தனை, இன்றுபொய்யாய், கனவாய், இப்போ பழங் கதையாய் எரிச்சலில் முடிந்துவிட்டது.

கையடங்கிலும் பச்சைத் தழும்புகள்.

அடிகளை வாங்கிக்கொண்டு, அவன் வாங்கிலில் குந்து கையில் அவனைப் பரிதாபத்தோடு அருகிலிருந்த நன்பன் பார்க்கிறான். மெதுவாக அந்த நன்பன் முனுமுனுக் கிறான்...

‘‘டேய்... உனக்குத் தெரியாதோடா, இந்தச் சிடு முஞ்சியின்றை குணம்...? ஏனே தெரியவில்லை. உன்னை யென்றால் எரிகிறூர்; விழுகிறூர்; ஏசுகிறூர்; அடிக்கிறூர்; இப்பத்தான்டா, நீ வரக்கு ஒரு நிமிஷம் முந்தி, உன்னைப் போலத்தான் நேரம் பிந்தி உவன் சந்திரன் வந்தான்... ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, மெல்லிய சிரிப்போடை — ‘‘சரி பரவாயில்லை, போய் உட்காரு’’ என்று சொல்லுகிறூர்... எனக்கு என்னமோ தெரியவில்லை, உன்மீது அவருக்கு நிறையக் கோபம்.. அதுக்குத் தக்கதாப் போலை, நீயும், ‘‘புத்தகமில்லை, கொப்பியில்லை, பாடம் படிக்கயில்லை, உடுப்பில்லை’’ — அப்படி இப்படியென்று ஏதோ ஒரு காரணத்துக்கு ஆளாகியிடுகிறுய்... சந்திரனைப் போல ஒரு ‘‘டாக்குத்தர்’’ மகனை நீயுமிருந்தா உனக்கு ஏன், அவர் அடிக்கப் போரூர்... அவனைப் பார்த்து ‘‘நீங்கள்’’ என்று கதைக்கிறதுக்கும் உன்னை, என்னைப் பார்த்து ‘‘டா, புடா, நீ’’ என்று அவர் கதைக்கிறதுக்கும் ஏதோ ஒரு வித்தியாசம் அவர் மனதில் இருக்கிறதாப் போலை படுகுது.’’

அவனுக்கு, பச்சைத் தழும்புகளை உறுத்துப் பார்க்கும் பொழுது கல்லூரியை விட்டோடிப்போய், அந்த நிமிடமே வீட்டிலே, இப்பொழுது ஒரு கோடிக்குள் ஈர விறகுடன் எரியாமற் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தாயின் மடியில் விழுந்து, கதறிப் புரண்டு அழவேண்டும் போல, ஒவ்வொரு தழும்புகளாக அவர் தடவித் தடவி வாயால் ஊதி, தலைமை அதிபரைப் பிள்ளையில்லாப் பாவியென்று திட்டுவதை மன தாரக் கேட்டு ஆறுதலடைய வேண்டும்போல, அடக்க முடியாததொரு தாகம் அவனுள் எழுகிறது.

மறுகணம்...

இந்த அழுகைக்கு, அவமானத்திற்கு, தொல்லைகட்டு அவளே காரணமென்ற தோன்றி, ஆசைதீர, வாய் வளிக்கு மட்டும் — எத்தனை வீட்டுக்குக் கேட்டாலும் சரி — அவளைப் பேசித் தீர்க்க வேண்டுமென்னும் ஆவேசம் அவனுள் உந்துகிறது.

“வழியில்லாதவை எல்லாம், பிள்ளைகளை ஏன் பெற வேணும்? பெற்றுப்போட்டு, இப்படிச் சீரழிய விடு கிறதைக் காட்டிலும் பிறந்த கூட்டுக்கை நஞ்சு நக்கக் காயைத் தந்து சாகடிச்சிருக்கலாம். பாரள்... முதேசியாட்டம், ஒண்டு இரண்டையே பெத்தது? எலிக்குஞ்சுகள் ஆறைப் பெத்து...”

திடைரென்று, சுருக்கங்கள் விழுந்த, சதா போராட்டங்களினால் களையிழுந்த முகம், தண்ணீர் பிரதிபிம்பமாக அவனுள் வந்து போகின்றது. கருநீலக் கண்களிலே ஒளி சிந்தும் நீர்த்துளிகள் குழியிகளாய் உடைந்து வடியக் காத்திருக்கின்றன. பெற்றுவிட்ட ஒரேயொரு தோழுத்தால், தனது இரத்த வளர்ப்பினது வயிற்றுக் கொதிப்பில் பிறக்கும் சொல்லம்புகள் அனைத்தும், ஒவ்வொரு நஞ்சு வில்லை களாய் உடவிற் செறிய, நீரிலிருந்து வெளியேறிய மீனுகத்துடிக்கிறுள்.

“நான் உங்களைப் பிறக்கச் சொல்லிக் கேட்டனானே... அது — அந்தப் பாழ்ப்பட்ட கடவுள், இந்தப் பாவி யின்றை வயித்திலை உங்களைப் பிறக்கச் சொல்லி எழுதி வைச்சிட்டான்... இல்லையென்டா, புண்ணிய ஆத்துமாக்களின்றை வயித்திலை பிறந்திருக்க மாட்டியனே? ”

அவன், பனிநீராய் அவருமாய்த் தோன்றிய நினைவு களில் உருசிப் போகிறான். மனத்தில் தறிகட்டிய தாயின் மீதுள்ள ஆத்திரம், பச்சாத்தாபமாகக் கணிகிறது. பச்சைத் தழும்புகளின் வலியில் அனு அனுவாய் வேதனை யைத் துய்க்கும் அவன், இன்றைக்குத் தனது தாயை, பெற்ற காரணம் கேட்டுச் சிறுவதில்லையென முடிவு செய்து கொள்கிறான்.

வகுப்பில் ஒருநாளும் அவன் அழுததில்லை; அழ அவனுக்கு வெட்கம், கையை உதறி ‘ஆ... ஊ... இல்லை சேர்...’ என்ற பிரலாபங்களைக்கூட அவன் மொழிந்ததில்லை. உணர்ச்சியற்ற ஜடமாட்டம் நீட்டிய கைகள் மடங்காமல் அத்தனை அடிகளையும் தாங்கி, அசமந்து, நானென்ற கரி வம்போல் அவன் காட்சியளிப்பான். அதுவே அதிபருக்கு ஆத்திரத்தை மேலும் தூண்டுகிறது.

அடிகள்...

உதைகள்...

ஏச்சுக்கள்...

“போடா, போய் தரவையிலை மாட்டுச் சாணம் அள்ளு, போ... போ... உங்கேள் படிப்பு? இங்கை வந்து, வாங்கிலை மினக்கெடுத்தாதை... போ... ”

அடிகள், உதைகள், ஏச்சுக்கள், அவனை நிர்த்தார்ச் சனையாய்த் தாக்கி... ஓ... ஓ...! அவன் உள்ளத்தில் அழுகை நீரிப் பிரவாகமாக முட்டி மோதி, அவனுள் விளைவிக்கும் உணர்ச்சிப் பிழம்புகளை யாருக்குத் தெரியும்?

“சின்னையா... இங்கே கிட்டவா... ஏன் லேற்? டேய் உன்னைத்தான்... ஏன் பேசாமல் மசங்குகிறுய்? நானுனக்கு என்ன சொல்லியிருக்கிறீன்? ஒரு நாள், இரண்டுநாள், நீ ‘லேற்’ருக்கில்லை... ஒவ்வொரு நாளும் ‘லேற்’தான். அது மட்டுமா? ஏன்ரா... ஆடு திருடின கள்ளன் மாதிரி முழிக் கிறுய்...? ஊத்தை உடுப்புப் போட்டு பள்ளிக்கூடம் வராதையென்று எத்தனை தட்டை சொல்லியிருப்பேன்?”

பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மொழி வழங்காமற் போகு மளவுக்கு நாக்கு நடுங்குகிறது.

வேண்டிய மட்டும் அவர் அவனை மட்டரகமாகப் பேசிப் போட்டுப் போகட்டும்; பரவாயில்லை. வளைந்த பிரம்ஞால் மட்டும், அவனை ருசிக்கக் கூடாதென அவனுள், கோடி கோடி உச்சரிப்புக்கள்...

“டேய் வரமாட்டியா... உம்... கிட்டக்கிட்ட... என் னுல் இனியும் உன்னேடு மாரடிக்க ஏலாது... பிடிச்சனெண்டால் தோல் உரிச்சுப் போடுவன்...”

பதுங்கிப் பதுங்கி, தயங்கித் தயங்கி, அவன் ஒவ்வொரு அடிகளையும் பெயர்த்து, ஒவ்வொரு வாங்கில்களையும் கடந்து, முன்னுக்கு — மேசையடிக்கு — வருவதற்கிடையில், நேற்றைய இறந்த சம்பவங்கள் அனைது தாயின் கண்ணீரைப் போலவே அவனுள் பொல பொலக்கின்றன. நேற்று, உடுப்புத் தோய்க்க தாயிடம் அவன் சவர்க்காரத் துக்குப் பணம் கேட்டிருந்தான்; கிடைக்கவில்லை...

இப்பொழுது, கையில் விழுப்போகும் வலிவு மிக்க ஒவ்வொரு அடிகளும் தந்தைமேல், தாயின்மேல், சகோதரங்கள் மேல் — எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் கடவுளென வர்ணிக்கிறுரிகளே, அந்த ஒரு பண்டத்தின்மேல் — விழுவேண்டிய அடிகளை வெஞ்சினப் பகைமையை ஊட்டுகின்றன.

“சி... உதென்ன உடுப்பு... உனக்கேள் படிப்பு... தரவையிலை சானி அள்ளப் போவன்...”

“... ... ... ”

“நான் என்ன சொல்லுகிறேன்? நீ உன்றை பாடு. நீட்டா கை...”

அவனுக்கும் அவனது தோற்றம் அலங்கோலமென்று தெரியத்தான் செய்கிறது. இருந்தும் இன்றைக்குக் கல்லூரிக்கு அவன் வரவேண்டுமென்றால் அந்த உடுப்பிலேதான் அவன் வரவேண்டியுமிருக்கிறது. அவனே அறியாமலே அவன் தன்னைப் பார்த்துக் கொள்கிறுன். நன்றாக, விழித்து — தனது உடையின் அலங்கோலத்தைக் காணக் காண, அவன் கடைசியாகப் புதுச் சட்டை தைப்பித்த காலம் படமாகத் தெரிகிறது.

அது ஒரு சித்திரை வருஷப் பிறப்பு...

சின்னையாவுக்கு அவன் வளர்த்த ஆட்டுக்கிடாய் விற்ற பணம் செலவிடப்படுகிறது. அந்தச் சம்பவம் நடந்து ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகி, இன்று சருகாகியும்விட்டது. அதிலிருந்து இன்றுவரை, ஏதாவது ஒருநாள், ஒரு சேர்ட், காற்சட்டை எடுக்க வசதி வரவேயில்லை. ஓரிரு சந்தர்ஃப பங்களில் அவன் தாயிடம், தனக்குப் புது உடுப்புத் தேவையெனக் கூறிப் பார்த்தான். ‘பாப்போமே’ என்ற பதில் கிடைத்தது. நெடுகே இப்படித்தான், ‘பார்ப்போமே’என்று பதில் கிடைக்கும்.

அவனும் கேட்பதை நிறுத்திக் கொள்கிறுன்.

இருக்கும் ஓரிரு உடுப்புகளுடன் வாழ்க்கைச் சிக்க ணத்தை அவன் பயின்று வருவது, அவனே ஒரு குடும்பச் சுமை நிறைந்தவன் போலாக்குகிறது.

அது அதிபருக்கு விளங்கவேண்டுமா, என்ன?

அதிபரிடம் கையை நீட்டி அடி வாங்க இஷ்டம் இல்லை. கை ஏய்க்காட்டுகிறது. ஏய்க்காட்ட, ஏய்க்காட்ட அடிகள் உக்கிரமாகின்றன. காலையில் நிலத்தைக் கொத்திக் கைகளில் உண்டான், பன்னைப் பழக் கொப்பளங்கள்

வொன்று உடைந்து, அதனிலிருந்து உவர்ப்பான சிறு நீர்த் துளிகள் சிதற, மனம் பதறிப் பதறி ஒலமிடுகிறது.

‘என் பிறந்தேன்? என் பிறந்தேன்?’

“அந்தத் தலைமை வாத்தியார் காற்சட்டை, சேர்ட் படு ஊத்தையாயிருக்கெண்டு உசிரெடுத்துப் போடுவன். ஒரு நாளே... இரண்டுநாளே.. என்றை அம்மாவெல்லே, இனி யும் என்னைல் தாங்கேலாது, மற்ற மற்றப் பிள்ளைகளுக்கு முன்னாலே—வகுப்பிலை, அவயலெல்லாம் பார்த்துக் கொண் டிருக்க நான் அடி வாங்கிறது உனக்கு விருப்பமோ சொல்லன்... காது கண்ணம் பாராமல் அந்தக் கொதிகுடலன் அடிக்கப் பிடிச்சானெண்டால் உலையிலை பிறகு அரிசி போடத் தேவையில்லை. கொண்டுபோட்டு விட்டுவேன்... ஒரு ‘சன்லையிற்’ ருவது வாங்கித் தாவன்... தோய்ப்பம்...’”

அவனுக்கு மகனைப் பார்க்கவே வெட்கமாய், அவனது ஒவ்வொரு சொற்களும் அவள் இதயத்தைப் பிடுங்கி, பிடுங்கிய இடத்தில் வடியும் செங்குருதி அனைத்தையும் வெளி யேற்றுகிறது போல — மயக்கம் வருகிறது. அவள் ஒன்றும் சொல்ல இயலாதவளாய், காதிலே விழுந்ததுபோலக் காட்டிக் கொள்ளாதவளாய், ஸ்தம்பிக்கிறான்.

“என்னை... நான் சொல்லுறவன்... நீ பேசாமல் இருக்கிறோய்...? இந்த ஊத்தை உடுப்போடை நான் என்னென்னு பள்ளிக்கூடம் போவன்... நீ நம்பாட்டில்... கொடியிலை இருந்து உடுப்பை எடுத்துக் கொண்டந்து காட்டட்டே... சரியான ஊத்தையாய்ப் போச்சு... அதைத் தோய்க்கப் போறன்.”

அவன் கிட்டவந்து, அவள் மோவாயைத் திருப்பி, தன் முகத்தருகே அவள் முகத்தை நிறுத்திக் கெஞ்சுகிறான்.

“என்னை... ஒரு ‘சன்லையிற்’ சோப்பாவது வாங்கித் தரமாட்டியே? பொழுது படக்கு முந்தித் தோய்ச்சுப்

போட்டன் எண்டால், ஆட்டுக்கீருக் குழையும் வெட்டிப் போட்டுட்டு நான் படிக்கலாம்... சோதனையும் கெதியா வரப்போகுது...”

அவளது மெளனத்துக்குள்ளே அடித்து வைத்த உணர்ச்சிகளைல்லாம் வெளியில் ஒரு நதியின் அமைதி; உள்ளே பயங்கரச் சுழிகள் நிறைந்த நதியின் வேகமான சுழல். கடல்லைகளின் மோசமான கொந்தளிப்பு.

“கடைசியாகக் கேக்கிறன் ஒரு சவுக்காரம் வாங் கித் தரமாட்டியே... உடுப்பெல்லாம் நாற்றம் அடிக் குது... தோய்க்க வேணும்...”

அவள் சேலைத் தலைப்பை அவிழ்க்கிறார்கள். சேலைத் தலைப் பிற்றினால் கை காவலாக அவள் பணத்தை முடிந்திருப்பாள்.

அவிழ்த்த சேலைத் தலைப்பினை வெறுமை தவழப் பார்க்கும்பொழுது, உலகமடங்கிலும் வானத்தில் அழுது வடியும் முகில் கறுப்புகள் திரண்டு, அவள் முகத்திலே ஓட்டிக் கொள்கின்றன. சிரிக்கிறார்கள். சிரிப்பது போன்ற அழுகை கலந்த ஜீவ ஓட்டமற்ற சிரிப்பு அது. பல்லைத் திறந்து வேதனையுடன் அனுங்குவதனைக்கும் சிரிப்பென்றும் கதையென்றும் பொருள் கற்பித்துவிட முடிகின்றதா என்ன?

“இங்கை கிட்டவா... தம்பி வாவன்...”

அவள், அவனது சூருண்ட சூருள் சூருளான கேசத்தை இதமாகத் தடவிக் கொடுக்கிறார்கள். அவள் செய்த ஒரு குற்றத்துக்குக் கேட்கும் மன்னிப்புப் போல, பிராயச்சித்தம் போல, வாஞ்சைதவழ்கிறது. சமாதான சமரஸம் தெரிந்தவள் அவள்.

“என்றை குஞ்சல்லே... என்றை ராசா... நாளைப் பாட்டுக்குப் போ... சத்தியமா நாளைக்கு, வேண்டி வைக்கிறேன். ஒரே ஒரு நாள், பொழுதுதானே... வேணுமெண்டாப் பார்... என்னெட்டை இருக்கிறதே ஐந்து சதம்தான்.”

கோதிய தலைமயிரை அவுக்கென விடுவித்துக் கொண்டே, மன்னரைத் தாக்கும் புயலாக எழுகிறேன்.

‘‘எப்பதான் நீ, புறக்கணம் பாடாமல் விடுவாய்...எப்ப உன்றை தரித்திர முஞ்சி விடியப்போகுது.’’

கொதி நீர் படுகிறது. படட்டுமே.

கொதிநீரை ஆறவைக்கும் இதமான சொற்கள் அவளிடம் இருக்கின்றன.

‘‘நீ கூட உனராவிட்டால் நான் என்னடா செய்வன்? பக்கத்துவீட்டுச் செல்லத்தட்டை ஒரு இருபத்தைஞ்சு சதம் கடன் வேண்டி இப்பதான் தங்கச்சியை விட்டு மன் ண ண ண ண ண ய வா ங கு விச் ச ண ண். கொஞ்சம் முந்திச் சொல்லியிருந்தா விளக்கு எரியாட்டி யும் பரவாயில்லையென்டு தந்திருப்பன். இனி, ஆரட்டை நான் கடனுக்குப் போறது? அவள் செல்லம்கூட முதலிலை பின்னொயானைக் காசில்லையென்டு சொல்லிப் போட்டாள். என்றை முகம் போன போக்கெப் பார்த்து அவளின்றை தாய் மனுஷி, தன்னெட்டை ஒரு இருபத்தைந்து சதம் இருக்குதெண்டு அவளுக்குச் சொல்லிச்சுது... நாளைக்கு எப்பிடியும் வாங்கித்தாறன்.’’

“சத்தியமா”

“சத்தியம்”

“நீ சொல்றதை நான் நம்பமாட்டன்...நாளைக்கும் இப்பிடிச் சொல்லுவாய்.”

“நான் ஏன் பொய் சொல்லுறன்...இருந்து பாரன்...”

அவளின் சத்தியத்தின் நம்பிக்கையில் ஒருநாள் உடுப்புத் தோய்க்காததால் ஒன்றும் குடி முழுகாது எனும் மனத் தேற்றம் அவனைக் கல்லூரிக்கு வர அனுமதித்திருக்கிறது.

“இன்டைக்காவது, எப்பிடியாவது, சவுக்காரம் வாங்கித் தோய்ச்சுப்போட வேணும். இப்பிடி, இனியும் அடி

வாங்கக்கூடாது, மற்றவர்கள் எல்லாம் பார்த்துச் சிரிக் கிறுங்கள் அவங்களுக்கென்ன — ஆக — பல்லை இளிக்கத் தான் தெரியும். அவனவன்றை கஸ்டம் அவனவனுக்கு... உம்... இனியும் அடிவாங்காமை நான் நடக்க வேணும்...”

மாலையில் கல்லூரியால் வந்ததும் ஆட்டுக்கு குழை தேடுவது சின்னையாவுக்கோர் அன்றூடப் பிரச்சினை...

முற்றத்திலிருந்த பூவரச மரங்களில் கொதிக்கும் இந்தப் பாலை வெய்யிலுக்கிடையே எப்படித்தான் குழையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிகிறது? அள்ள அள்ளக் குறைவது தெரியாத, கடல் நீரா இம் மஞ்கள்?

கொக்கத்தடியும் ஆனுமாகத் தொலை தூரத்திலிருந்த காணிக்குச் சென்று, உச்சாரமான வேம்பில் அணிலைப் போல ஏறித் தொத்தி, குழை வெட்டிச் சரித்தாயிற்று...

யாழ்ப்பானத்தில் என்றும் ஓரளவு பசுமை குன்றுது இருக்கும் வேப்பமரம் வரப்பிரசாதமேதான். இல்லையென்றால் சின்னையாவின் நாலு ஆடுகளும் சிவராத்திரி முழித் துக் கதறிக் கத்திலிடும். ஆட்டுக் கட்டையைக் கூட்டி, அங்கிருந்த, முதல்நாள் குதறித் துப்பிய இலை தழைகளை யெல்லாம் பெட்டியில் அள்ளிக் கொண்டுபோய் குப்பையில் கொட்டும் சின்னையாவுக்கு தலை நிமிர இரவும் வந்து நேரம் சரியாகிறது.

“இனி... நான் படிக்கப் போறன். படிக்க இருந்த வென்டால், என்னை இடையிலை எழுப்பி, அங்கை போ, இங்கை போ என்னு ஆரும் குழப்பக் கூடாது... குழப்பினு பொல்லாத சண்டைதான் வரும்...”

சின்னையா படிக்கலாமெனப் புத்தகங்களை விரிக்கிறஞ். சண்லையிற் பெட்டியொன்றின்மேல் அவனது புத்தகங்கள்.

அவன் படிக்கும் மேசை இந்த சன்லையிற் பெட்டிதான். எட்டாம் வகுப்பும் கடந்து, தொழில் தேடலாமெனும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான சினியரும் வந்துவிட்டது. ஒருநாள் பார்த்து மேசையிலிருந்து படித்ததாக ஞாபகம் இல்லை.

லாந்தர், காற்றில் ‘பக் பக்’ என்கிறது...

மெல்லிய இருள் கலந்த ஒளியின் அனுங்கிய உமிழல். சின்னையா படிக்கிறுன்.

‘அவன் கொஞ்சக் காலம் மட்டும் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படித்தான்... அப்பொழுது அந்தப் பள்ளி மாணவர்கள் அவனை எச்சில் பொறுக்கி யென்றும், ஊதாரிப் பயலென்றும், அழுக்குக் குழியென்றும் துவேஷிப்பார்கள்... நிந்திப்பார்கள்... ஆசிரியர் களைப் பற்றியோ ஒன்றுமே சொல்லத் தேவையில்லை. அவனை மற்ற மாணவர்களிலிருந்து விலக்கி, ஏதோ வொரு அருவருக்கத்தக்க ஜீவன் போல வெறுப் போடு கணித்தார்கள்... இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவனைப் படிக்கவிடவில்லை. அவன் வாழுகின்ற அந்தச் சேரியில் எந்த நேரமும் குடிகாரர்கள் கும்மாள மிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்; ஒரே இரைச்சல். ஆண்கள், பெண்கள் என்ற வேறுபாடின்றி ஆபாசமாக, மிக ஆபாசமாகத் திட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்...’

சிறிது நேரம் புத்தகத்தைப் பார்த்தவாறே ஆழ்ந்த யோசனையில் ஒன்றிப் போகிறுன்.

பக்கென விளக்கு அண்கிறது. அவன் எழுந்து, உள்ளே, தலையைக் குனிந்தவாறு போகிறுன். தலை நிமிர்ந்தால், வீட்டுக் கூரை இடித்துவிடும். பல தடவைகள் அசட்டையாக அவன் இடி வாங்கியிருக்கிறுன். உள்ளே எரிந்து கொண்டிருந்த போத்தல் விளக்கை பவுத்திரமாக

எந்தி அதன் சிறிய சுடர் அனையாவண்ணம் விரல்களினால் மதிலமைத்து மெதுவாக ஊர்ந்து வருகிறான்.

வெளியே காற்றுப் பலமாக வீசுகிறது. வாடைக் குளிர்.

ஒரு சமூல் வந்தால் போதும்; இந்தச் சுடரும் அனைந்து விடும்.

மீண்டும் லாந்தரில் ஒளி ஏற்றப்படுகிறது. பக் பக் சேஷ்டையைக் காணும்.

துடைத்தாலும், தண்ணீரிற் கழுவினாலும் படிந்துள்ள கறுப்பு நீங்காத கறை மண்டிய லாந்தர் சிம்னியில் உடைந்த கோடு குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடுகிறது. கொஞ்சக் காலம், நின்று நிலைக்கும் பவுத்திரத்தில் கடதாசி ஓட்டல்கள் போடப்பட்டுள்ளன...

ஒரு சமூல் காற்றென்று அந்தத் திண்ணையெங்கும் ஊடுருவி உடலைச் சிவிர்த்துச் செல்கிறது, லாந்தர் பக் பக் கென்ற சப்தத்தை ஒலி மீட்கிறது.

அங்கால், மிகு அண்மையில் அவனது சகோதரங்களின் கேவியும், கும்மாளமும், சிரிப்பும்...

“எனக்கு இப்ப வாற ஆக்திரத்துக்கு... எளிய பலயரங்கள்... போய் நாலு அடி குடுத்தனென்டால்தான் எனக்கு நிம்மதி வரும் பின்னை என்ன? ஒரு மனுஷன் நிம்மதியாய்ப் படிக்கேலாது. நாளைக்கு என்னென்டு முழுப் பாட்டையும் பாடமாக்கிச் சொல்லப் போறன்.. ஒவ்வொரு நாளும் அடிவேண்டுறதைவிட பள்ளிக்குப் போகாமல் நின்டு விடுறது நல்லது...”

“உடைஞ்ச சிம்னியிலை எத்தனை நாளைக்கென்று படிக் கிறது? காற்று வந்து சுற்றிச் சுற்றி அனைச்சுப் போடுது... ம்... எத்தனை நாள் சொல்லியிட்டன்... வாங்கக் காச தந்தாத்தானே? பத்தாததுக்குப் பலயரங்களின் தொல்லையும் பொறுக்கேலாதாம்.”

“ஏன்ரா புறுபுறுக்கிறுய்? அதுகள் கொஞ்ச நேரத் தாலை படுத்திடுங்கள், நீ நிம்மதியாய்ப் படியன்.”

அருகிலே சேலையைப் பாதி அவிழ்த்து விரித்து, அதில் படுத்திருக்கும் தாயின் குறிப்புரை முடிகிறது.

ஆடுகள் திடைரென்று அலறுகின்றன.

இவன் அசையவில்லை.

படிக்கிறுன்...

நெடுநேரமாக ஊர் சுற்றிய அசதியுடன் புகையிலையை சுருட்டாகச் சுற்றிக் கொண்டே வந்து சேருகிறும் தகப்பன்.

அந்தத் தருணம், பக்கத்துவீட்டுப் பாதி கிழம் மகா பாரதத்தை மூடி வைத்துவிட்டு வந்து திண்ணையில் உட்காருகிறது.

“அவன் வெள்ளோக்காரன் இருக்கையிக்கை எல்லோ தம்பி எங்கடை இலங்கை இலங்கையாயிருந்தது. இப்ப சீலை ஒண்டும் வரக்கூடாது என்றுட்டானுமே? உண்ணை ணக் கேட்கிறன். இவங்கள்டை என்ன சீலையள் இருக்கு? அந்த நாளையிலே பத்துச் சத்துங்கு அரிசிவாங்கலாம்...”

“அதுதானே... இந்தாவன் ஒரு சுருட்டுக் குடியன்...”

இவங்கை, உலகம், வெள்ளோக்காரன் புகழ், எல்லா விமர்சனங்களும் இனி விடிய விடிய நடக்கும். அரசியல் மேதாவிலாசங்களின் வார்ப்புகள் சந்திந்த பொழுது இனி... நேரம்...?

“... இன்டைக்கு படிச்சது போலத்தான்... காதுக்கை கை இரண்டையும் வைச்சக்கொண்டு பெலத்துச் சத்தம்போட்டுப் படிக்கட்டோ? இரவு இரவா ஊர் உலாத்துகிறது பத்தாது எண்டு... வீட்டிலும் வந்து கதையே? உவன் கிழவனுக்கு நாளைக்கு நல்ல தகடு குடுக்க வேணும்... தன்னை

விடப் பெரிய அறிவாளி இல்லையென்ட என்னைத்
திலை விழல் கதையள் வந்து கதைச்சுக் கொண்டு
இருக்கிறார். குடுக்கிற குடுவையிலை வீட்டுப் பக்கம்
வராமைச் செய்யிறனே இல்லையோ பார்ப்பம்...”

அவன் புத்தகத்தை மூடுகிறான்.

நித் திரை வருகிறது...

ஆகா...! என்ன சுகம்.

— 1966.

“அஞ்சலி” மாத சஞ்சிகையில், ஜனவரி 71-ல் இக் கதை பிரசரமா எது இந்திய எழுத்தாளர்களின் சஞ்சிகையான காக்கீ’யில் மறு பிரசரம் செய்யப்பட்டது. இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தினால் சிங்களத் தில் பொழி பெயர்ப்பதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சிறு கலதகளில் இதுவும் ஒன்று இக் கதையை தெள்ளிந்திய எழுத்தாளர்கள் விமர்சித்துப் பாராட்டி வுள்ளார்கள்.

வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது!

உன்னல்களைத் திறந்துவிட்டால் வெளியே ரேடு டுத் தெரிகிறது. நீண்ட, அகலமான, தார் ஊற்றப்பட்டு ஒப்பரவு செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான ரேடுடு அது. எந்த நேரமும் அந்த ரேடுடு சுறுசுறுப்பாகக் காணப்படுகிறது. அடிக்கடி பஸ்களும், கார்களும், அங்குமிங்குமாக அலையெறிந்து கொண்டிருக்கும் மனித வெள்ளமுமாக அது நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் பூரா கண்ணடி யன்னல்களைத் திறந்து வைத்துவிட்டு, அவளது பார்வைக்கு எட்டக்கூடிய தூரத் திலேயுள்ள அந்த ரேட்டிலே, என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வள்ளிக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டது. இதற்கு முன்பெல்

லாம் அவனுக்கு இத்தகைய பரபரப்பான மஹேந்திர ஜாலங்கள் நிறைந்த ஞேட்டுகளைத் தெரியாது. அவள் கண்டதெல்லாம் வெறும் புழுதி ஞேட்டுகளும், காட்டு மரங்களினும், காய்ந்து கறுத்த சில மனிதர்களும், டிராக்டர்களும் மட்டுமே! கிளிநொச்சி வட்டாரமொன்றைச் சேர்ந்த குடியேற்ற நிலப்பகுதி ஒன்றில், ஏழு குழந்தைகளுக்கு ஒரு அக்காவாக, ஒரு சிறிய குடிசை ஒன்றுக்குள் பசியும், பட்டினியும், அழுகையும் அச்சமுமாக வாழ்க்கையை ஒட்டிக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான் அவளை, அதிர்ஷ்டம் வந்து அனைத்துவிட்டதாகப் பெற்ற ஞேர் சொன்னார்கள்.

அவனுக்கு அது எப்படியான அதிர்ஷ்டமென்பது தெரியாது. தாயைக் கேட்டாள். அவனுக்கு மூன்று நேர மும் வேளாவேளைக்கு, இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடு கிடைக்கப்போகிறதென்றும், விதவிதமான சட்டைகளை அவள் அணியலாமென்றும், வசதியும் காற் ஞேட்டமும் நிறைந்த பெரியதொரு வீட்டிலே பொழுது கழியப் போகிறதென்றும், மகிழ்ச்சி நிரம்பிய முகத்தோடு தாய் கூறினாள். இறைச்சி, மீன், முட்டை என்றதும், முதலில் வள்ளிக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. இத்தகைய சாப்பாடுகளை அவளது சொந்த வீட்டிலே எங்கே காண முடிகிறது? சாம்பல் மொந்தன் வாழைக்காய்களை வெட்டி நறுக்கி— பூசனிக்காய்களைப் பிளந்து துண்டுகளாக்கி— தினம் தினம் சமையல் நடக்கிறது. சாப்பிட்டு நாவுக்கும் சலிப்புத் தட்டிவிட்டது. பூசனிக்காயையும், வாழைக்காயையும் கண்ட வள்ளிக்கும் ஒருவித வெறுப்பு வந்து விட்டது.

வள்ளிக்குக் கொழும்பிலே ஒரு வீட்டில் வேலைகிடைத் திருக்கிறதென்ற செய்தி மற்றக் குழந்தைகளுக்குள் பரவியது. இறைச்சி, மீன், முட்டை. இந்தச் சொல் லேசாக ஒரு பொருமையையும் அவர்களுக்குள் கிளரிவிட்டது. வள்

விக்கு நேரே இனையவளான காந்தி, தாயின் சேலைத்தொங்கலைப் பலாத்காரமாகப் பற்றி இழுத்து தன்னையும் வேலைக் கனுப்பும் படி கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவளின் கெஞ்சல் தாயின் காதுகளில் ஏறவில்லையென்றதும் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்துவிட்டது. அவளது ஆய்க்கிணையால் சினமுற்று, தாய் கைகளை ஒங்கிய போது காந்தியின் உள்ளம் ஆவேசமடைந்து, விம்மலுக்கிடையே புலம் பினாள்.

“அவவுக்கு நெடுக வாரப்பாடு தன்றை முத்த மேளிலைதான்! எங்களில் எப்பேனும் பாசமில்லை... அவஞ்சுக்கு இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடு போட்டுக் கொழுக்க வைக்க வேணுமென்று, அனுப்ப நினைக்கிறு. எங்களைப்பற்றி என்னளவும் நினைக்கிற இல்லை! அவளைவிட நான்தானே ஒல்லி? எனக்குத்தானே கைகாலெல்லாம் எலும்பு தெரியது... நான்தானே பேத்தச்சி மாதிரி இருக்கிறேன். என்னை அனுப்பினால் கொழுத்து வந்துவிடுவேன் என்று அவவுக்குப் பொறுமையாயிருக்கு... ஒரு வாழைக்காயையும், கோதம்பைப் புட்டையும் காய்ச்சிக் காய்ச்சித் தந்துவிட்டு வேலைமட்டும் மாடுமாதிரி வாங்கிப் போடுவா. பாப்பம்... பாப்பம்... இனிப்பாப்பம். பின்னையெண்டு கெஞ்சிக் கொண்டு வேலை செய்விக்க வா, காட்டித்தாறன்.”

தாயும் தந்தையும் கம்பீரமான தமது உடலைக் கோணிக் குறுகலாக்கி முகம் விகசிக்க ஜம்பது ரூபாவைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவளை யாரோ ஒரு அந்தியனுடன் வழியனுப்பி வைத்து பொழுது காந்தி சொன்னது போல் அவஞ்சுக்கு இனிக் கோதம்பைப் புட்டும், வாழைக்காய்க்கறியும், சம்பலும் நித்திய சாப்பாடாகாது என்ற எண்ணேமே பிரிவுத் துயரைப் போக்கடித்திருந்தது. இறைச்சி... மீன்... முட்டை! அவற்றை அவளால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை. அவளது வீட்டிலே நிற்கும் நாளைந்து கோழி கள் ஒன்று மாறி ஒன்று இட்டுத்தள்ளும் முட்டைகளை, ஸ்கால் மாஸ்டர் வீட்டுக்கும், சனிற்ரறி வீட்டுக்கும் எடுத்

துச் சென்று காசாக்கி மீண்டதையே, அவள் தனது வாழ்க்கையில் கண்டிருக்கிறார்கள். அந்த முட்டைகள் அவளது வீட்டில் கோதம்பை மா வாங்குவதற்காகவும், மண்ணெண்ணெய் வாங்குவதற்காகவும், கறி மிளகாய் வாங்குவதற்காகவும், காசக்குப் பதிலாகப் பயண்டுத்தப்படுகின்ற ஒரு பண்டமாகிவிட்டது. கோழிகள் அடைகிடந்து விட்டால் போதும், மண்ணெண்ணெயோ, கோதம்பை மாவோ வாங்க முடியாமல் அந்த வீடு தவியாய்த் தவித்துவிடும். அடைகிடகின்ற கோழிகளைப் பார்த்து, “படுவான் அடிச்சதுகள்” என்று அவளது தாய் திட்டித் தீர்ப்பதையே இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் கேட்கலாம். ஒரு விதத்தில் அது கோழிகளுக்கே உரித்தான வசவுகள்ளல். மறைமுகமாக அது அவளது கணவனையும் சாடுகிறது. வயிறுமுட்ட எங்கோ சென்று கள்ளை நிரப்பிவிட்டு வந்து, பிதற்றலும் அதட்டலும், அட்டகாசமுமாகக் கொட்டிலுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் அவளது கணவனை, கோழியைச் சாட்டி, ஆட்டைச் சாட்டி, குழந்தைகளைச் சாட்டி, தனது வயிற் ரெரிச்சலை எல்லாம் அவள் கொட்டிக் கொண்டிருப்பாள். நேரடியாக அவனைத்தாக்கினால் அவன் கொடுக்கும். அடிகளையும் உதைகளையும் வாங்கிக் கட்ட முடியாது. உடலில் என்னளவும் இடமில்லை. முன்பெல்லாம் வாங்கிக் கட்டியாகி விட்டது. வள்ளி தலைச்சன் குழந்தையாக வயிற்றிலே இருந்த காலத்தில் கணவன் என்ற அந்த முரட்டு ஆத்மா பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியைத் தூக்கி வந்து பார்த்துப் பாராமல் முதுகிலே இரண்டு குறிகளைக் கதறக் கதற வைத்திருக்கிறது. அவை இன்னும் பெரிய தழும்பு களாகச் சட்டையை அகற்றிவிட்டுப் பார்த்தால் முதுகிலே தெரிகின்றன...

வீட்டின் சூழ்நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, பெரிய வீதிகளையெல்லாம் பிரமிப்போடு கடந்து வந்து, கடைசியில் பெரியதொரு பங்களாவின் வாசலில் வந்துநின்ற பொழுது வள்ளிக்கு உடலெல்லாம் புல்லரித்தது. அது ஒரு சொர்க்கத்தின் வாசல் போன்ற உணர்வு பரவியது. முற்றத்திற்கு

வெளியே பூத்துக் குலுங்கிய, சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை, ரூஸ் நிற ரோஜா மலர்கள் அவளது இதயத்திலே கற் பனைத் தந்தியை மீட்டின. அந்த வண்ண வண்ண பூக்களை அவள் முன்பு கண்டதில்லை. அவற்றைப் பிடுங்கி, சிறு வயதிலேயே அடர்த்தியும், நீளமுமாக வளர்ந்திருக்கும் தனது கருநிறக் கூந்தலில், பிறகு சூட்டிப்பார்த்துக் கொள்ளலாம் என எண்ணிக் கொண்டாள். கூந்தலிலே மலர்களைச் சூட்டிப் பார்ப்பது அவளுக்குப் பிடித்தமான ஒன்று. சூடியேற்றப் பகுதியிலுள்ள காட்டு ஓரங்களில் ஒங்கி நிற்கும் கொன்றை மரங்களிலும், பிச்சி மரங்களிலும், அலரி மரங்களிலும் ஏறி மலர்களைப் பிடுங்கி, மலர்களை மாலை கோர்த்துத் தனக்கும் தனது தங்கைகளுக்கும் சூடி, அழகு பார்த்து அவள் மகிழ்ந்ததைப் போலவே, இந்த மலர்களையும் பறித்து இங்கு சில விளையாட்டுத் தோழிகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு அவள் துள்ளித்திரியலாம்.

இறைச்சி, மீன், முட்டை - இந்த இனிய கனவகளுடன் மகிழ்ச்சியும் அச்சமுமாக அந்த வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்த வள்ளிக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்துவிட்ட தாகப் பெற்றோர்கள் சொன்னதன் பொருள் அப்பொழுது தான் புரிந்தது. காந்தி அழுது புலம்பியபோது தன் மீது அவளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட பொருமை குறித்து ஆத் திரப்பட்டது தவறு என்று மனம் வேதனைப்பட்டது. அவளுக்கும் எங்காவது ஒரு பங்களாவில் வேலை கிடைத்து, தண்ணைப் போல இறைச்சி, மீன், முட்டைகளை எல்லாம் சாப்பிடக்கூடிய அதிர்ஷ்டம் அரவணைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென அவள் உள்ளாம் பிரார்த்தித்தது.

அவள் வேலைக்காரியாகப் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியிருந்த அந்த வீட்டிலே இரண்டே இரண்டு நபர்கள் மட்டுந்தான் இருந்தார்கள். அவர்கள் கணவனும் மனைவியும், காலையிலே இருவரும் எங்கோ ஒரு பெரிய கந்தோருக்கு மிக நேர்த்தியாகப் புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். பின் னேரம் திரும்பி வருவார்கள். இது ஒன்றும் அவளுக்குப்

புதிதல்ல. அவளது தாயும், தந்தையும் கூவிகள். காலை யிலே புறப்பட்டுச் சென்றால், பின்னேரம் சூரியன் மறைந்து விட்ட பிறகுதான் அவர்களும் வீட்டுக்கு வருவார்கள். ஒருநாள் பூராவும், அவளும், அவளது சகோதரர்களும் வீட்டு வளவுக்குள்ளும் காட்டு நிலங்களிலும், அயல் அட்டைகளிலும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்குக் கூட்டாக அவர்களைப் போன்றே வீட்டில் தனி மைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அயல்வீட்டு சிறுசுகளான நந்தன், லட்சமி, நாகன், மாணிக்கம் எல்லோருமாகக் கூட்டுச் சேர்ந்துவிடுவார்கள். பற்றைகளிலே படர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் குண்டுமணிச் செடிகளைத் தேடிப் பிடித்து இளம் பருவத்திலிருக்கும் குன்று மணிக்காய்க் கொத்துகளைப் பறித்து, அதற்குள் மெல்லிளாரேஸ் நிறத்திலிருக்கும் மணிகளை மாலையாகக் கோர்ப்பது அவர்களுக்குப் பிரீதியைத் தருகிறது. அல்லது குறிஞ்சாகக் கொடியின் கீழ், முற்றிய காய்கள் வெடித்துப் பிளந்து, பஞ்ச பறந்து, உதிர்ந்து கிடக்கும் கோதுகளைப் பொறுக்குவார்கள். அது பாம் பின் தலையைப் போன்ற வடிவமுள்ளது. படமெடுத்தாடும் பாம்பைப் போன்றிருக்கும் அந்தக் கோதில் இரு சிறு துவாரமிட்டு, குன்று மணிகளை கருமை நிறம் தெரியத் தக்கதாகச் சொருகிவிட்டால் அப்புறம் பேசவே வேண்டியதில்லை. நிஜமான பாம்பேதான். அது படமெடுத்து ஆடி அசைந்து சீறிச் சினந்து ஆடவேண்டாமா? அதை ஆட வைக்கிற இரகசியம் அவர்களுக்குத் தெரியும். நீண்ட கூந்தல் மயிரைக் கோதின் முனையில் துளையிட்டு முடிந்து இல்விரண்டையும் தென் ஈர்க்கில் தொடுத்துவிட்டபின் பார்க்க வேண்டுமே! பாம்பு துள்ளித்துள்ளி ஆடும். சீறிச் சினந்து ஆடும். பாய்ந்து பாய்ந்து கொத்தும். இதைக்கண்டு குழந்தைகளெல்லாம் ஆரவாரமாகக் கூச்சல் போடுவார்கள். சிரிப்பார்கள். அந்தப் பாம்பைத் தாங்களும் ஆட்டுவதற்குத் தரும்படி கெஞ்சுவார்கள்... அழுவார்கள்... அல்லது குரும்பட்டித் தேர்கட்டி விளையாடிக் கொண்-

மிருப்பார்கள். இந்த விளையாட்டுக்களால் நெடு நேரமாகப் பசி மறந்து போயிருக்கும்.

அந்த வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் அவளுக்குப் பல உண்மைகள் தெரிந்துவிட்டன. பதி நெஞ்சு வயதுச் சிறுமியாக இருந்த பொழுதிலும் எதையும் அவளால் சிந்திக்க முடியும்! அந்தச் சுற்று வட்டாரத்திலே அவளுக்கு எந்தவொரு விளையாட்டுத் தோழி களுக்கும் இடமில்லை. மிக நேர்த்தியான - விலை உயர்ந்த உடைகள் அன்னிந்து, அவர்கள் வண்ணப் பூச்சிகள் போலத் திரியும் சிறுமிகள். அவர்கள் முகம் கொடுத்து அவளோடு பேசவேண்டுமே! ஊற்றும்! அவர்களது முகத்தில்தான் என்ன இளக்காரம்? அவளை ஏற இறங்க வைத்துப் பார்க்கிறபொழுதுதான் எத்துணை இளக்காரம் தெரிகிறது? யன்னலுக் கூடாக முகம் புதைத்துக் கைகளை அசைத்து அவர்களைக் கூப்பிடவே அவளுக்கு அச்சமாக இருக்கிறது. நடுக்கமாக இருக்கிறது! துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு அவள் நிற்கும் யன்னல் ஒரமாகக் கடந்து சென்ற சிறுமி ஒருத்தியை அவள் கூப்பிட்ட பொழுது, “முடியாது” என எவ்வளவு வேகமாக அந்தச் சிறுமிதன் தலையை ஆட்டிவிட்டு ஓடிவிட்டது. அவள் ஓடியாடிய அவளது சொந்தப் புழுதி மண்ணில், “நந்தா” என்று அவள் கூப்பாடு போட்டால் போதுமே! ஒரு பரிவாரமே அவளைத்தேடி ஓடிவந்துவிடும்.

இறைச்சி.. மீன்... முட்டை.. இந்த இனிய கனவுகளுடன் அடியெடுத்து வைத்த அவளுக்கு இறைச்சி, மீன், முட்டை இவைகளைக் காண நித்திய வாய்ப்பு இருக்கத்தான் சொந்தது. ஆனால்... ஆனால்.. வீட்டிலே ஆரவாரமாகச் சத்தமிட்டு, தாயிடம் உரிமையோடு கேட்டு, விரும்பியவாறு வாய் நிறையச் சாப்பிடுகிற அந்த உரிமையையே அவள் இழந்துவிட்டபின், இறைச்சி, மீன், முட்டை என்ற அந்த உணவுவகைகளே அவளுக்குச் சங்கடத்தை ஊட்டின. மெளனமாக ஆசைகளை அடக்கிக்

கொண்டு, “பசிக்கிறதே”யென முரண்டு பிடிக்க முடியா மல் எஜமானும் சீமாட்டியும் சாப்பிடும் வரை காலம் தாழ்த்தி, எஞ்சியவற்றைச் சாப்பிடுகின்ற, சிறகொடிந்த, வாயிமுந்த, அந்த நிலைதான் அவளுக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டமா?

அன்றெருநாள் ஏதோ ஒரு கதையில் அவளைப் பார்த்து, வீட்டு எஜமானி சொன்னான்.

“தியோய் வள்ளி! இப்படியெல்லாம் உன்றை வீட்டிலே சாப்பிட உனக்குக் கிடைச்சிருக்காடி? வரயுக்கை பயித்தங்காய் மாதிரி, பேத்தை பத்தி வந்தாய். இப்ப என்னடா என்றால் ஆணமாதிரிக் கொழுத்திட்டாய். இந்தச் சொகுசு எல்லாம் உனக்குத் தொடர்ந்து வேணு மெண்ணடால் நல்லபிள்ளையாக எங்களோடை நெடுக இருக்க வேணும். இல்லையோ பேந்தும் போய் உங்கடை குச்சி வீட்டுக்குள்ளை நாய், பண்டி, வாழ்க்கைதான் நீ வாழுவாய். அங்கையென்ன, உனக்குக் கோதம்பை ரூட்டியும், அரைகுறைச் சோறும், சம்பலும்தானே உன்றை கொப்பன் கோத்தை சமைத்துப் போடுவினம். உன்றை அதிர்ஷ்டமடி, நீ எங்கடை வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாக வந்தது! நீ ஊருக்குப் போகைக்கை அங்கையுள்ளவங்கள் எல்லாம் உன்னைப் பார்த்து அதிசயிக்கப் போருங்கள். நீ தான் அங்கை பெரிய இடத்துப் பெட்டை போல இருக்கப் போகிறேய்!”

எஜமானி இப்படிச் சொல்வதை ஆரம்பத்தில் கேட்ட பொழுது அவளுக்கும் பெருமையாகத்தான் இருந்தது. எஜமானியும் அடிக்கடி இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டுதான் வருகிறான்... அவள் ரொம்பப் பெரிய அதிர்ஷ்டசாளியாம்!

அந்த வீட்டிலேயுள்ள பெரிய பெரிய நாற்காலிகளையும் சோபாக்களையும்தளபாடங்களையும் கண்ணேடிப் பொருட்களை

யும் அலங்காரங்களையும் மேலெழுந்த வாரியாகப்பார்த்து, பணக்கார வீடொன்றில் வேலைக்காரியாக இருக்கிறார்கள் எனத் திருப்திப்படுவதாக இருந்தால், வள்ளிக்கு அந்த வீடு பெரிய அதிர்ஷ்டமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப் படியே அந்த வீடு தனது அதிர்ஷ்டத்தின் விளைவு என அவரும் கொண்டவள் தான்! ஆனால் தனது பிஞ்சு உள்ளாம் துடிக்கக் கூடிய முறையில், அவளை ஒரு தீண்டத் தகாதவள் போல அவர்கள் கருத்திற் கொண்டபொழுது தான் அவருக்கென்று ஒரு 'புதிய விதியை' அந்தப் பணக்காரக் குடும்பம் சிருஷ்டிக்க முயல்வதை அவள் கண்டாள்...

வள்ளிக்கென்று ஒரு பழைய தட்டத்தைக் கொடுத்து தரையிலே உட்கார்ந்து சாப்பிட வேண்டுமென்றும் ஒரு பாயைக் கொடுத்து, சமையல் அறையின் ஒரு மூலையிலே விரித்துப் படுக்குமாறும் அவர்கள் கூறிய பொழுது, அவர்களது அந்த விதிக்குப் பணிந்தவளாக அவள் தண்ணைக் காட்டிக் கொண்ட போதிலும், ஒரு கேள்வி அவருக்குள் கேட்க விரும்புகிறது. ஒரு குரல் ஆவேசமாகக் கிளரிந்தது. அவள் பிறந்து வளர்ந்த இந்த உலகத்தில் அவருக்கு முதன் முதலாகத் தெரியவந்த ஏற்றத்தாழ்வு சாதி அமைப்பு ஒன்றேதான். அதன்படி பார்த்தால் அவள் ஒரு வேளாளப் பெண்! நளங்களையும் பள்ளுகளையும் வீட்டுக்கு வெளியிலே நிறுத்தி, அவர்களது கைமண்டையிலே செம்பு ஓட்டிக் கொள்ளாமல் குபுகுபு என்று தண்ணீர் ஊற்றிய ஒரு உயர்சாதிப் பெண்ணைக்கக் கிளிநொச்சியிலே உலாவி வந்த ஒருத்திக்கு— நளம், பள்ளுகளுக்கு விதித்த அதே விதிமுறைகளை இதோ இவர்களும் சிருஷ்டிக்கிறார்கள். அவருக்கென்று ஒரு தட்டம்! அவருக்கென்று ஒரு கிளாஸ்! அவருக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட இடம்! அவள் தரையில்தான் உட்காரலாம். நாற்காலியில் உட்கார முடியாது! வீட்டைப் போல சகஜமாக— தாராளமாக— சுதந்திரமாக எந்த ஒரு பொருளையும் தீண்ட முடியாது!

எஜமானையும், எஜமானியையும் தேடிவரும் நண்பர் களுக்கும் சிநேகிடைகளுக்கும் இன்ன கிளாவில்தான் தேநீர் வழங்க வேண்டுமென்றே, இன்ன கோப்பையில் தான் உணவு பரிமாறலாமென்றே எந்த ஒரு நியதியும் கிடையாது! ஆனால் அவர்களோடு தப்பித் தவறி ஒரு வேலைக்காரி வந்துவிட்டால் வள்ளியின் கிளாவில்தான் ‘மரியாதைக்குப் பயந்து’ தேநீர் வழங்க உத்தரவாகிறதே.

ஆனால் எஜமானி சொல்லுகிறான்:— “உன்றை வீட்டிலே அறையும்குறையுமாகச் சாப்பிடக்கூட வழியில்லாமல் கிடந்து சாக இருந்த நீ, உன்றை நல்ல காலத்திற்குத்தான் இங்கை வந்திருக்கிறோய். இப்படியான ஒரு சொகுசான அறைகூட உனக்குப் படுக்கக் கிடைச்சிருக்காது. என்னடி சொல்லுகிறோய்...?”

காற்றேருட்டமும் வெளிச்சமும் வசதிகளும் நிறைந்த வீடாக இது இருக்கலாம். அவள் இருந்தது, பலரும் ஒன்றாக அடைந்து கிடக்கும் ஒரு சிறு குடிசை என்பதும் உண்மையே.

அதன் ஒரு மூலையில் இருக்கும் சாக்குக் கட்டில் வில் அவள் விரும்பியது போல ஏறிப்படுக்க முடிகிறது. இங்கே எத்தனைக் கட்டில்கள் குளிரெடுத்தாலும் முடிகிறதா என்ன? உறைகளைத் தேய்க்கவும் படுக்கை விரிப்புகளை அலம்பவும், மடித்து வைக்கவும் மட்டுமே முடிகிறது.

“உன்றை அதிர்ஷ்டம் தாண்டி எங்கள்டை வந்திருக்கிறோய்.”

ஒருநாள் இப்படி எஜமானி கூறிய சமயம் ஏதோ ஒரு துணிச்சலில் வள்ளி சொன்னாள்:—

“எங்கடை வீட்டிலே இருக்கிற சொகுசை உங்களுக்கு என்னம்மா தெரியப் போகிறது?”

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அம்மாவும், ஐயாவும் ஒரு கணம் வெலவெலத்துப் போய்விட்டார்கள். ஏதோ ஒரு போர்க் கோலத்தைக் கண்டு அஞ்சியவர்களைப் போல

“என்னடி சொன்னைய்?” என அதட்டினார்கள்... அம்மாவிடம் ‘செல்லம் கொடுத்து விட்டாய்’ என ஆங்கிலத் தில் ஐயா சொன்னதும், அது தன்னைப் பற்றியது என அவனுக்குப் புரிந்தது!

அன்று வழக்கத்திற்கு மாருக அன்பு ததும்ப வள்ளியை அழைத்த வீட்டு எஜமானி அவனுக்கு, இரண்டு, மூன்று ரூபாய்தானும் பெறுமதியில்லாத இரு தோடுகளை அன்பளிப்பாக வழங்கிவிட்டு, அவளது அழகைப் பார்த்து ரசிக்க விரும்புகிறவள் போல வள்ளியிடம் சொன்னார்.

“எங்கேடி சரையைக் கழற்றித் தோட்டைக் காதிலை போட்டுக் கொண்டு வா.. ஓட்டை குத்திவிட்ட கொப்ப னுக்கும், பாவம் – இவ்வளவு நாளும் ஒரு தோடு போட்டு உன்னை அழகு பார்க்கத்தானும் வழியில்லாமை இருந்திருக்கடி. உன்றை நல்ல விதிக்கு எங்கள்டை வந்திருக்கிறோய் போ... போ... போட்டுக்கொண்டு வா!”

அவை வெள்ளித் தோடுகள்! அவை கிடைத்தது கூட பேரதிர்ஷ்டம் போல எஜமானி அபிநியித்துச் சொன்ன பொழுது வள்ளிக்கு முகமெல்லாம் விகசித்தது. பெண் களுக்கே உரித்தான் நாணத்துடன் அவற்றை வாங்கி கண்களில் நன்றியுணர்ச்சி பொங்க, அவள் தனது காது களில் அவற்றைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம், எஜமானி தனது கணவனைப் பார்த்து ஆங்கிலத்தில் சொன்னார்: —

“இது என்ன இந்தப் புதிய ஏற்பாடு என்று யோசிக்கி நீர்களா? இப்பொழுதெல்லாம் வேலைக்காரர்களைப் பிடிப்ப தென்றால் எவ்வளவு ரொம்பப் பெரிய கஷ்டம் சொல்லுவங்கள். போன்றுமறை பொங்கல் தினத்துக்கு ராணி வீட்டிலே நின்ற இரு வேலைக்காரிகளும் புதுச் சட்டை, நகை என்றெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு பிறகு வருவதாகப் போன வர்கள்தான். திரும்பி வரவேயில்லை. என் இறைவரிமதிப்பாளர்

இராகவன் வீட்டை எடுத்துப்பாருங்களேன். அங்கே நின்ட வேலைக்காரர் பெட்டை களை வெடுத்து நல்லாச் சாப்பிடுமாம், ஒரு நாள் தேத்தண்ணி போட்டு தன்றையெண்ணத்துக்குக் குடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டுவிட்டு மினில் ராக வனுக்குக் கோபம் வந்துட்டது. நல்லா அடிச்சப் போட்டா... அந்தக் கழிச்சறை... அதுடைய பிச்சைக்காரப் புத்தி— திண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்கிற நாய்— பொலிச்டை போய்ச் சொல்லி மானக் கேடாப் போச்சு. நல்ல காலத்துக்கு பொலிசு இராகவனுக்குப் பழக்கமா இருந்ததாலே மேலுக்குப் போகவிடாமை உள் ஞக்கேயே சடைஞ்சாச்சு— இதை நான் ஏன் சொல்லுற னெண்டால், இந்தப் பெட்டையை நாங்கள் இரண்டு மூன்று நாளைக்குப் பேய்க்காட்ட வேண்டியிருக்கு! அவனுடைய தேப்பன் வாருன். பிள்ளையைப் பார்க்கப் போருங்ம். கடிதம் போட்டிருக்கான்.''

அவனோடு முகங்கொடுத்துக் கதைக்காத ஐயா, மனைவி யின் ஆங்கில வெக்சரைக் கேட்டதும் சொன்னார்.

'டியேய் வள்ளி! வேற வீடுகளில் எண்டால் வேலைக்காரிகளுக்குச் சாப்பிடக் கூடக் குடாது கள். உனக்கு வேலையும் குறைவு. அம்மா உனக்குச் செல்ல மும்தாரு! ஏதோ நல்ல விதியிருந்து எங்கள்டை வந்திருக்கிறோம்!'

வண்ண மலர்ச் செடிகள் மிகதியாக வளர்ந்து நிற்கும் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்த வள்ளியின் தந்தை கந்தனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு வீட்டை ஏழு தலைமுறை சென்றாலும் தனது சந்ததியால் கட்டிமுடிக்க இயலாதென்ற திடமான நம்பிக்கை அதைப் பார்த்ததும் ஏற்பட்டது. அங்குள்ள சுவர்கள்— அங்குள்ள விருந்தத்த் தரைகள்— அங்குள்ள மின்விளக்கு அலங்காரங்கள்— அங்குள்ள மீன் தொட்டில் கள் யாவுமே அவனைப் பிரமிப்பிலாழ்த்தின. உண்மையிலேயே வள்ளி அதிர்ஷ்டக்காரிதான். அவள் பிறந்த நட-

சத்திரத்தை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். திருவோனம். ராணியாட்டம் வாழுவாள் என்று சோதிடர் சொல்லி இருக்கிறார்.

ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கி, கைகட்டி எஜமானனுக்கும், அவரது மனைவிக்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு வள்ளிக்கென்று பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கிளாசில் தேநீர் வந்தது. புனிதமான கோயிலொன்றுக்குள் பிரவேசித்து, தேவி சமேதரராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆண்டவன் முன்னால் பக்தி பரவசமாக, நடுங்கி நிற்கும் ஒரு பக்தனைப் போல அவன் குஷல் தளதளத்தது.

“எனது தெய்வங்களே! இதெல்லாம் என்னத்துக்கு? மூன்று நேர சாப்பாடு குறையாமல், வள்ளியை உங்கள் சொந்தப் பிள்ளைபோல பாக்கிறியள்! அதுக்கே நாங்கள் சாகுமட்டும் ஊழியம் செய்ய வேணும்... அவள் அதிர்ஷ்டம் செய்துதான் இங்கை வந்தவள். அவளை ஒருக்கா அவளது தாய் பாக்க வேணும், கூட்டிக்கொண்டு வா எண்டு சொல்லி ஆசைப்பட்டவள்தான். ஆனால் தாய்க்குத்தாயாய் என்றை அம்மா கவனிக்கைக்கை, அவளை என்னத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டவேணும்—? அவளின்றை சம்பளத்தைத் தந்தால் போதும். பிறகு — ஆறு தலாகத் தாய் பார்க்கட்டும்.”

சுவரின் ஒரு மூலையில் சாய்ந்து நின்ற வள்ளியின் குரல் திடீரென தந்தையை நோக்கி எழுந்தது.

“ஏலாது! நான் வரப்போறன்! இங்க நிற்க மாட்டன்!”

“ஏண்டி... அங்கைவந்து வயிறு காய்ஞ்சு சாகப் போறியோ? தெய்வம் மாதிரி இந்த அம்மாவையும், ஐயாவையும் விட்டுவிட்டு வார்வெண்டு சொல்ல உனக்கு என்ன பயித்தியமே?”

“‘முடியாது. நான் வரப்போறன்... காய்ஞ்சு செத்
தாலும் சரி, வருவேன்.’’

“‘நில்லடி— என்றை குணம் தெரியுமா?’’

“‘நான் மாட்டன்! வரத்தான் போறேன்.’’

மகளை விலக்கி வெளியே செல்ல முற்பட்ட அவனை,
அவள் பின்தொடர்ந்தாள். ஜயாவும், அம்மாவும் செய்
லற்று நின்றனர். அவள் குரல் சீற்றமாக ஒங்கி ஒலித்தது.

“‘நான் மாட்டன், வரத்தான் போறன்!’’

ஆசிரியர் இறுதியாக எழுதிய சிறு கதை இதுவேயாகும். அன்னர் இறப்பதற்கு ஒரு சில தினங்களுக்கு முன்னர் “வீரகேசர் வார் வெளி யீட்” டில் பிரசரமானது. ஆசிரியரது வார்த்தைகளில், “சர்வதேச ரீதியில் மனிதகுலமனத்தையும், அதன் துயரத்தையும் இக் கதை பகிர்ந்துகொள்ளத் துடிக்கிறது” என்பதாகும். ஆசிரியரது இறுதியான இலக்கிய முச்சு இக் கதை என்னாம்.

வியட்னம் உனது தேவதைகளின் தேவவாக்கு

சௌகோன் நெடுஞ்சாலைகளிலே இருந்த இரத்தச் சிகப்பான அந்த எழுத்துகள்மீது, வெண்ணிற வாணிஷை ஊற்றி, அவற்றை யாரோ அழிக்க முயன்றிருந்தார்கள். அவ் எழுத்துகள் வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்த என்னை, வெகுவாகக் கவர்ந்தன. எனது நடை, தானாகவே தளர்ச்சி யுற்றது. அவற்றை எனது நீல விழிகள் ஆழமாக மேய்ந்தன. அடிக்கடி புத்துயிர் பெற்றெழும் அவ் எழுத்துகளை யும் அவற்றுக்கு நேரும் இருட்டடிப்பு வேலைகளையும் தினமும் நான் காணத் தவறியதில்லை. வியட்னமை ஒருங்கிணைக்கத் துடிப்பவர்கள், பலமான இராணுவக் கட்டுக் காவல்களையும் மீறி, நீண்ட நெடுங்காலமாக அவற்றை

எழுதிக்கொண்டு வருகிறார்கள். குலைநடுக்கம் ஏற்படுத்தும் அச் சுலோகங்களை அழிப்பது, அமெரிக்க தென் வியட்னும் படைகளது நித்திய கடமைகளில் ஒன்றுகி விட்டது.

தோதோ வீதியைக் கடந்துதான், நான் லாலாய் அவென்யூவை வந்தடைய வேண்டும். அதனை வந்தடைவதற்குள் பாதைகளிலே குறுக்கிடும் சுலோகங்கள் அனைத்தும் எனது பணியின் தன்மையைப் பரிகசித்து, சலிப்பை யூட்டின. உருச்சிதைந்து, பொலிவிழந்து, நிறம் மங்கி அழிபட்டுக் கிடந்த அவை, என் உள்ளத்திற் பாய்ச்சிய புதுத் தெம்பினால், நானும் அவ் வீதிகளில் வர்ணமும், தூரிகையும் கொண்டு, மனதிலெழும் எழுச்சி மிக்க சுலோகங்களை எழுத ஆசைப்பட்டேன். பாதையின் தூரம் குறுக்கு ரூபம், சுலோகங்களின் எண்ணிக்கைகள் பெருகப் பெருக, எனது ஆசையும் உக்கிரமுறலாயிற்று. எங்களைப் பகடைக் காய்களாக்கித், தந்திரமாகத் தமது ஆயுதங்களையும் படைகளையும் அனுப்பி வைத்து, எங்கள் பினங்களின் எண்ணிக்கையிலே தமது டொலர்களை உப்ப வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அமெரிக்க முதலாளித்துவம், மற்றொரு சுதந்திர பூமியையும் இப்படி அவலமாக்காமல், நிரந்தரமான ஒரு பாடத்தை எங்கள்மூலம், மோசமாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்! அதைப் புகட்டி நாம் மகிழும், அந்த ஆடல் பாடல் எப்போது வரும்? அந்த ஆனந்தக் களிப்பு எப்போது வரும்? என்னைப் போன்ற அழகிய இளம் பெண்கள் ஒன்றுகூடி இனிய குரவில் ஒருங்கிணைந்த வியட்னமின் சுதந்திர கீத்த்தை எப்போது பாடப் போகிறார்கள்? உலகடங்கிலும் அக்கீதம் எப்போது பரவப்போகிறது?

எனது இதயத்தைத் துடிக்க வைக்கும் அச் செவ் வர்ணச் சுலோகங்கள் இன்று பலருக்கும் மனனமாகி விட்ட ஒன்றுகிலிட்டது; அவை என்றுமே எங்களிடம் இருந்து அழிக்கப்பட முடியாத பொன் எழுத்துக்களா

லாணவை. ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கான மரணக் கிடங்குகள் எம்மால் பறிக்கப்பட்டு விட்ட சேதியை அழகாக, வீரமாக உற்சாகத்தோடு, அவை உலகுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

“இருபத்தையாயிரம் வீரர்களுடன் ஒரு மகத்தான பிரெஞ்சுச் சைனியம் இந்த நாட்டுக்குள், இதே வீதிகளில் நடமாடத்தான் செய்தது. அது மீண்டும் திரும்பச் செல்லவே இல்லை. அடியோடு வீரம் செறிந்த வியட்னம் மக்களால் அழிக்கப்பட்டு விட்டது. அம்மாதிரியான கதி அமெரிக்கர்களே, உங்களுக்கும் ஏற்படாதிருக்கட்டும்! எமது அன்னை பூமியைவிட்டு அகலுங்கள்”

சிவப்புச் சூலோகங்கள் சூட்டும் அம் மகத்தான சம்பவம் நிகழ்ந்த நாட்களில்தான் எனது பிறப்பும் நிகழ்ந்தது. பதினெட்ட்டு வருடங்கள் பறந்தும்விட்டன; தின்பின்யூபோர்க்களத்திலே, பிரெஞ்சுச் சைனியத்தை வென்றெடுத்து, அவர்கள்மீது காறி உயிழ்ந்த உயிழ்நீர் வற்று வதற்கு முன்னரே, உதவுபவர்கள் என்றும், உலக இரட்சகர்கள் என்றும் கூறிக்கொண்டு இங்கே, ஒருங்கிணைய முடியாத வியட்னமாகக் கூறுபோட அமெரிக்கர்கள் வந்து குவிந்திருக்கிறார்கள்! தின்பின்பியூவோடு நின்றுபோகாத ஒரு தொடர் கதையாக, எமது நிலம் யுத்தமேகங்களால் மீண்டும் கவிந்துவிட்டது.

தெரு வீதிகளிலே புழுதி அழைந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த நாட்களிலேயே அமெரிக்கப் போர் வீரர்களைக் கண்டதும் நான் சிரிக்கலானேன்; அவர்களைப் போல அபிநயித்துக் கேலி செய்வது எனக்குப் பிடித்தமான ஒரு பொழுது போக்காகிவிட்டது; போர், போர் வீரர்கள் ஜீப்புகள், டாங்கிகள், அபாய அறிவிப்பு, அலற்றகள் அனைத்துமே அச்சமற்ற ஒன்றுகிவிட்டன! மூங்கில் துண்டங்களைத் துப்பாக்கிகளாகவும் டாங்கிகளாகவும் பாவித்து, வீதிகளிலே பவணி வரும் அமெரிக்கப் போர்வீரர்களை

நானும் என்னேத்த சிறுவர்களும் சுட்டுப் பொசுக்கு வோம். அவர்கள் பார்வை என்மீது விழாதவாறு மூங்கில் தடிகளின் பின்புறமாக, அல்லது அடர்ந்த மரங்களின் பின் ஞெல் நாம் நின்று கொண்டிருப்போம்! அவர்கள் போன தும் எம்மை அறியாமலே வேதனை படரும்... நிஜமாகவே அவர்களில் யாரும் சினமாக வீதியிலே விழவில்லையே...! ஆத்திரம் தீர வீட்டுச் சுவரில் கேவிச் சித்திரம் வரை வோம்... பரிதாபகரமாக, பயந்து ஓடுவதுபோல, அந்த உருவங்கள் அமையும்...

நான், “அம்மா ஒரு கதை சொல்லு” என மழுலை மொழிந்து அடம் பிடித்தால், என தாய், “ஒரு ஊரில் ஒரு ராஜா என என்றுமே கதை ஆரம்பித்தது கிடையாது. ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய மணிகள் இழுத்த ரத்த தில், சூரியனைப் போலப் பவனிவந்த எந்த ஒரு அரசினங் குமாரனைப் பற்றியும் அவள் என்னிடம், நான் பிரமையுற்று மயங்கும்படி வர்ணித்ததும் கிடையாது. பதிலாக இந்த நாட்டில் புறமுதுகிட்டோடிய பிரெஞ்சுக்காரர்களைப் பற்றிக் கூறுவாள்; அவர்களை எதிர்த்துப் போராடித் தூக்கிலே தொங்கிப்போன பலரைப் பற்றிக் கூறுவாள்; வியட்டுமே விடுதலையாகு என வீரமுழுக்கமிட்டவாறே, உலகை ஆச்சரியமுற வைத்த ஹோ சி மினைப்பற்றிக் கூறுவாள். அவள் கூறும் அந்த வீரம் செறிந்த காவியம் என்னை வியப்பி ஸாழ்த்தும். அது எத்தகைய வீரப் போராட்டம்! அடிமைத் தலையை, எப்படி அவர்கள் அகற்றி எறிந்தார்கள்? அதே போலத்தான் நாமும் இந்த அமெரிக்கர்களை அடித்து விரட்ட வேண்டும்...

“அம்மா, எனக்கொரு துப்பாக்கி வாங்கிக் கொடு! நான் சுட்டுப் பழக வேண்டும். எனது அப்பாவைப் போல, இந்த வெள்ளையரை நானும் ஒட ஒட விரட்டப் போகிறேன்! என்னிடமுள்ள இந்த மூங்கில் தடிகளால் ஒன்றுமே ஏலாது... சுட்டால், அப்படியே அவர்கள் செத்துப்போக வேண்டும்!”

எனது தந்தை வேர்குயினுடைய வீர இரத்தமே எனது உடலிலும் ஓடிக் கொண்டிருப்பதாகக் கருதும் போதெல்லாம், அவரது நிழற் படத்தை எடுத்து வெகு நேரமாக உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அவரைப் போலத் தானு எனக்கும் ஒளி பொருந்திய கண்கள்? சுருண்ட கேசங்கள்? முறுவல் ததும்பும் முகம்...?

என்னில் எழும் இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் எனது தாயிடம் விடை தேடுவேன்; “தக்பு! உனது தந்தை யைப் போலத்தான் உனக்கும் சுருண்ட கேசங்கள், ஒளிர்ந்த கண்கள், நீண்ட முக்கு, பரந்த நெற்றி” என மகிழ்வோடு அவள் ஒருபோதுமே என்னை ஆமோதிக்க முயன்றதில்லை. எல்லாத் தாய்மாரும் தமது குழந்தைகளை கணவர்களின் சாயலோடு பிறந்திருப்பதாகக் கூறி மகிழு, இவளுக்கேன் அந்த ஆசை அற்றுப்போய் விட்டது?

ஒருநாள் நான் அவளிடம், நேரடியாகக் கேட்டேன்:

“அம்மா, எனது தந்தை வேர்குயின் தானே?”

“இல்லை, கண்ணே! அவரல்ல உனது தந்தை. நீ கரு வுற்ற நாட்களிலே அவர் போர்க்களத்தில் இருந்தார். தாய்நாட்டின் சுதந்திரத்தை மீட்டெடுப்பதற்காகத் துப் பாக்கிகளைத் தாங்கிக்கொண்டு எதிரிகளைச் சுற்றிவந்தார். நான் அறியாத, கொடிய மிருகங்கள் உள்ள காடுகளில் இரவையும் பகலையும் கழித்தார், கடைசியில் கொல்லப் பட்டார்.”

“அப்படியானால் நான்?”

“நீயா...?”

“ஆம்... நான் அதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண் டும்...”

“உனது தந்தையைத்தானே? ம... என்னை இச்சித்த அப் பிரெஞ்சுப் போர்வீரர்களில், உனக்கு யாரையென்று நான் சொல்வது? யாரென்றே தெரியாத ஒருவனுக்கு நீ

கருக்கொண்டு அவதரித்து விட்டாய். அதனால் உன்னை எப்படி வெறுப்பது? அதற்கு எனது தாய்மை இடம் தர வில்லை. கேடுகெட்ட அந்த ஏகாதிபத்திய வெறியர்களை மட்டுமே நான் வெறுக்கிறேன்...! பெண்கள் மென்மை யானவர்கள், பதவிசானவர்கள் என்ற பக்குவப்படுத்தப் பட்ட வாழ்க்கை முறையினால், நாங்கள் அன்று போர் வீரர்களைக் கண்டு பயந்தோம்; ஒடி ஓளித்தோம்; கற் பிழந்து கண்ணீர் விட்டோம்; தற்கொலை செய்து மடிந்தோம்! பீதியும் அழுகையும் எதிர்காலம் பற்றிய நிச்சய மற்ற தன்மையுமே எமது வாழ்க்கையாக இருந்தது. பின் என்னர் இடைவிடாத போர், எமது கோழைத்தனத்தைப் பறித்துவிட்டது. பெண்களுக்குள் எமது அச்சத்தை ஒழித்துவிட்டது. ஆண்கள் நடத்தும் புரட்சிப் போராட்டத்தில் பெண்களும் ஈடுகொடுத்து இறங்கலானேம். துப்பாக்கி ஏந்துவதென்பது எமக்குச் சர்வ சாதாரணமாகி விட்டது. இம் மண்ணிலிருந்து ஏகாதிபத்தியவாதிகள் ஒழிக்கப்படும் வரை பெண்களுக்கு நிறைய வேலையிருக்கிறது... தெரிந்துகொள் மகளே!!”

வியட்டும் பெண்களுக்கு நேர்ந்த அவலத்தின் சின்னமாக, எமது மண்ணில் நான் மட்டுமன்றி இன்னும் பலரும் நடமாடவே செய்தார்கள். அவர்களை எனது பருவம் வந்ததும் பல இடங்களில் நான் சந்தித்தேன். எங்களது கலப்பற்ற, இந்தோ சீன இரத்தம், பரிசுகெட்டு, நாங்களாகியதில், எங்கள் மனம் புண்பட்டுப் போயிற்று. முகமறியாத எங்கள் தந்தைகளை நாங்கள் சபித்தோம். அவர்களின் பிரதிமைகளாக உலாவும் எந்த ஒரு மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியவாதிகளையும் எங்களால் வெறுக்காமலிருக்க முடியவில்லை. மனித நச்சுப் பூண்டுகளைக் கெல்லி எறிந்து சமத்துவமிக்க புதிய சுதந்திரத்தை நிலைநாட்ட முயலும் சத்திய வாக்குகளால் நாங்கள் கவரப்படலானேம்...

“இருபத்தையாயிரம் வீரர்களுடன் ஒரு பிரெஞ்சுச் சைனியம் இந்த நாட்டுக்குள், இதே விதிகளில் நடமாடத் தான் செய்தது. அது மீண்டும் திரும்பிச் செல்லவேயில்லை. அடியோடு வீரம் செறிந்த வியட்டும் மக்களால் அழிக் கப்பட்டுவிட்டது. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளே! மூட்டையைக் கட்டுங்கள். அதே கதி உங்களுக்கும் நிச்சயம்.”

— அழிந்து சிறையுண்டு, காலடிகளால் மிதிபடும் அந்த எச்சரிக்கைமீது, எனது பாதங்கள் படுவதே, எனது தாய்நாட்டுக்கு நான் செய்யும் அவமதிப்புப் போல மனம் பதறியது. நடைபாதை ஓரமாக எனது கால்கள் தாமாகவே விளகின. கட்டிடம் ஒன்றின் முகப்பிலிருந்த, இறக்கைகளைக் கொண்ட இளம் பெண்ணின் சிலை ஒன்று என்னைக் கவர்ந்தது; அந்தச் சிலை, இதிகாச காலத்து தேவதை ஒன்றை நினைவுடியது. கர்ண பரம்பரையாக நிலவிவரும் அதன் தேவ வாக்கு, திடீரென என் காதுகளில் இரைச்சவிட்டது!

“நாடுகளிலெல்லாம் சிறியது என எண்ணிச் சிறுமை வேண்டாம்; பெரிய நாடுகளுக்கும் அது வழிகாட்டும் நன்னாள் வந்தே தீரும்! அவனியிலேயே அதிசயமான பொன் நாளாகும் அது!”

நான் வரவேண்டிய ஹோன்றினென்றால் பலஸ் அண்மித்து விட்டது. அதன் பிரமாண்டமான மாடிக் கட்டிடங்களைக் கொண்ட தோற்றம், ஸாலாய் அவெண்யூவிற்குள் பிரவேசித்ததுமே பளிச்சென்று தெரிய ஆரம்பித்து விடுகிறது. மாலை ஆறுமணி ஆகிவிட்டால் பேசவே வேண்டாம். வண்ணத்திப் பூச்சிகளின் வேறுபட்ட வண்ணவடிவங்கள் போன்று சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள், அங்கிகள் அனிந்த இளம் பெண்கள் பலர், வாட்ட சாட்டமான சிப்பாய்களின் அரவணைப்பிற் கட்டுண்டு, அங்கே குழுமியிருப்பார்கள். ‘‘கிழக்குப் பாரிஸ்’’ என அவர்களால் விதந்தோதப்படும் அந்தத் தெருவில் இப்படி எத்தனையோ

மதுக் கடைகள்! ஹோட்டல்கள்! இவை அவர்களுக் காக விடிய விடியத் திறந்திருக்கின்றன. வட்டமிடும் போர் விமானங்களுக்குக் கீழே, நாட்டை மீட்டெடுக்கும் கணவுகளுக்கும்ப்பால், பாட்டு வெறியும், கண்ணெடுக் கோப்பைகளின் கணகன சத்தங்களும், இளம் பெண்களின் கிணுகிணுப்பும் போர் வீரர்களின் அட்டகாசமாக இங்கே சூழ்நிலையே மாறி விடுகிறது.

இத்தகைய ஒரு இடத்தில்தான் - நான் உபசாரினிப் பெண்ணைக் கிருக்கிறேன்! என்னைப் போலவே இன்னும் பத் தொன்பது பருவச்சிட்டுகள் உபசாரினிப் பெண்களாகப் பணிபுரிகிறார்கள்! ஓவ்வொரு மதுச்சாலைகளிலும் ஹோட்டல்களிலும், பெண்கள்! பெண்கள்!! பெண்கள்!!! வறுமையும் வரட்சியுமாக வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கு, வயிறுரை உணவு கிட்டுவதற்கு ஏதோ ஒரு தொழில் தேவைப்பட்டது. அந்தத் தொழிலைச் சிருஷ்டித்துத் தரக்கூடிய வல்லமை இந்த மதுக் கடைகளுக்கே இருந்தன. ஆடம்பர ஹோட்டல்களுக்கே முடிந்தன. அழகானவர்கள், ஆடத் தெரிந்தவர்கள், பாடத் தெரிந்த வர்கள், கட்டான உடலைக் களங்கப்படுத்தத் துணிந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் அங்கே திரண்டு போனேன்... வேறு எங்கே நாங்கள் போவது? தானியங்கள் விளைந்த வயல்களி வெல்லாம், உழுவது நின்று, மனித சடலங்களே பரவிக் கிடக்கின்றன! ஆண்களும் பெண்களுமாக அங்கே மதுரமான நாட்டுப் பாடல்களை இசைத்துக் கொண்டு, பயிர்ட்டு, நீர்பாய்ச்சி, களைபிடுங்கி, அறுவடை புரிந்த நாட்களை ஸாம் எங்கோ பதுங்கிவிட்டன... ஆலைகள் பாழிடங்களாகி விட்டன. பேரிரச்சலோடு குழுநி எழும் ஆழ்கடவிலே, கலம் செலுத்தி, அதன் அடிவயிற்றைக் குடைந்து, கொள்ளை மீன்களோடு திரும்பி வரும், மீனவர்களின் கவர்ச்சிகரமான குப்பங்கள் வெறிச்சோடி விட்டன! எங்கள் மீது, எங்கள் நாட்டின்மீது, அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வெறியர்கள் ஓயாது குண்டுகள் சொரிவதை எங்கள் உள்ளூர் முதலாளிகள் மகிழ்வோடு வரவேற்றுக் கொண்டிருக்

கையில் எப்படி எங்களுக்கு வேலை கிடைக்கும்? எப்படி எங்களால் பசியாற முடியும்? எப்படி எங்களால் உழைக்க முடியும்? நாட்டின் வளமான ஆக்கங்களை விடுத்து, நாசம் செய்வதில்லவா அவர்களுக்கு நன்மை கிட்டுகிறது.

நான், ஹோன்ரினென்றால் பலஸிற்குள் நுழைந்ததும், திறந்த வெளியிலிருந்து மது அருந்திக் கொண்டிருந்த அமெரிக்கப் போர் வீரர்கள் சிலர் என்கிண நோக்கிச் சீழ்க்கையடித்தனர். ஒருவன் என்மீது விரசமான பாட லொன்றைக் கட்டவிழ்த்தான். அப் பாடலைக் கேட்டு மது மயக்கத்திலிருந்த இரு பெண்கள் அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்கள்.

‘ஓ! குட்டி!

கைகளிலே மது இருக்கு!

காதல் ரசம் - நீ இருக்காய்!

நீண்ட நல்ல இரவு வரும்

நீயும் நானும் மகிழலாம்

வா! வா! வா!

மனதிலே குழுறிய எரிச்சலை அடக்கிக் கொண்டு, போலியான ஒரு புன்னகை முகத்திலே தவழ், நான் அப் பால் தாண்டி, ஊழியர் அறையை நோக்கி நடந்தேன். எனது எரிச்சலை அவன்மீது காறி உழிழ்ந்து கொட்டு வது ஆபத்தானது! எமது புன்னகைக்காக, எமது கவர்ச் சிக்காக, எமது இதமான வார்த்தைகளுக்காக, எமது கண்களின் கணிவுக்காக, எங்களை இங்கே நியமித்திருக்கிறோர்கள். அவற்றை நான் வழங்கத் தவறிவிட்டால் எமது நிர்வாகம் என்மீது குற்றம் சாட்ட முடியும்.. எனது அடக்கமின்மை, தமது அமெரிக்க வாடிக்கையாளர் களின் மனதை வெருவாகப் புண்படுத்தி விட்டதாக அவர்களால் காட்டப்படும்!

மங்கிய நியான் விளக்குகளின் ஒளியில், அமெரிக்கப் போர் வீரர்களின் அரவணைப்பிற் சிக்குண்டு மயங்கிச் சிரிக்கும் அப் பெண்களை நான் அறிவேன். அவர்களது புண்

னகைதான் எவ்வளவு போலியானது! அரவணைப்பும், ஆட்டமும் பாட்டமும் ஒய்ந்தபிற்பாடு வாழ்க்கை அலுத் துச் சலித்துவிட்ட அந்த ஆற்றுமையிலும் கூட, விடிவை ஸ்திர் நோக்கி அவர்கள் கூச்சலிடுவார்கள்.

“வியட்கொங்குகளே வாருங்கள்! இந்தச் சிறைப் பட்ட வாழ்க்கையிலிருந்து எங்களை மீட்டுச் செல்லுங்கள்!”

இரவு பத்து மணி. ஹான்ரினென்றால் பலளில் கூடி யிருந்தவர்களின் உற்சாகம் அளவு கடந்திருந்தது. அங்கு நிலவும் கவர்ச்சிகரமான, வெறியூட்டும் இசைப் பாடவில் இருந்து விலகி, ஒதுக்குப் புறமான ஓரிடத்தில் அமர்ந்து மது அருந்திக் கொண்டிருந்தான் கேர்ணல் பிரான்ட். அவனது அருகில் நான் நின்று கொண்டிருந்தேன். அவனுக்கு மது வந்தியோகிக்கும் பணி, வேண்டுமென்றே என் தலையில் பொறுப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்மீது அவனுக்கு ஒரு கண். சில நாட்களுக்கு முன்னர், என்னைப்பற்றி எமது முதலாளியிடம் அவன் கேட்டிருக்கிறான். அவன் கேட்டு விட்டதில் ஒரு பெரிய ஹாஸ்யத்தைக் கண்டுவிட்டவன் போல, எனது முதலாளி என்னிடம், “பெரியதொரு சுறுவை நான் அடிமைப் படுத்திவிட்டதாகக் கேளி புரிந்தான்! அவனுக்குச் சூடாகப் பதில் கொடுக்க நான் விரும்பினேன்... ஆனால் அதற்கான அவகாசத்தை அவன் கொடுக்காமலே கற்பனையில் மிதக்கலானான். அவன் அலட்டத் தொடங்கி விட்டால், பிறர் பேசுவது காதில் விழாது...”

“அழகாக உடு! அற்புதமாகச் சிரி! மனம் கோணுமேல் நளினமாகப் பழகு... இந்த முட்டாள் உனக்காகத் தின மும் இங்கே வருவான்...! வலிமை பொருந்திய அமெரிக்க டொலர்கள், எங்கள் பெட்டியில் நிரம்பும்! உனது சம்பளத்தை நான் அதிகரிப்பேன்! புரிந்ததா? என்ன, நான் சொல்வது புரிகிறது தானே...”

எனது முதலாளியின் கேவிக்கமைய, கேர்ணல் பிராண்ட் தனது சிவந்த விழிகளை உயர்த்தி என்னை அருகில் அமரு மாறு கேட்டான்; நான் அடக்கமாக அவனிடம் கூறி னேன்...

“பரவாயில்லை; மது விநியோகிக்கும் பொறுப்பு மட்டுந்தான் என்னுடையது!”

“தெரியும்; தெரிந்துதான் சொன்னேன்; சிறிது நேரம் உரையாடினால் குறைந்தா போய்விடுவாய்? இரேன்...”

வேறு மறுப்பின்றி, அவனருகில் நான் உட்கார்ந்தேன். அவனேடு, எதைத்தான் உரையாடுவது? நான் தின்றிக் கொண்டிருக்கையில், யுத்தச் செய்திகளைத் தெரிவிப்பதற்காக, ஆங்காங்கே இனைக்கப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கி திடை ரென்று முழங்கியது...

“அமெரிக்கர்களுக்கு நன்றி கூறுங்கள்! அமெரிக்கர் களுக்கு நன்றி கூறுங்கள்! இன்று குவாங்றீ மாகாணத்தில் வியட்கொங்குகளுக்கும் அமெரிக்க, வியட்னம் துருப்பு களுக்குமிடையே நடைபெற்ற யுத்தத்தில் எதிரிகள் அமெரிக்கர்களால் ஓட ஓட விரட்டப்பட்டார்கள்! அமெரிக்க ஜெட் விமானங்களும் ஹெலிகோப்டர்களும் இடை விடாது பறந்து வியட்கொங்குகள்மீது குண்டுமாரிகள் பொழுத்தன. இவ் வீரம் செறிந்த போராட்டத்தில் ஐநாறு வட வியட்னமியர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். முப்பத்திமுன்று டாங்கிகள் அழிக்கப்பட்டன. மக்கள் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக தென் வியட்ன மியர் முன் எடுத்துச் செல்லும் இப் போராட்டத்திற்கு முன்னின்று உதவும் அமெரிக்கருக்கு நன்றி கூறுங்கள்.”

இதைக் கேட்டதும் என்னால் சிரிக்காமலிருக்க முடிய வில்லை.

கேர்ணல் பிராண்ட் கேட்டான்:

“ஏன் சிரிக்கிறோய்?”

“அமெரிக்கர்களும், தென் வியட்னமீயரும் கொல் லப்பட்ட விபரத்தை வானைவி சொல்ல மறுத்துவிட்டது. அதனால் தான்...”

“ம் .. உனக்குக் கேவியாக இருக்கிறது! நாங்கள் எவ்வளவு மைல்களுக்கப்பாலிருந்து, கடல் கடந்து வந்து, உங்களுக்காக யுத்தம் புரிகிறோம்? எமது அன்பு மனைவியரை அங்கே ஏங்க வைத்துவிட்டு, எமது செல்வக் குழந்தைகளை பாசுத்தால் தவிக்க வைத்துவிட்டு, இங்கே உங்களது சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக நாங்கள் வந்திருக்கிறோம்...”

கேர்ணல் பிராண்டின் பேச்சைக்கு கேட்டதும், அவனை மட்டம் தட்டவேண்டும் போலத் தோன்றியது. மனதில் இருந்த பயம் எங்கோ ஒளித்துக் கொண்டது. நெஞ்சம் உறுதியால் கனத்தது; வார்த்தைகளால் சாடி அவனது உள்ளத்தைப் புண்படுத்த முயன்றேன்; அவனது முயக்கம் நிறைந்த கண்கள், எனது கட்டமைந்த உடல்மீது தாக சாந்தி செய்து கொண்டிருந்தன. இத்தருணத்தில் அவனேடு எதையும் கதைக்கலாமென்பது எனக்குத் தெரியும்.

நான் கூறினேன்:—

“எங்களுடைய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக, எங்களுடைய வீருந்தாளிகளாக நீங்கள் வந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். நீங்களும், ஐ.நா.வும் வேடுக்கையான விளக்கங்களையெல்லாம் உலகுக்குச் சொல்லி விடுகிறீர்கள்... மீண்டும் ஒரு பயங்கர யுத்தம் மனித குலத்தின் மேல் கட்டவிழ்க்கப்படக்கூடாது என்ற நல் நோக்கத்துக்காக ஆரம்பிக்கப் பட்டதாகச் சூறிக்கொள்ளும் ஐ.நா., உலகம் பூரா மனித குலங்களுக்கு எதிராக நடக்கும் யுத்தங்களைக் கண்டு செயலற்று நிற்கின்றது! நீங்களோ சுதந்திரத்தின் இரட்சகர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, சுதந்திர இனங்களோ நசுக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்

கள். உண்மையில் எங்கள் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் நல் முயற்சிக்காகத்தானு உங்களின் உதவிகளை வியட்ட மில் விஸ்தரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அல்லது ஒல கம் முழுவதையுமே கபளீகரம் செய்வதற்கான ஒரு தளத்தை இங்கே அமைத்து விடுவதற்காகச் செயல்படு கிறீர்களா? எங்கள் மண்ணில் இராணுவ நடவடிக்கைகளை நீங்கள் நானும் பொழுதும் திவிரப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அது, வியட்கொங்குகளால் உங்களுக்குப் பேரா பத்து விளைகிறதென்ற அச்சத்தின் நிமித்தம் என்று நான் சொல்லமாட்டேன். இன்று ஆசியாப் பகுதியிலேயே உங்களுடைய செல்வாக்கு சிதலமுறைத் தொடங்கிவிட்டது. இதற்குக் காரணம் என்ன? நீங்கள் எந்த மக்களிடம் அன்பு கொண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றப் பாடுபடுகிறோம் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறீர்களோ அவர்களே உங்களை ஒதுக்கித் தள்ளி வருகிறார்கள்; வெறுக்கிறார்கள்; துப்பாக்கி ஏந்துகிறார்கள். இதை உணரவேண்டிய தருணம் என்றாலும் வந்துவிட்டது. ஆனாலும் நீங்கள் உணராமல் அடம் பிடிக்கிறீர்கள்... இல்லையா?''

கேரளால் பிரான்ட் சிந்தனையோடு என்னைப் பார்த்தான். அவனது முகம் நான் பேசியவற்றைக் கேட்டதும் மேலும் கோபத்தால் சிவந்து போயிற்று. எனது யுத்தம் பற்றிய உரையாடல் அவனுக்கு வேண்டா வெறுப்பாக இருந்தது. இருந்தபோதிலும், எனது பேச்சு அவனுக்குப் புதுமையான ஒன்றல்ல. ஹோட்டல்களிலும், மதுக் கடைகளிலும் பணிபுரியும் பெண்கள் அவனைப் போன்றவர்களோடு நெருக்கம் கொண்டிருந்தார்கள். எவ்வித பயமுமின்றி, கூச்சமுமின்றி அமெரிக்கப் போர் வீரர்களிடம் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவர்கள் நாகுக்காகக் கேவி புரிவார்கள்; மட்டம் தட்டுவார்கள். உள்வீட்டுக்காரனுடைய பிரச்சினைக்கு, எங்கோ இருக்கும் நாலாம் ஜந்தாம் வீட்டுக்காரர்களாகிய நீங்கள் ஏன் மல்லுப் பிடிக்க வந்திருக்கிறீர்கள் என்பார்கள். தமது

மனைவியரையும், காதலியரையும், காம சுகம் அள்ளிக் கொடுக்கும் காரிகையரையும் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்ட ஓரிடத்தில் இவ் அமெரிக்கப் போர் வீரர்களுக்கு வயது பதினெட்டுள்ள வீணஸ் தேவதைகளின் சுகம் தேவைப்படு கிறது. சுகம் தேவையென்றால் சீரியஸாக இருக்கலாமா...?

பதிலிறுப்பதற்காக, அவன் மெனனமாக யோசித்த அந்தச் சில நிமிட இடைவெளிகள் எனக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டின. அவனைத் தினறடிக்கத் துணிந்தேன். நான் வரும்போது தெரு வீதிகளில் அழிந்து சிதைந்து தென் பட்ட சிகப்புச் சுலோகங்களைல்லாம் என் காதில் இரைச்ச விட்டு, என் அடிமைத் தனத்தைப் பரிகசித்தன. சி... எத் தகைய கேடுகெட்ட தொழில்! அமெரிக்க டொலர்களால் வாங்கப்பட்ட ஒரு ஹோட்டல் பணிப் பெண்ணை எனக்கு விலை இருநாறு டொலர்கள்! நான் கேர்ன்ஸை மயக்கிவிட்டால், அவனை நிரந்தரமான வாடிக்கையாளனுக்கிவிட்டால், எந்தநேரமும் அவனை இந்தக் ஹோட்டலுக்குள் வட்டமிட வைத்துவிட்டால் எனது விலை மேலும் அதிகரிக்கப்படும்!

மீண்டும் எனது குரலே அவனது காதில் விழுந்தது...

“உங்களுடைய ஒரு மனைவிக்காக, ஒருசில குழந்தை களுக்காக, நீங்கள் கவலைப்படுகிறீர்கள்! ஆனால் இங்கே எத் தனை மனைவிகள், எத்தனை குழந்தைகள், எத்தனை பரு வப் பெண்கள், எத்தனை முதியவர்கள் கண்ணீர் வடிக்கிறூர் கள்! கதறி அழுகிறூர்கள்! மைலாய் கிராமம் போன்ற எத்தனை கிராமங்களை, மனித வர்க்கமே இல்லாமல் அழித்து விட்டார்கள்.. அதே நீங்கள்தான், சுதந்திரத்தைப் பற்றியும் பேசுகிறீர்கள்! என்ன வேடிக்கை!”

ஆத்திரத்தோடு மதுவை ‘மடக்கென்று’ குடித்து முடித்த கேர்னஸ் பிரான்ட், மதுக் கோப்பையை ஒசைப்பட மேசையில் வைத்தான். அவனது கண்டத்திலிருந்து ஒரு கணப்புச் சத்தம் பயங்கரமாக வெளிவந்தது... உத்தி யோக தோரணையில் அவன் துள்ளினான்.

“நீ என்ன கம்யூனிஸ்டா...?”

நான் அடக்கமாகச் சிரித்தேன்: ஒரு பணிப்பெண் ணை, அந்தத் தகைமையோடு மட்டுமே என்னை அளற்றுவைத்திருந்த அவனது அபிப்பிராயம், என்னைக் கம்யூனிஸ்டா எனச் சந்தேகிக்கும் அளவுக்கு உயர்ந்துவிட்டது. எனது பேச்சு அவனுக்கு கிவியூட்டியிருக்க வேண்டும்... உடலைக் கிலிர்த்துக் கொண்டான்.

“நான் கம்யூனிஸ்ட் என்று நீங்கள் ஏன் நினைக்க வேண்டும்? இங்கே நடக்கும் நடப்புகள், வாழ்க்கையின் சமைகள், என்னை உண்மையைப் பேசச் சொல்லுகின்றன.”

“நான் ஒரு இராணுவ அதிகாரி! நீ பேசும் இத்தகைய பேச்சுக்களைச் சுதாரித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. ஹோட்டல்களில் வேலை செய்யும் உன்னைப் போன்ற அழகிகள்மீது ‘ஒரு கண்’ வைத்திருக்கும்படி மேலதிகாரிகள் எங்களை எச்சரித்திருக்கிறார்கள். வியட்கொங்குகளின் கையாட்களாக வேலை செய்வார்கள் பலர் இங்கே பணி புரிகிறார்களென எங்களுக்குச் செய்து கிடைத்திருக்கிறது. நீ, அப்படி இல்லையென்று நான் நினைக்கிறேன். அப்புறம் நானே உன்னை இமசிக்க நேரிடும்... இந்தக் கதைகளை விட்டு விட்டு, ம்... என் கணக்கில் உனக்கும் எனக்குமாக மது வைக் கொண்டு வா... உன்னை, உன் அழகை, நான் வெகு வாக நேசிக்கிறேன்...”

கேர்ணல் பிரான்ட், என்மீது கொண்டிருந்த காதல் மந்தகாசமான புன்னகையை என்னிடம் தோற்றுவித்தது. இப்படி எத்தனை பேரிடம் அவன் பிதற்றியிருப்பான்...? எத்தனை பேரிடம் தனது டொலர்களைக் காட்டி, வியட்டு மியக் கலாச்சாரத்தை, பண்பாட்டை அழித்திருப்பான்...!

நான் சொன்னேன்:—

“நான் இங்கே ஒரு உபசாரினிப் பெண்! நிச்சயமாக உங்கள் காதலை வரவேற்கும் ஒருத்தியல்ல! வியட்னுமியத்

தாய்மையைக் கற்பழித்துக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் தான் எங்களைப் பாதுகாக்க வந்தவர்கள்! உங்கள் கூற்றுக்களை நாங்கள் நம்பவேண்டுமென்றும் எதிர்பார்க்கிறீர்கள். உண்மையில் தென் வியட்னம் மட்டுமல்ல, ஆசியா பூரா வுமே உங்களுடைய இலக்காக இருக்கிறது. வியட்னம் மக்களின் ஒன்றுபடும் தேசிய அபிலாஷைகளைப் பூர்த்தி செய்து வைப்பது உங்கள் நோக்கமல்ல. ஆசிய நாடுகள் வறுமையில் உழன்றுவதான், உங்கள் நாடுகள் வாழ்வு பெறலாமென்று நினைக்கிறீர்கள். எமது நாடுகளுக்கிடையே சன்னடைகள் நிலவினால்தான், உங்கள் முதலாளிகள் தமது படைக்கல உற்பத்தியால் கொழுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று கருதுகிறீர்கள் ஆனால், ஆசியா உங்களுக்கு எதிராகத் திசை திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறது! உலகிலுள்ள போராடும் மக்களெல்லாம் உங்களுக்கெதிராக ஒன்றுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

நான் அலட்சியமாக அப்பால் சென்றேன். கேரளாவில் ஆத்திரத்தோடு வீரிட்டலறினுண்...

“ஆட்டக்காரி சிறுக்கி! உனக்கு என்ன துணிச்சல்... கதைக்கவா செய்கிறோய்?”

எமது வீட்டின் பின் புறத்திலுள்ள அறையொன்றில் அமர்ந்து ஆறுதலாக நான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். பின்புறமிருந்த மரம் செடிகளில் பூத்துக் குலுங்கிய மலர்களின் நறுமணத்தை அள்ளிக்கொண்டு காற்று, இதமாக அறைக்குள் பரவியது... “மக்கள் படையினரின் மகத்தான வெற்றிகள்” என்ற அந்த நூலில், ஆகஸ்ட் 1961 முதல் வியட்னம் விடுதலை இயக்கத்தினர் ஆற்றிய வீரம் செறிந்த போராட்டங்கள் அருமையாக வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தன. அது வடக்கில் எழுதப்பட்ட ஒரு நூல்; இரகசியமாகச் சைகோனூக்குள் ஊடுருவியிருந்தது...

குவாங்பிங் மக்கள் அமெரிக்க ராகாதிபத்திய வாதி களின் போர் விமானமொன்றை மடக்கிப் பிடித்து, எப்படித் தரையிலே இறக்கினார்கள் என்பது பற்றியும், அதனுடைய விமான ஒட்டி கேடென்லொக்கார்ட்டைக் கைது செய்வதிலும், அவனைக் காவல் புரிவதிலும் பெண்கள் காட்டிய வீர சாதனைகள் பற்றியும் அதில் ஒரு அத்தியாயம் இடம் பெற்றிருந்தது. அவ் அத்தியாயத்தில் நான் வியத்திருந்த வேலோயில், வெளியே யாரோ கதவைப் படபடவெனத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது! தொடர்ந்து அதனைத் திறப்பதற்காக எனது அன்னை நடந்து செல்லும் ஒசையும் கேட்டது. திடீரென நானிருந்த அறையோடு ஒட்டிய எமது பின்புற முற்றத்தில், திடுதிடு எனச் சிலர் பாய்ந்து குழ்வதை உணர்ந்தேன்... எனக்கு எல்லாம் புரிந்துவிட்டது! நேற்று என்னை நேசிப்பதாகச் சொன்ன கேரணவின் வேலை அது! வியட்கொங்கின் கையாள் என அவன் என்னைப் பற்றிக் கொடுத்த தகவலின் பேரில், என்னைக் கைது செய்யப் படைவீரர்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

வீடு சோதனையிடப்பட்டது! எனது கையிலிருந்த புத்தகம் ஒன்றே அவர்களுக்குப் போதிய திருப்தியாக இருந்தது! அதனை நான் எங்கிருந்து பெற்றேன் எனக் கேட்டார்கள்! சொல்லுமறுத்தேன். எனது கன்னத்தில், பலமாக மிருகத்தனமாக ஒருவன் அறைந்தான் .. மற்றவன் என்னைப் பலமாகத் தள்ளிவிட்டான். சுவரோடு போய் நான் மோதி னேன்... மண்டை ஈரவித்தது! இரத்தம் போலும்! நான் துடைக்கவில்லை! அழவில்லை! சிரித்தேன்.

கைகளை நீட்டி என்றார்கள்; நீட்டினேன். விலங்கு மாட்டப்பட்டது. ஜீப்பை நோக்கி ‘கொரகொர’ என இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்த ஜீப்பின் ஒரு பகுதியில் கம்பிகளாலான ஒரு சிறு ஐன்னல் இருந்தது. அதனாடாக

வெளிப்புறம் நன்கு தெரிந்தது... மூங்கில் தட்டியை உயர்த்திக் கொண்டு ஒரு சிறுமி, தனது அகன்ற கருநீல விழிகளால், இராணுவ ஜீப்பை விழுங்கிவிடுவதைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனது உதடுகள் துடித்தன. அந்தத் துடிப்பின் ஒலி எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

“அம்மா... எனக்கொரு துப்பாக்கி வாங்கிக் கொடு! இந்த ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கு எதிராக நான் போராடப் போகிறேன்!”

நான் சாகமாட்டேன் (I CANNOT DIE)

மூலம்:

சிருஷ்டன் சந்தர்.

தமிழில்:

செ. கதிர்காமநாதன்.

1942-ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த வங்காளப் பெரும் பஞ்சத்தைப் பின்னனியாகக் கொண்டு இக் குறுநாவலைத் திட்டிய ஆசிரியர் சிருஷ்டன் சந்தர், இன்றைய இந்தியாவின் பிரபல ஏழுத்தாளராவார். உலகின் சிறந்த புனிகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர், ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை, தாய்மொழியான உருது மொழியில் எழுதியுள்ளார். “இருக்குதையின் சுற்றுலா”, “ஆடுதன் ராணி”, “செம் மலர்கள்” என்பன ஏற்கனவே தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

“I Cannot Die’’என்ற ஆங்கில மூலத்திலிருந்து, இவ் விலக்கியத்தைச் சுவை குன்றுது தமிழில் மொழி பெயர்த்துவார் திரு. செ. கதிர்காமநாதன்,

தான் உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில் இக் குறுநாவலைப் புத்தக ரூபத்தில் கொண்டுவரப் பெரிதும் முயற்சித் தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆசிரியரின் அனுமதியுடன் இதையும் இத் தொகுதியில் சேர்த்துள்ளோம்.

1: நெஞ்சில் ஒரு முள்...

(இக்கடிதங்கள் வெளிநாட்டுத் தூதராக அதிகாரி ஓருவரால் தனது நாட்டின் அரசாங்கத் தலைமை அதிகாரிக்கு, கல்கத்தாவிலிருந்து எழுதப் படுகின்றன.)

சந்திரோதயவில்லா
கல்கத்தா
8 ஆகஸ்ட் 1943

மேன்மைக்குரியவரே!

இப்பொழுதுதான் நான் கல்கத்தாவை வந்தடைந் தேன். கல்கத்தா இந்தியாவிலுள்ள பிரபல்யமான, ஒரு பெரிய நகரம். அங்கேயுள்ள ஹெளரா பாலம் இந்தியாவிலே மிகவும் அற்புதமானது. வங்காளிகள் இந்தியாவின் மிகப் புத்திசாலித்தனமான சாகியத்தினர். கல்கத்தா பல்கலைக்கழகம் இந்தியாவிலேயே மிகப் பெரியது. சோனாகாசி பெயர்போன ஒரு விபச்சாரப் பிராந்தியம். கல்கத்தாவுக்கு அண்மையில் இருக்கும் சுந்தர் பாண்ஸ் பிரமாண்டமாகப் புலிவேட்டையாடப்படும் ஒரு நிலப் பகுதி. சர்வதேச முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சணல் வர்த்தக நிலையமாகக் கல்கத்தா இருக்கிறது. கல்கத்தாவில் தயாரிக்கப்படும் மிகச் சுவையான உணவுக்கு ‘ரசகுல்லா’ என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறார்கள். இந்த உணவை ஒரு விபச்சாரியே கண்டு பிடித்தாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவளது துர்அதிர்ஷ்டம்—அவற்றை வெளியே கொண்டு சென்று அவளால் ஷ்ர்க முடியவில்லை. அந்த நாட்களில் அப்படி ஒரு தொழில் இந்தியச் சட்டத்தில் இருந்தது கிடையாது. எனவே அவள் தனது முதுமைப் பருவத்தில், தெருக்களில் பிச்சை எடுத்தே இறந்து போனாள். பிரத்தியேகமான ஒரு பார்சிலில் இருநூறு ரசகுல்லாக்கள் உங்களுக்கு அனுப்பி வைக்க

கிறேன். குழாக்கப்பட்ட இறைச்சிக் கறியுடன் அவற் றைச் சாப்பிடுங்கள். அவை ருசியாக இருக்கும்.

நினைவுகூர வேண்டும்,

தங்கள் தாழ்மையுள்ள

ஊழியன்

எப். பி. உலூசன்

(சிலோறிகா குடியரசு தூதரக
அதிகாரி)

9 ஆகஸ்ட் 1943

மேன்மைக்குரியவரே!

தங்கள் இரண்டாவது புதல்வி சிமரு, பாம்பாட்டி களது மகுடி ஒன்றைக் கேட்டிருந்தாள். இன்று நான் ஒரு பாம்பாட்டியைத் தெருவில் சந்தித்தேன். நூற்றுபாய் விலை கொடுத்து நான் அவனுடைய அழிய மகுடியை வாங்கியுள்ளேன். அது மேன்மையானது. நவீனமானது. இந்தியாவில் காணப்படும் காய் ஒன்றிலிருந்து அதைச் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் காய் லாக்டி என (சுரைக் காய்) வங்காளத்தில் அழைக்கப்படுகிறது. இம்மகுடி முற் றுகவே கையால் செய்யப்பட்டது. நான் அதற்கு மெரு கூட்டியுள்ளேன். மேலும் அதற்கென, தேக்கு மரத்தா லான் மரப் பெட்டி ஒன்றையும் செய்வித்துள்ளேன். நானுகவே தங்கள் மேலான சம்மதத்துடன் உங்கள் இரண்டாவது மகள் சிம்மைக்கு இதை அன்பளிப்பாக அனுப்பி வைக்கும் உரிமையை எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

தங்கள்,

தாழ்மையுள்ள

எப். பி. உலூசன்

(சிலோறிகா தூதரக
அதிகாரி)

10 ஆகஸ்ட் 1943

எங்களுடைய நாட்டிலே இருப்பது போன்று கல்கத்தாவில் உணவுப் பங்கீட்டுமுறை கிடையாது. உணவுவிஷயத்தில் ஒவ்வொருவருக்குமே முற்றுகச் சுதந்திரம் இருக்கிறது. டில்லி தூதரக அதிகாரியால் நேற்றிரவுநான் விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். அங்கேவிதம் விதமாக இருப்பத்தாறு வகை மாமிச உணவுகளும், பக்கத்தில் இரண்டு டசின் மரக்கறிவகைகளும், பழச் சேர்க்கைகளும், புடிங் வகைகளும் மேஜையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வைனே மிகவும் நேர்த்தியாக இருந்தது. எங்களது சொந்த நாட்டில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் வெங்காயமும், கரட்டும்கூட அன்றூடப் படியாகவே நமக்குக் கிடைக்கிறது. ஆனால் கல்கத்தாவிலோ அதுக்கு எந்த பங்கீடும் கிடையாது. இங்குள்ள மக்கள் இந்த விஷயத்தில் உண்மையிலேயே அதிர்ஷ்டசாவிகள்; இவ்விருந்துக்கு, ஒரு இந்திய இஞ்சினியரும் வருகை தந்திருந்தார். அவர் எங்களது நாட்டிலே கல்வி பயின்றவர். பேச்சுவாக்கில், கல்கத்தாவிலே பஞ்சம் நிலவுவதாக அவர்கு றிப்பிட்டார். இதைக் கேட்டதும் டில்லி அதிகாரிக்குச் சிரிப்பு பீறிட்டுவிட்டது. நானும் இந்தச் சிரிப்பில் கலந்து கொண்டேன். உண்மையில் இவர் போன்ற படித்த இந்தியர்கள் பெருமளவில் மூடாக்கள். புத்தக அறிவுக்கு அப்பால், தங்களது நாட்டின் உண்மையான நிலைவரங்கள் என்ன என்பதே அவர்களுக்குத் தெரியாது. இந்தியச் சனத்தொகையில் நிச்சயமாக மூன்றிலிரண்டு பங்கு மக்கள் இரவும் பகலும் தானியங்களையும், குழந்தைகளையும் உற்பத்தி செய்வதிலேயே சுறுசுறுப்பாக இருக்கிறார்கள், ஆனபடியால்தான் இந்த நாட்டில் ஒரு போதும் தானியத்திற்கோ குழந்தைகளுக்கோ பஞ்சமிருப்பதில்லை. உண்மையில் இங்கிருந்து யுத்தத்திற்கு முன்னர் பெருந்தொகையான நெல் மணிகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன; குழந்தைகளும்தான்! அவர்கள் வளர்ந்ததும் தென் ஆபிரிக்காவுக்குக் கூலிகளாக அனுப்பப்பட்டார்கள். இக்கூலிகள் ஏற்று

மதி சில காலமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்திய மாகாணங்கள் உள்ளூர் ஆட்சியில் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிட்டன.

இந்த இந்திய எஞ்சினியர் குழப்பத்தை உண்டுபண் னும் ஒரு ஆபத்தான பேர்வழி என நினைக்கிறேன். அவள் போனதும் அவனைப் பற்றி டில்லி அதிகாரி எம். சான் சான் றீப்போடு நான் கதைத்தேன். நீண்ட நேரமாக அவரும் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பின்னர், தானும் இந்தியர் கணைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருப்பதாகச் சொன்னார். “தமது சொந்த நாட்டைத் தாமே ஆள்வதற்கு இந்தியர்கள் முற்றுக்கேவ தகுதியற்றவர்கள்” என்பதே! எம். சான் சான் றீப்பின் அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்ததற்குப் பின்னர் நன் நிலையில் இங்கு சர்வதேச விவகாரங்கள் அமைந்துள்ளன. அவரது கருத்துகளுக்கு நானும் மிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறேன்.

தங்கள்
தாழ்மையுள்ள
எப்.பி. உலூசன்.

11 ஆகஸ்ட் 1943

நான் பல்டூரிலிருந்து இன்று காலை திரும்பி வந்தேன். அங்கே டாக்டர் தாகூரின் சாந்திநிகேதனத்தைக் கண்ணுற்றேன். அவர்கள் இதை சர்வகலாசாலை என அழைக்கிறார்கள். ஆனால் எத்தகைய கல்வி அங்கே போதிக்கப்படுகிறதென்பதை நீங்கள் நினைத்தும் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். இருப்பதற்கு ஆசனங்கள்கூடக்கிடையாது. பேராசிரியர்களும், மாணவர்களும் மரங்களுக்குக் கீழ்— நிலத்தில்— குந்தியிருக்கிறார்கள். ஏதாவது அவர்கள் படிக்கிறார்களா என எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அல்லது சும்மா தாங்கிவழி கிறார்களோ தெரியவில்லை. நான் நீண்ட நேரம் அங்கே நிற்கவில்லை. அங்கே வெப்பம் கொடுரோமாக இருந்தது. அத்துடன் மரங்களுக்கு மேல்

உள்ள குருவிகள் அச்சம்தரக் கூடியவகையில் எச்சங்களை இட்டுக்கொண்டிருந்தன.

எப். பி. யு.

12 ஆகஸ்ட் 1943

இன்று நான் சீன அதிகாரியைச் சந்தித்த பொழுது யாரோ பஞ்சத்தைப் பற்றி மீண்டும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் நான் நிச்சயபூர்வமான எந்த ஒரு தகவலையும் இது பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. இந்த விஷயத்தில் நாங்கள் எல்லோருமே வங்காள அரசாங்கத்தின் அறிக்கைக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம், எல்வளவு விரைவில் அது வெளியாகிறதோ, அப்போது அதுகுறித்து தங்களுக்கு நான் உடனும் தெரிவிப்பேன்.

இராஜரீக உறவின் அடிப்படையில், தங்களது இரண்டாவது மகள் சிம்ரவுக்கு ஒரு சோடி இந்தியச் செருப்பு களை அனுப்பி வைக்கும் உரிமையை நான் எடுத்துக்கொள்கிறேன். இந்தச் செருப்புகள் பச்சை நிறப் பாம்பின் தோலால் ஆனவை. பெருந்தொகையாக இப்பச்சை நிறப் பாம்புகள் பர்மாவில் காணப்படுகின்றன. பிரிட்டி ஷாரால் மீண்டும் பர்மா வெற்றி கொள்ளப்பட்டதும் இந்த ரக செருப்பு வர்த்தகம் பெரும் விற்பனையைக் கொடுக்குமென நம்பப்படுகிறது.

எப்.பி.யு.,

13 ஆகஸ்ட் 1943

இன்று எங்களது அலுவலகத்திற்கு முன்னால், சற்று வெளியே இரண்டு பெண்கள் இறந்து கிடக்கக் காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் எலும்பாகி, சிறுத்துப் போயிருந்த

ஏர். அவர்களுக்கு வாந்திபேதி கண்டிருப்பதாகத் தோன்று கிறது. இது ஒரு விநோதமான பயங்கர நோய். இதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வினாக இறக்கிறார்கள். இதுவரையில் இந்த நோய்க்கு எந்தவித மருந்தும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இலவசமாக குயினை விநியோகிக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் அதனால் பலன் ஏற்பட்டிருப்பதாக நிருபிக்கப்படவில்லை. உண்மை என்னவென்றால் எங்களுக்குத் தெரிந்த மேற்கத்திய மருந்துகள் உஷ்ணவெலயப் பிரதேச நோய்களுக்கு நிவாரணம் கொடுக்க முடியாதவையாக இருக்கின்றன. கிழக்குக்கும் மேற்குக்கும் இடையே பொதுவான ஒற்றுமை எதுவுமே கிடையாது என்பதையே இது மீண்டும் நிருபிக்கிறது.

மேன்மைக்குரிய உங்களது அறுபத்திரண்டாவது பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு புத்தபிரானின் பளிங்கால் ஆன சிலையொன்றை நான் அனுப்பி வைக்கிறேன். இரண்டாயிரம் ரூபா மட்டுமே இதற்கு விலையாகக் கொடுத்து வாங்கினேன். இது பிந்துசாரின் காலத்தைச் சேர்ந்தது. பெரைவிலுள்ள புனித பெளத்த மடாலயமொன்றில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இது உங்களது வரவேற்பு அறையில் அலங்காரப் பொருளாக இருக்க உதவுமென நம்புகிறேன்.

தங்கள்,

தாழ்மையுள்ள ஊழியன்
எப். பி. யூ.

பிற்குறிப்பு:—

எங்களது அலுவலகத்திற்கு வெளியே கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இரண்டு சடலங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு குழந்தையும் இருந்தது. அந்தக் குழந்தை தனது இறந்த தாயின் வற்றிய மார்பகத்தைச் சுவைக்க முயன்று கொண்டிருந்தது. அவளை ஆஸ்பத்திரிக்கு நான் அனுப்பிவைத்துள்ளேன்.

14 ஆகஸ்ட் 1943

அந்த அனுதைக் குழந்தையை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிப்பதற்கு டாக்டர் மறுப்புத் தெரிவித்துவிட்டார். ஆன படியால் அவன் இன்னும் எங்களது காரியாலயத்திலேயே இருக்கிறேன். என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. உங்களது மேன்மைக்குரிய ஆலோசனைகளை எதிர்பார்க்கிறேன். அந்தக் குழந்தையைக் கண்டெடுத்த அதே இடத்தில் திரும்பவும் விட்டுவிடும்படி டில்லி தூதரக அதிகாரி என்னிடம் கூறுகிறார். ஆனாலும் எனது தலைமை அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசிக்காமல் நானுக்க எந்தவித நடவடிக்கையையும் எடுப்பது புத்திசாலித்தன மானது என நான் கருதவில்லை. இது பாரதாரமான அரசியல் மோதல்களை ஏற்படுத்திவிடலாம்!

எப். பி. யு.

16 ஆகஸ்ட் 1943

எங்கள் அலுவலகத்திற்கு வெளியே அநேக சடலங்கள் இருந்து கிடக்கக் காணப்படுகின்றன. இவர்கள் எல்லோரும் ஓரேவித நோயாலேயே பாதிக்கப்பட்டவர்களாகத் தோன்றுகின்றனர். அந்நோய் பற்றி முன்னொட்டு மொன்றில் நான் விபரித்திருக்கிறேன். நான் பேசாமல் அக்குழந்தையை சடலங்களின் மத்தியிலே விட்டுவிட்டேன். பொலிசாருடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு அலுவலகத்தின் படிகளிலிருந்து சடலங்களை அப்புறப்படுத்தும்படி கூறியிருக்கிறேன். இன்று பின்னேரம் அவை அப்புறப்படுத்தப்படுமென நம்புகிறேன்.

எப். பி. யு.

17 ஆகஸ்ட் 1943

கூல்கத்தாவிலே கடும் பஞ்சம் நிலவுவதாக ‘ஸ்டேட் மன்’ என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகை தனது ஆசிரியத் தலை

யங்கத்தில் எழுதியிருக்கிறது. இப்பத்திரிகை சில நாட்களாகப் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் படங்களைப் பிரசரித்து வருகிறது. இப்படங்கள் உண்மையானவையா? பெரிதுபடுத்தப்படுகின்றனவா? என்று நிச்சயமாக இன்னும் சொல்ல முடியவில்லை. வெளிப்படையாக வாந்தி பேதியால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் படங்களே அவை. சகல வெளி நாட்டு அதிகாரிகளும் இது விஷயத்தில் தமது அபிப்பிரா யங்களை வெளியிடாது மென்னம் சாதிக்கிறார்கள்.

20 ஆகஸ்ட் 1943

அரசாங்கம் கடைசியில் வாந்தி பேதியால் பாதிக் கப்பட்டவர்களை ஆஸ்பத்திரிகளில் அனுமதிக்க ஒப்புக் கொண்டுவிட்டது. கல்கத்தாவில் மட்டும் தினம் இந்நோயால் இருநூறுக்கும் மேலதிகமானவர்கள் செத்து மடிவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது ஒரு நிரந்தரமான பெருநோயாகிவிட்டது. எதையும் செய்வதற்கு ஏற்ற போதியாவு 'குயிளைன்' மருந்து இல்லாமலிருப்பதால் டாக்டர்கள் பெரிதும் கவலைப்படுகிறார்கள். மருந்துக் கலவை கரும் ஆமணக்கெண் ணெயும், ஆஸ்பிரினும்கூட இல்லாமலிருக்கிறது. முழு பிரித்தானிய மருந்துகளும் பிரயோசனமில்லை என்பதை நிருபித்துவிட்டன. நோயாளிகள் சிலருடைய இரத்தம் இரசாயனப் பரிசோதனைக்காக மேற்கத்திய விஞ்ஞானிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் நிபுணர்கள் இங்கு அனுப்பப்படுவது காத்தியம். அல்லது ரேயை கமிஷன் ஒன்று நியமிக்கப்பட்டு, ஐந்தாறு வருடங்கள் விசாரணை புரிந்து, அறிக்கை ஒன்று சமர்ப்பிக்கப்படக்கூடும்.

இப்பரிதாபத்துக்குரிய தூர் அதிர்ஷ்டசாலிகளைக் காப் பாற்றக் கூடியதாக சந்தர்ப்பம் விரைவில் சரிவந்துவிடும். மனிதனால் செய்யக் கூடியது அதற்குமேல் ஒன்றுமில்லை. வாழ்க்கையும், மரணமும் கடவுளின் கையில் என பைபிள் சொல்கிறது.

வங்காளப் பத்திரிகைகள் வங்காளம் பூராவுமே பஞ்சம் நிலவுவதாகவும், ஒவ்வொரு வாரமும் ஆயிரக்கணக்கானேர் பட்டினியால் செத்து மதிவுதாகவும் திரும்பத் திரும்பப் பிரகடனப்படுத்துகின்றன. ஆனால் எங்களது வேலைக்காரி— அவனும் வங்காளிதான்— வழக்கமாகவே பத்திரிகைக்காரர்கள் பொய் சொல்பவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள். அவன் சந்தைக்குச் சென்று வரும்பொழுதெல்லாம் எங்களது சமையலறைக்குத் தேவையான யாவற்றையும் அவளால் வாங்கிக்கொள்ள முடிகிறது. விலைகள் உயர்ந்து விட்டன என்றாலும் அது யுத்தம் காரணமாக தவிர்க்க முடியாததாக இருக்கிறது.

25 ஆகஸ்ட் 1943

பஞ்சம் பற்றிய வதந்திகள் சம்பந்தமாக அரசியல் வட்டாரங்கள் இன்று முரண்பாடு அடைந்துள்ளன. பெரும்பான்மையான இந்தியப் பிரதிநிதிகளையும், மந்திரிகளையும் கொண்டிருக்கும் வங்காள அசெம்பிளி கல்கத்தாவை மட்டுமல்ல, ஏனைய வங்காளப் பிரிவுகளையும் பஞ்சப் பிரதேசம் எனப் பிரகடனப்படுத்தக் கூடாது என தீர்மானித்திருக்கிறது. இதன் கருத்து— தற்போதைக்கு உணவுப் பங்கிட்டுமுறை இல்லை என்பதே. இந்தச் செய்தி இங்கே தங்கியிருக்கும் வெளிநாட்டு அதிகாரிகளுக்குப் பெரிதும் திருப்தியைக் கொடுத்திருக்கிறது. வங்காளம் பஞ்சப் பிரதேசமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டால் உணவுப் பங்கிட்டு முறை வற்புறுத்தப்படும். இதனால் நாங்கள் கூடப் பாதிப்பட்டவோம்.

மோசமான பங்கிட்டு முறைக் கட்டுப்பாடு மிக விரைவில் வரவிருப்பதாக பிரெஞ்சு அதிகாரி மொன்கூர்ஜீன் கால் நேற்றுத்தான் என்னிடம் கூறினார். நான் வென்களை இடுப்பில் வைத்திருக்க வேண்டும். பிரான்சிய வெனுக்கு சந்திர நகரில் ‘ஆடர்’ கொடுக்க உத்தேசித்துள்ளேன்.

பிரெஞ்சிய இந்தியாவில் மட்டும்தான் வைன்களைப் பெற ருக்கொள்ள ஒருவரால் முடியுமெனக் கேள்விப்பதுகிறேன், இவ்வைன்கள் பல நூற்றுண்டுகள் பழமையானவை. சில பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு முற்பட்டவை. நீங்கள் விரும்பினால் தங்கள் பார்வைக்கு மாதிரியாக சில போத்தல்களை அனுப்பி வைப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைவேன்.

எப். பி. யு.

28 ஆகஸ்ட் 1943

நேற்று ஒரு விநோதமான சம்பவம் நடந்தது. எனது தங்கை மரியாவுக்காகப் புதிய சந்தையில் சில விளையாட்டுப் பொருட்களை வாங்கினேன். இவற்றில் அழகிய சீனப் பொம்மை ஒன்றும் இருந்தது. அது மரியாவை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது. பொம்மைக்கு ஆறு ரூபா விலை கொடுத்தேன். மரியாவின் கைகளில் அந்தப் பொம்மையே முதலில் இருந்தது. நான் எனது காரில் ஏற முயன்ற பொழுது ஒரு நடுத்தர வயது வங்காளிப் பெண் என்னை அணுகி, எனது கோர்ட்டைப் பற்றியிருத்து தனது மொழியில் ஏதோ மொழிந்தாள். அவளது அழுகுப் படிந்த கைகளிலிருந்து கோர்ட்டை இழுத்தேன், காரில் ஏறி நான் உட்கார்ந்து கொண்டு எனது வங்காளி கார் சாரதியிடம் “அவனுக்கு என்ன தேவை?” என்று கேட்டேன்.

கார்ச் சாரதி அவனுடன் வங்காள மொழியில் கதைக்கத் தொடங்கினான். அவனுக்கு அவள் பதில் கூறிய பொழுது தனது தோலில் சாய்ந்திருந்த மகளைச் சுட்டிக் காட்டினான். அது ஒரு வெளிறிய குழந்தை. பெரிய கறுபுக் கண்கள். சீனப் பொம்மையைப் போலவே அவனும் இருந்தாள். கண்களை வெட்டாமல், ஆவலோடு மரியாவைப் பார்த்தாள். பின்னர் அந்த வங்காளிப் பெண்

விறைவாக ஏதோ சொன்னேன். கார்ச் சாரதியும் விறைவாகப் பதிலளித்தான்.

நான் அவனிடம் கேட்டேன்:

“அவனுக்கு என்ன தேவை?”

கார்ச் சாரதி அந்தப் பெண்ணின் உள்ளங் கைகளில் சில நாணயங்களைப் போட்டுவிட்டு காரை இயக்கினான்,

“ஐயா ஒன்றரை ரூபாவுக்கு அவன் தனது குழந்தையை விற்க விரும்புகிறீர்கள்.”

நான் வியப்போடு கேட்டேன்.

“ஒன்றரை ரூபாயா? ஆனால் அந்த விலைக்கு ஒரு சீனப் பொம்மையை வாங்க முடியுமா?”

“இந்த நாட்களில் அதற்குக் குறைவாகக்கூட ஒரு வங்காளிக் குழந்தையை வாங்கலாம்.”

எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. நான் ஒன்றும் பேச வில்லை.

அமெரிக்க வரலாற்றில் ஆபிரிக்காவிலிருந்து நீக்கி ரோக்கள் கொண்டுவரப்பட்டு அடிமைச் சந்தையில் விற்கப்பட்ட அந்தக் காலகட்டத்தை நான் நினைவு கூர்ந்தேன், அந்த நேரத்திலேயே மிகச் சாதாரணமான ஒரு அடிமை நீக்கிரோவை இருபது அல்லது மூப்பது டொலர்களுக்குக் குறைவாக விலை கொடுத்து வாங்க முடியவில்லை. என்ன தவறை அந்த அமெரிக்கர்கள் செய்துவிட்டார்கள்? ஆபிரிக்காவுக்குப் பதிலாக இந்தியாவுக்கு அவர்கள் வந்திருந்தால், அவர்கள் தங்கள் அடிமைகளை மலிவாகப் பெற்றிருக்கலாம். நீக்கரோக்களுக்குப் பதிலாக இந்தியர்களைப் பெற்றிருந்தால் லட்சக்கணக்கான டொலர்களை மீதப் படுத்த முடிந்திருக்கும். அரை டொலருக்கு ஒரு இந்தியப் பெண். இந்தியாவின் முழுச் சனத்தொகையும் நாரூறு மில்லியன். அதன் கருத்து என்ன வென்றால் முழு

இந்தியர்களையுமே இருநூறு வில்லியன் டொலர்களுக்கு அமெரிக்கா விலைகொடுத்து வாங்கியிருக்கலாம். இதை ஒருக்கால் நினைத்துப் பாருங்கள். இறுதியில் பார்த்தால் இதைவிட அதிகமாக ஒரு தனிப் பல்கலைக் கழகத்தைக் கட்டுவெதற்கே எங்களுடைய நாட்டில் அதிகம் செலவிட வேண்டியிருக்கிறது.

சோனுகாசி ஒரு அடிமைச் சந்தையென எனது கார்ச்சாரதி சொல்லுகிறேன். இங்கேதான் எல்லா விபசார விடுதிகளும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நாளும் நூற்றுக் கணக்கான பெண்கள் இங்கே விலைகொடுத்து வாங்கப் படுகிறார்கள்— விற்கப்படுகிறார்கள்! பெற்றேர்கள் அவர்களை விற்கிறார்கள்! விபச்சாரிகள் அவர்களை விலைகொடுத்து வாங்குகிறார்கள். வழக்கமான விலை ஒன்றேமுக்கால் ரூபா! ஆனால் ஒரு பெண், ஏடுப்பான பார்வையுள்ளவளாக இருந்தால் அவளுக்கு நான்கு, அல்லது ஐந்து, அல்லது பத்து ரூபாவரை கிடைக்கக் கூடும். ஒரு ரூத்தல் அரிசியின் விலை ஒரு ரூபா! ஒரு குடும்பம் தனது இரு பெண்களை விற்றிருப் பாவுகளுக்கு ஒரு வாரம் அல்லது இரண்டு வாரத் திற்குப் போதுமான அரிசி கிடைக்கிறது. நடுத்தர வங்காளிக் குடும்பங்களில் இரண்டு பெண்களுக்கு மேல் இருக்கிறார்கள்.

கல்கத்தா மேயர், நாளை இராப் போசனத்திற்கு எங்களை அழைத்திருக்கிறார். அங்கே நாங்கள் சில சுவாரஸ்யமான உரையாடல்களை நிச்சயம் செவிமடுப்போம்.

எப். பி. யூ.

29 ஆகஸ்ட் 1943

வங்காளத்திலே பஞ்சம் திலவுவதாகவும் நிலைமை மோசமாக அபிவிருத்தி அடைந்துள்ளதாகவும் கல்கத்தா மேயர் கூறுகிறார்! தொடர்ந்து இந்தியாவுக்கு உதவி

செய்யுமாறு எனது அரசாங்கத்தை அவர் கேட்டுக்கொண்டார். எங்களது அனுதாபத்தை அவருக்கு நான் உறுதிப் படுத்தினேன். ஆனாலும் இப்பஞ்சம் இந்தியாவின் உள் நாட்டுப் பிரச்சினை என்பதையும் மற்றொரு மக்களின் விவகாரங்களில் எங்களது அரசாங்கம் தலையிட விரும்புவதில்லை என்பதையும் தெளிவு படுத்தினேன். நாங்கள் உண்மையான ஜனநாயகவாதிகள். அப்படிப்பட்ட நாங்கள், இந்தியர்களின் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவதற்கில்லை. வாழ்வதற்கோ, சாவதற்கோ அவர்களுக்குப் பூரண சுதந்திரம் இருக்கிறது. இது ஒரு தனிப்பட்ட அல்லது ஒரு தேசியப் பிரச்சினையேயன்றி சர்வதேசப் பிரச்சினையல்ல. இந்த உரையாடலின் போது எம். சான்சான்றீப் கூட எங்களுடன் கலந்து கொண்டார். அவர் அர்த்தபுஷ்டியாக இப்படிக் கேட்டார்;—

“வங்காளத்தைப் பஞ்சப் பிரதேசமாக உங்களுடைய சொந்த அசெம்பிளி பிரகடனப்படுத்த வில்லை, அப்படியிருக்கையில் வெளிநாடுகளிடம் எப்படி உதவி கோருவீர்கள்? ”

இப்படிக் கேட்டதும் மேயர் மௌனியாகி, ரசகுல்லாக்களை விழுங்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

எப்.பி.ஆ.

30 ஆகஸ்ட் 1943

இந்தியக் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசி திரு. அமெரி இந்தியக் குடிசனத் தொகைக்கும் உணவு உற்பத்திக்குமிடையே ஒரு ஒழுங்கான விகிதாசாரம் நிலவில்லையென்ற கருத்தைக் கொமன்ஸ் சபையில் வெளியிட்டிருக்கிறார். நிலத்தில் சிறிதளவு உற்பத்தி பெருகுகிற அதே சமயம் குடிசனப் பெருக்கமோ நூற்று ஐம்பது

மடங்குகள் உயர்ந்துவிடுகிறது. இது எப்படியானாலும் இந்தியர்கள் அதிகம் சாப்பிடுகிறார்கள்!

எனது சொந்தக் கருத்தினை தங்கள் கவனத்திற்காக குறிப்பிடுகிறேன்: இந்த இந்தியர்கள் ஒரு நாளைக்கு இரு தடவைகள் அல்லது சில சமயங்களில் ஒரு தடவையே சாப்பிடுகிறார்கள். தினசரி எங்களது ஐந்து தடவைகளுக்குரிய உணவைச் சேர்த்தாலும் கூட, மேற்கூட்தியரைவிட அவர்கள் அதிகம் சாப்பிடுகிறார்கள். எம். சான் சான் சொல்வதைப் போல வங்காளத்தில் மரண விகிதம் உயர்ச்சி யடைந்திருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் மக்கள் மிகுதியாகச் சாப்பிடுவதுதான். அவர்கள் நிறையச் சாப்பிடுவதால் சில சந்தர்ப்பங்களில்— வயிறு வெடித்துச் செத்துப்போகிறார்கள். வயிறு வெடிக்காது போனால், அவர்களுக்கு மண்ணீரல் வெடித்துவிடுகிறது. உலகத்திலேயே இந்தியர்களும் எவிகளும்தான் உச்சமான பிறப்பு விகிதத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள், இந்த இரு இனங்களுக்குமிடையில் பல விதங்களில் வித்தியாசம் காண்பது கஷ்டம். விரைவில் அவர்கள் பிறக்கிறார்கள். விரைவில் அவர்கள் இறக்கிறார்கள், ‘பிளேக்’ நோய்கள் வந்து, எவிகள் இறந்தால் இந்தியர்கள் வாந்தி பேதியால் இறக்கிறார்கள். ஆனால் பிளேக் கும் வாந்திபேதியும் அவ்வப்போதே வருபவை!

எப்படியென்றாலும் எவிகள் தமது துவாரங்களில் இருக்கும் வரை உலகத்தின் அமைதியை, அவை வந்து கலைக்க மாட்டா. அவர்களது உள்நாட்டு விஷயங்களில் தலையிட எங்களுக்கு உரிமையும் கிடையாது.

இந்திய அரசின் உணவு மந்திரி கல்கத்தாவுக்கு வந்துள்ளார். முதலில் அவர் உள்ளூர் நிலைமைகளை ஆராய்வார். வங்காளத்தில் உண்மையாகவே பஞ்சம் நிலவு சிறைதென்பதும், இறப்பு விகிதத்தின் உயர்ச்சிக்குக் காரணம் உணவுப் பற்றாட்குறையேயொழிய வங்காளிகளது குழப்ப நடவடிக்கைகள்ல என்பதும், இனி மாட்சிமை

தங்கிய பிரதிநிதிக்குத் தெளிவாகிவிடுமென வங்காளிகள் நம்புகிறார்கள்.

தென்னியகம்

எப். பி. யூ.

பொலிகண்ட

வல்வெட்டித்துறை

20 செப்டம்பர் 1943

கௌரவ பிரதிநிதி டெல்கிக்குத் திரும்பிப் போய் விட்டார். அவர் தனது தீர்மானங்களை வைசிரோய் முன் விலையில் சமர்ப்பிப்பாரென நம்பப்படுகிறது.

எப்.பி.யூ.

25 செப்டம்பர் 1943

வண்டன் பத்திரிகைகளில் பிரசரிக்கப்பட்டுள்ள தகவல்களின்படி, கல்கத்தாவின் வீதிகளிலும், நடை பாதைகளிலும் மக்கள் தினமும் செத்து மட்கிறார்கள். ஆனால் இவைகள் வெறும் பத்திரிகைச் செய்திகளே! உத்தி யோக ரீதியாக வங்காளத்தில் பஞ்சம் நிலவுவது ஊர்ஜி தம் செய்யப்படவில்லை.

வங்காள அகதிகளுக்காக தீவேவில் நிவாரண நிதி ஒன்றை ஆரம்பித்து வைக்கப் போவதாக சின அதிகாரி நேற்று என்னிடம் குறிப்பிட்டார். சிலர் அங்கே பஞ்சம் நிலவுகிறதென்றும், சிலர் அங்கே பஞ்சம் நிலவுவில்லை என்றும் சொல்வதால், அவராலும் தனது மனதை ஒரு நிலைப்படுத்த முடியவில்லை. அவரிடம், “உங்களை நீங்களே முட்டாளாக்கிக் கொள்ளாதீர்கள்” என நான் கூறி யுள்ளேன். இந்தியர்கள் அதிகமாக உண்ணுகின்ற பழக்கத்தைக் கொண்டிருப்பதனால் தான் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற ஒரே ஒரு உத்தியோகபூர்வமான தகவலைத்தான் நாங்கள் இதுவரை பெற்றிருக்கிறோம். அவர்களுக்காக நிவாரண நிதியை ஆரம்பிப்போ

மானால் அவர்கள் அதிகம் உண்பதை நாம் தூண்டிவிடு பவர்களாவோம். இது தவறுனது. ஆனால் எனது விவாதம் சீன அதிகாரியை நம்பவைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

எப். பி. யூ.

28 செப்டம்பர் 1943

உணவுப் பிரச்சினை சம்பந்தமாகக் கலந்தாலோசிக்க டெல்கியில் ஒருமகாநாடு கூட்டப்பட்டுள்ளது. இன்று இங்கே பல மக்கள் வாந்தி பேதியால் இறந்துவிட்டார்கள். வங்காள அரசு உட்பட மாகாண அரசுகளால், உணவு விநியோகத் திட்டம் மூலம் எத்தனையோ லட்ச ரூபாக்கள் இலாபமிட்டப்பட்டிருப்பதாக அறிக்கை ஒன்று வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

எப். பி. யூ.

20 அக்டோபர் 1943

நேற்று 'கிராண்ட்' ஓட்டவில் வங்காளிகள் தினம் கொண்டாடப்பட்டது. உள்ளூர் ஐரோப்பிய மேன் மக்களும், அரசாங்க அதிகாரிகள், வர்த்தகர்கள், இளவரசர் களும் சமூகமளித்திருந்தனர்.

நான் இரு தடவைகள் ஐமலியட்டீப் சீமாட்டியுடன் நடனமாடினேன், அவளது வாயிலிருந்து உள்ளிமணம் வீசியது. இந்த வைபவத்துக்கென ஒன்பதாயிரம் ரூபாய் கள் சேகரிக்கப்பட்டதாக என்னிடம் அவள் தெரிவித்தாள். நீப் சீமாட்டி ஒரு அழகிய பெண். தூர்அதிர்ஷ்ட வசமாக அவளுக்கு அநேக இந்திய நண்பர்கள்! அதன் பலஞக, அதிகாரிகள் வட்டாரத்தில் அவளுக்கு நற்பெயர் கிடையாது. இந்தியர்களைப் பொறுத்தவரையிலுள்ள அவளது பெலஹீனத்தினால் மிக விரைவில் அவளது கணவன் அவளை விலக்கிவைக்கக்கூடுமென நம்பிக்கையாக நான்

அறிகிறேன். இந்தியப் பெண்களின் மத்தியிலே, எடுப்பான பார்வையுள்ள, கவர்ச்சிகரமான பெண் ஒருத்தி இருக்கிறார்கள். சினெஹ்லதா என்று அவளை அழைக்கிறார்கள். அவள் அபாரமாக ஆடுகிறார்.

எப். பி. டி.

26 ஒக்டோபர் 1943

ஓவ்வொரு வாரமும் வங்காளத்தில் பல்லாயிரக் கணக்கானார் பஞ்சத்தில் செத் து மடிவதாக பம்பாய் பதில் மந்திரி ஒருவர் கணிப்பெடுத்துள்ளார். ஆனால் இது உத்தியோகபூர்வமான புள்ளிவிபரமல்ல. இன்று காரியாலயத்திற்கு முன்னால் மேலும் அதிக சடலங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பரிசுவிலிருந்து உணவைத் தேடிவந்த குடும்பங்களே அவர்கள் என எனது கார்ச்சாரதி சொல்லுகிறார்கள். நேற்று நான், பாண்ட் ஒருவனின் சடலத்தைக் கண்டேன். இறந்து போன அவனது ஒரு கையில் சிதார் வாத்தியம் இறுகப் பற்றியிருந்தது. மற்றக் கையில் குழந்தைகள் விளையாடும் மரத்தாலான கிலுகிலுப்பை இருந்தது. ஒரு இசைக் கருவியும் விளையாட்டுப் பொம்மையும்! இந்த விசித்திரமான பொருத்தத்தை என்னால் என்ன வென்று புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

பரிதாபத்திற்குரிய ஜீவன்கள். எவ்வளவு அமைதியாக அவர்கள் இறக்கிறார்கள். அவர்களது உதடுகளில் ஒரு நெட்டுயிர்ப்புக்கூடத் தங்கவில்லை. இந்த உலகத்தில் வேறொங்கும், இவர்களைப் போன்ற சாந்தமுள்ள — அப்பாவியான ஜீவன்களை நான் கண்டதில்லை. சமாதானத் திற்கான நோபல் பரிசுக்கு எந்த நாடு தகுதியென்றால் அது இந்தியாதான், எந்த ஒரு எதிர்ப்பு வார்த்தையுமே சொல்லாமல், அவர்கள் பட்டினி கிடந்து வட்சக்கணக்காகச் செத்துப் போகிறார்கள்! ஜீவன்றை, வாழ்வற்ற கண்களால் வானத்திலே உற்றுப் பார்த்து, “ ஒ கடவுளே!

அன்றன்றுடு எங்கள் அப்பத்தைத் தாரும்'' என்று மட்டுமே அவர்களுக்குச் சொல்லத் தெரிகிறது.

மரணமடைந்த அந்தப் பாணனின் ஸ்தம்பித்து— அசைவற்ற பார்வையற்ற கணகள், கடந்த இரவு எனது நித்திரையில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன.

எப்.பி.ஆ.

6 நவம்பர் 1943

புதிய வைஸ்ரேய் வந்துவிட்டார். நிவாரண வேலைகளுக்கென இராணுவத்தை அவர் நியமித்திருக்கிறதாக அறிகிறேன். கல்கத்தா வீதிகளிலே சர்வசாதாரணமாகச் செத்துமடியும் அகதிகளுக்கு இடவசதி அளிப்பதற்கெனப் பேட்டைகளில் அகதிமுகாம்கள் இறக்கப்பட்டுள்ளன. இம்முகாம்களில் அவர்களுக்கு எல்லா வசதி களும் சௌகரியங்களும் வழங்கப்படும்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் பின்னர், உண்மையிலேயே, வங்காளத்தில் பஞ்சம் நிலவக்கூடுமென்றும், மக்கள் இறப்பது வாந்தி பேதி நோயாலல்ல என்றும் எம். சான் சான் றீப் கருதுகிறார். இது சகல வெளிநாட்டு அதிகாரிகளையும் கலக்கியிருக்கிறது. எம். சான் சானின் கூற்று, உர் பேனிய, பிரிட்டானிய, திருநிகூ அதிகாரிகளையல்லாம் பீதியடைய வைத்துவிட்டது. இது வரப்போகும் யுத்தத்துக்கான அபாய அறிவிப்பாக இருக்கலாமென அவர்கள் நம்புகிறார்கள். இப்போது இந்தியாவில் குடியிருக்கும் ஐரோப்பிய ஆசிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் வைசிரோயின் தீட்டத்திலுள்ள சிக்கல்களால் கொதிப்படைந்துள்ளனர். வங்காளம் பஞ்சப் பிரதேசமாக பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டால் தங்களுக்கும், தங்கள் அவவன்சுகளுக்கும் என்ன நடக்குமென அறிந்து கொள்ள அவர்கள் வீரும்புகிறார்கள்.

வைசிரோயின் அறிக்கையால் ஏற்பட்டுள்ள அரசியல் பிரச்சினைகளை— மேன்மையானவரே தங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். இந்தியாவிலுள்ள ஐரோப்பிய அக்கிலினின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க நாம் போராட வேண்டாமா? மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தின் தும் நாகரிகத்தினதும் அம்சங்கள் தான் என்ன? சுதந்தி ரத்தையும் ஐனநாயகத்தையும் பாதுகாப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்? மேன்மைக்குரிய வரே! இந்த விஷயத்தில் தாங்கள் கூறும் வழிவகைகளுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

எப்.பி.இ.

25 நவம்பர் 1943

வங்காளத்தில் பஞ்சம் நிலவுகில்லை என்பதைக் கடைசியாக, எம். சான் சான் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார். அங்கு பஞ்சம் நிலவுவதாகவே சீன அதிகாரி நம்புகிறோர். எங்களது கல்கத்தொ தூதரகத்திற்கு, எந்த நோக்கத்திற்காக நான் அனுப்பப்பட்டேனே, அதை நிறைவேற்ற முடியாமலிருப்பதற்காக நான் கவலைப்படுகிறேன். வங்காளத்தில் பஞ்சம் நிலவுகிறதா? இல்லையா? என்பது குறித்து அதிகாரபூர்வமான சிறு ஊர்ஜிதம் தானும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. மூன்று மாதங்களாக இடைவிடாத விசாரணைகள் நடந்தும்கூட இந்தக் கேள்விக்கு என்னால் பதிலளிக்க முடியவில்லை, இதனால் நான் வெட்கமடைகிறேன். இதற்காக உங்கள் மன்னிப்பை வேண்டுகிறேன்.

மேலும் மேலானவரே! தங்கள் இளைய மகள் சிமருமீது நான் காதல் கொண்டுள்ளேன் என்பதைத் தங்கள் கவனந்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். (அப்படி நான் சொன்னால்) அவனும் என் மீது காதல் கொண்டிருக்கிறோன். கல்கத்தொ தூதரகத்திலிருந்து என்னைத் திருப்பியழைப்பது— குழந்தைக்கமைய நல்லதல்ல. சிமருவைத் திரு

மணஞ் செய்துகொள்ள அனுமதியளியுங்கள். பின்னர் வேறு ஏதாவது தூதரகத்திற்குத் தலைமைத் தூதரக அதிகாரியாக நியமித்துவிடுங்கள். கருணை கூர்ந்த இந்த நடவடிக்கைகளுக்காக, எனது உயிருள்ள வரை நன்றியுடைய வகை இருப்பேன்.

இச்துடன் சிம்ருவுக்கு, மோதிரம் ஒன்றை அனுப்பும் உரிமையை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன்! இது புராதன காலத்தைச் சேர்ந்த மோதிரம். இதை அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் மகள் ஒரு காலத்தில் அணிந்திருந்தாள்.

தங்கள்,

கீழ்ப்படிவுள்ள ஊழியன்

எப். பி. உலூசன்

(கையொப்பம்)

சிலோறிகா குடியரசு

தூதரக அதிகாரி

2: இறந்துவிட்ட மனிதன்...

காலை உணவு நேரம், அவன் தனது பத்திரிகையைப் பிரித்தபோது, வங்காளத்திலே பட்டினியால் இறந்த ஏழைகளின் படங்களைக் கண்ணுற்றார்கள். வீதிகளிலும், மரங்களுக்குக் கீழும், ஒழுங்கைகளிலும், கடைத் தெருக்களிலும், வயல் வெளிகளிலும், வானத்துக்குக் கீழும் அவர்கள் மடிந்து கிடக்கக் காணப்பட்டார்கள். இறந்த ஆயிரக்கணக்கானாலேரில் அவர்கள் சிலரே.

முட்டைப் பொரியலைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே, பரிதாபத்துக்குரிய இத் துரதிர்ஷ்டசாலிகளுக்கு-கடும் துன்பத்தி ஆழலும் இவ் ஆத்மாக்களுக்கு எந்தவிதத்தில் தன்னால் உதவி செய்ய முடியுமென ஆச்சரியப்பட்டான்.

அவர்கள் அவநம்பிக்கையின் எல்லையையே கடந்து மரணத்தின் இனிய கீதத்தை முற்கூட்டியே கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். வாழ்வுக்கு அவர்களைத் திரும்பவும் கொண்டு வந்து, அதன் பயங்கரமான உண்மைகளை மீண்டும் எதிர்நோக்க வைப்பது நிச்சயம் இரக்கமற்ற செயல்! அது மனிதாபிமானமற்றது!

அவன் பத்திரிகையின் பக்கங்களை வேகமாகப் புரட்டி விட்டு, வாட்டப்பட்ட ரொட்டியில் ‘ஜாமை’ப் பூசத் தொடங்கினான். ரொட்டி சூடாகவும், மொறு மொறு என்றும் இருந்தது. ஜாமின் கசப்புள்ள இனிப்பு, அதன் சுவையை, ஒரு பெண்ணின் அழகிற்கு வாசனைத் தைவுகள் கொண்டு அலங்கரித்ததைப் போல் மிகைப்படுத்தியது.

திடீரென அவனுக்கு சினெற்றலதாவின் நினைப்பு வந்தது. அவன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை. அவனுடன் காலை உணவு உட்கொள்ளுவதாக அவன் வாக்களித்திருந்தாள்.

“பாவம்! இன்னமும் தூயின்று கொண்டிருக்க வேண்டும்! இப்போது என்ன நேரம்?”

அவன் தனது தங்கக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். அதன் கருமையான பட்டுப்போன்ற நாடா, அவனது மிருதுவான மெல்லிய இளம் சிகப்புத் தோலுக்குப் பொருத்தமற்றதாகக் காணப்பட்டது. ‘கைக் கடிகாரம், சுட்டையின் கைப் பொத்தான்கள், டை ஊசி ஆகிய ஆபரணங்களை மட்டும்தான் ஒரு மனிதனால் அணிய முடியும்’— என அவன் நினைத்தான். ‘ஆலை இந்தப் பெண்கள்! அவர்கள் தமது முழு உடம்பையுமே ஆபரணங்களால் மூடி மறைக்கிறார்கள்! செவிகளுக்கு நகைகள், கால்களுக்கு நகைகள்! இப்புக்கு—மூக்குக்கு—தலைக்கு—கைகளுக்கு, மூத்துக்கு நகைகள்! ஏன் இன்னும் மூன்றை அல்லது இரண்டை மட்டும் ஆபரணங்களாக ஆண்கள் அனுமதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? அதிக காலத்துக்கு டை ஊசியும் ‘நாகரிகமாக’ இருக்கப் போவதில்லையே!’

இந்தப் பிரச்சினையை ஆழமாகச் சிந்தித்தவாறே அவன் தனது பாற்கஞ்சியை சாப்பிடத் தொடங்கினான். அதிலிருந்து ஏலத்தின் அலாதி யான நறுமணம் வீசியது. திடீரென மற்றொரு இனிய சுகந்தத்தை அவனது புலன் நினைவுபடுத்தியது. சினெல்ல லதா அவனுடன் நடனமாடும் பொழுது அவளது சேலை யிலும், வெற்றுத் தோள்களிலும் தடவப் பட்டிருக்கும் வாசனைத் தெலத்தின் சுகந்தம்தான் அது!

ஆ! வசிகரமான கடந்த இரவு!

இப்பொழுதும் அவனது கண்களுக்கு முன்னால் அந்தக் காட்சி சமூன்று கொண்டிருக்கின்றது!

எப்பொழுதுமே சிராண்ட் ஹோட்டலில் நடனம் நன்றாகவே இருக்கும். என்ன அருமையான நடன ஜோடியை அவர்கள் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்! அவனும் சினெல்ல லதாவும்! முழுக் கூட்டத்தினரதும் விழிகள் அவர்கள்

மேல்தான் நிலைகுத்தி நிற்கும். தனது செவிகளின் மிருது வான் மடல்களில்— தங்கத் தோடுகளை அவள் அணித்திருக்கிறார்கள். அவளது உதடுகளில் இலமையின் புன்னைக்கும், மஹேந்திர ஜாலமும்!

அவளது மார்பகங்களின் நெளிவு சுழிவுகளின்மீது முத்துமாலைகள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. அவை பிரகாசித்தன; சுழன்றன; வேகமாக அசைந்தன.; நெளிந்து சுருண்டன. அமைதியற்ற நாகம்போலத் துள்ளி எழுந்தன. எவ்வளவு அழகாக அவள் நடனமாடுகிறார்கள். அவளது உடலின் லயமும், வேகமாக ஒடும் நீரோட்டம் போன்ற அவளது மிருதுவான துகிலும், வெள்ளி மயமான மனஸ் மீது சந்திரனை முத்தமிடும் அலைகள் வந்து தழுவுவதைப் போன்று இருந்தன. ஓர் அலை ஓர்மத்துடன் முன்னால் வந்து கரையை ஸ்பர்சித்துவிட்டு பின்வாங்கியது. மெதுவாகச் சலசலத்து மறைந்தது. பெரும் சத்தத்தோடு புடைத்தெழுந்து மடிந்தது. மெதுவாக, அமைதியாக, நிலவொளி படர்ந்த கரையை அலைகள் முத்தமிட்டன... சினெல்லதாவின் உதடுகள் பாதி திறந்திருந்தன. அவளது பற்கள் முத்துக்களைப் போன்று ஒளிர்ந்தன... திடீரென மின் விளக்குகள் அனைந்தன. உதடும் உதடும் எதிரெதிராக மோதிக்கொண்டன. உடலும் உடலும் தழுவிக்கொண்டன. அவர்களது கண்கள் மூடியிருந்தன. சினெல்லதாவும் அவனும் இசையின் சுருதிக்கேற்ப நடனமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆ! அந்த அலைகளின் பெருக்கும் வீழ்ச்சியும்! ... நிஜமான காற்றும்... சுழற்சியும்... இனிமையும்! ... முன்னும் பின்னுமாக..., முன்னும் பின்னுமாக...!

அவன், தனது அப்பிள் பழத்தைத் துண்டமாக்கி, தனது முள்ளுக் கரண்டியால் ஒரு துண்டை எடுத்துச் சுலைத்தான். மற்றெரு கோப்பையில் தேநீரை ஊற்றிய வாரே அவன் யோசிக்கலானான்.

“சினெ ஹ்லதாவின் உடல் எவ்வளவு நேர்த்தியானது! அவளது ஆத்மா எவ்வளவு அழகானது! அவளது மூளை எவ்வளவு வெறுமையானது!”

மூளைசாலிகளான பெண்களை அவனுக்குப் பிடிப்ப தில்லை. அவர்கள் எப்பொழுதும் சோஷிலிஸம், ஏகாதி பத்திய வாதம், மார்க்ஸிசம், சுதந்திரம், கல்வி, வாழ்க்கை, என்பன பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண வாம்! இந்த—தற்காலப் பெண்கள்?... அவள் ஒரு பெண் ணை ஒரு தக்துவப் புத்தகமாக இருக்கிறார்கள்! இப்படிப் பட்ட ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் புரிந்து கொள்வதை விட, அரிஞ்சேடாட்டிலைப் படிப்பது மேல்!”

சலிப்படைந்தவகைத் தனது கடிகாரத்தை மீண்டும் பார்த்தான். சினெ ஹ்லதா இன்னும் வந்தபாட்டைக் காணும்.

சேர்ச்சில், ஸ்டாலின், ரூஸ்வெல்ட் ஆகியோர் ரேஹரனில் உலகத்தின் வரை படத்தை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வங்காளத்திலோ லட்சக்கணக்கானாலும் இறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மனித வர்க்கத்தினருக்கென, அத்திலாந்திக் உடன்பாடு கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் வங்காளத்தில் நெற் தானியங்களென்பதே கிடையாது!

இந்தியாவிலே தாண்டவமாடும் பஞ்சம் அவனைக் குலுக்கியது. கண்களிலே கண்ணீர் நிரம்பியது. அவன் சிந்தித்தான்.

“நாங்கள் ஏழைகள்! நாங்கள் நாதியற்றவர்கள்! நாங்கள் பஞ்சைகள்! நாங்கள் ஓடுக்கப்பட்டவர்கள்! எங்களுடைய இல்லம் மீர் என்ற கவிஞரனது இல்லத்தைப் போன்றது! சுவர்கள் ஆடுவதாகவும், ஒழுகும் சூரைகள் துன்பக் கண்ணீரிலே வேயப்பட்டிருப்பதாகவும் அவன் புலம்பியிருக்கிறான்.”

இந்த இந்தியா எப்பொழுதும் கண்ணீராலேயே வேயப்பட்டிருப்பதாக அவன் நினைத்தான். சில நேரங்களில் உண்பதற்கு அங்கே எதுவுமே இருக்காது. சில நேரங்களில் அங்கே உடுப்பதற்கு எதுவுமே கிடைக்காது. சில நேரங்களில் அங்கே மழையே இல்லை. சில நேரங்களில் அங்கே அளவுக்கதிகமான மழை கொட்டும். சில நேரங்களில் அங்கே கொள்ளோ நோய் நிலவும். சில நேரங்களில் அங்கே பஞ்சம் தலைவிரித்தாடும். வங்காளக் குழந்தைகளைப் பார்க்கவே முடியாது. எலும்புக் கோர்வைகளான அவர்களது கண்களில் நிரந்தரமான சோகம் குடிகொண்டிருந்தது. அவர்களது உதடுகளில் பிச்சைக்காரர்களின் புலம்பல் மொழிகள்! ரொட்டி! அரிசித் தானியம்!

திடீரென அவனுக்குத் தேநீர் கசந்தது. அவன் தனது மனதை ஒருநிலைப் படுத்திக் கொண்டான். தனது நாட்டு மக்களுக்கு உதவி செய்தாக வேண்டும். நிதிகள் சேகரிக்க வேண்டும். இந்தியாவின் நீள், அகலம் பூராவும் சுற்றுப் பயணங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். தனது பேச்சுக்களால் மக்களின் உறங்கிக் கிடக்கும். மனச்சாட்சியைத் தட்டி எழுப்ப வேண்டும். கூட்டங்கள்! ஊர்வலங்கள்! தொண்டர் படைகள்! நன்கொடைகள்! மின்சாரத்தைப் போன்று தேசம் பூரா ஒருமுனையிலிருந்து மறுமுனைவரை வாழ்வின் அலைகள் தழுவிச் செல்லவேண்டும். திடீரென அவனது பெயரைப் பெரும் தலையங்கங்களில் கண்ணுற்றான். அவனது தேசக் தொண்டை ஒவ்வொரு பத்திரிகை களும் பாராட்டியிருந்தன. ஜவஹர்லால் நேருவைப் போல கதராடையும் சட்டையும் அணிந்து அதேபோன்ற அழகிய புன்னகையுடன் நிற்கும் அவனது சொந்தப் புகைப் படங்களை பத்திரிகைகளை அவன் படிக்கும்போது பார்க்க முடிந்தது!

ஆம்! அது அப்படித்தான்!

அவன் சர்வரை அழைத்தான். மற்றொரு முட்டைப் பொரியல் கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட்டான்.

‘இன்று முதல் தனது முழு வாழ்க்கையையும் அவன் மாற்றியாக வேண்டும். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிமிடத் தையும்—அவனது சொந்த நாட்டில் பட்டினியுடன் ஆடைகளின்றி இறந்தொழியும் மக்களுக்காக அர்ப்பணிக்க வேண்டும்... அவனது வாழ்நாள் பூராவும் அவர்களுக்காக அவன் தியாகம் செய்தாக வேண்டும்! ’

திடீரென, தான் சிறையில் தள்ளப்பட்டிருப்பதை அவன் கண்டான். அவன் தூக்குமரத்தை நோக்கி முன் செல்கிறான்... தூக்குவோனின் சுருக்குக் கயிறு, அவனது கழுத்தைச் சுற்றி மாட்டியாகி விட்டது...

கழுத்துக்கு மேலே இருந்த கொடுரமான மேல்மூடிக் கூடாக அவன் சத்தமிட்டான்:

“பட்டினியால் வாடும் எமது நாட்டு மக்களுக்காக நான் இறக்கிறேன்.”

இப்படி நினைத்தவுடன் அவனது கண்களில் மீண்டும் கண்ணீர் நிரம்பிவிட்டது. உப்புத் தன்மையுள்ள, சூடான இரு சொட்டுக் கண்ணீர்த் துளிகள் தேநீர்க் கோப்பைக் குள் சிந்தின. தனது பட்டுக் கைக்குட்டையால் கண்ணீர்த் துளிகளை அவன் துடைத்தான்.

கட்டிட முகப்புக்குள் ஒரு கார் மெதுகாக வந்து நின்றது.

காரின் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு சினெஹ்லதா வருவதை அவன் கண்டான். புன்னகை சிந்தியவாறு படிகளில் துள்ளி ஏறி அவன் அறையை வந்தடைந்தாள்.

“ஹலோ!”—

—சொல்லிக்கொண்டே அவனது கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்து, தனது கரங்களைக் கோர்த்தாள். சுகந்தம் வீசும் உதடுகளால் அவனது கண்ணங்களை முத்தமிட்டாள். அவனது புன்னகையில், ஒளி, கதகதப்பு, மகிழ்ச்சி எல்லாமே குடி கொண்டிருந்தன. ஏன்—நஞ்சம் கூடத்தான்! அவ

எது கண்களிலே நஞ்சு இருந்தது. உதடுகளிலே நஞ்சு இருந்தது. தாழ்ந்து வளைந்த அவளின் பின்பக்கத்தில் நஞ்சு இருந்தது. அவளது மெல்லிய உருவ அமைப்பில் நஞ்சு இருந்தது. நீண்ட கரிய கூந்தலிலே நஞ்சு இருந்தது. உடலிலுள்ள ஓவ்வொரு வியர்வைக் காலிலும் நஞ்சு இருந்தது. அவள் அஜந்தா ஓவியம் போலத் தோற்றமளித்தாள். அவளது அங்க அமைப்புகளை ஓவியன் நச்சு வர்ணத்தால் வரைந்திருந்தான்.

“காலை உணவு...?” — அவன் கேட்டான்.

“நன்றி. நான் சாப்பிட்டுவிட்டேன்.”

அவனது கண்களிலே துளிர்த்திருந்த கண்ணீரைக் கண்டதும் அவள் கேட்டாள்.

“அன்பே, என்ன விஷயம்?”

“ஓ... அப்படி ஒன்றுமில்லை. வங்காளத்திலுள்ள பஞ்ச அகதிகளைப் பற்றி இப்பொழுதுதான் வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன் சினேஹ்லதா, , வங்காளத்துக்காக நாங்கள் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்!”

“பரிதாபத்துக்குரிய எனது அன்பே!” —

—அவள் நெட்டுயிர்த்தாள். முகம் பார்க்கும் கையடக்கக் கண்ணையின் உதவியுடன் தனது உதட்டுச் சாயத்தை சரிப்படுத்திக் கொண்டே அவள் கூறினால்:

“அவர்களது ஆத்மாவுக்கு அமைதியைக் கொடுக்கு மாறு கடவுளிடம் பிரார்த்திப்பதைவிட, அவர்களுக்காக வேறு என்னதான் நாங்கள் செய்ய முடியும்..?”

“—அதேதான்!” — அவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சப்த மிட்டான்.

“ஓவ்வொரு ஆலயத்திலும், மகுதிகளிலும், வங்காளத்தின் பஞ்ச அகதிகளுக்காகவும், அதில் மரணிப்பவர்

கருக்காகவும் பிரார்த்தனைகள் நடத்தப்பட வேண்டும். என்ன அற்புதமான யோசனை! சினெஹ்லதா, நீ கெட்டிக் காரி?''

“எப்படியென்றாலும் கன்னியாஸ்திரி மடத்துக் கல்வி யல்லவா?” —தனது அழகிய பற்களைக் காட்டிக் கொண்டே சினெஹ்லதா சொன்னார்.

அவன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டுப் பின்னர் கூறி ஞன்:

“நாங்கள்—நாங்களும் தீர்மானமொன்றை நிறைவேற்ற வேண்டும்!''

“ஏன்?” —தனது சேலைத் தலைப்பைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டே சினெஹ்லதா கேட்டாள்.

“ஏனென்று எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது. ஆலை எங்களுடைய நாட்டிலே கோர விபத்துக்கள் சம்பவிக் கும்பொழுது, எப்பொழுதும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்படுவது எனக்குத் தெரியும். தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதன் மூலம் உடனடியாக எல்லாத் தவறுகளும் சரிப்படுத்தப் படுகின்றன என்பதால் சொன்னேன். பிரபல தலைவர்கள் யாருடனாவது தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, இதைச் சரிப் படுத்துவதற்கான நல்லதொரு மார்க்கத்தைக் கையாளும்படி சொல்வது நல்லதென நினைக்கின்றேன்.”

“அன்பே, அதை மறந்துவிடுங்கள்” —கவர்ந்திமுக்கும் புன்னகையுடன் சினெஹ்லதா சொன்னார்.

“எனது கூந்தலிலே சூடியுள்ள இந்த மலர், பார்க்க எப்படி இருக்கிறதென்று சொல்லுங்கள்.”

அவளது கூந்தலிலே நறுமணம் பரப்பிக் கொண்டிருந்த அந்த மலரின் மதுரமான தண்டை அவன் மெதுவாக அழுத்தினான்.

‘என்ன அழுகான மலர்!’

‘கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் உடம்பைப்போல நீலம் பாம்பின் தலைமுடியைப் போன்ற நஞ்சின் வர்ணம்!'

சிறிது நேர அமைதிக்குப் பின்னர் அவன் கூறினான்:

“இல்லை...இல்லை... தீர்மானம் ஒன்று கட்டாயம் நிறைவேற்றப்பட்டேயாக வேண்டும். நான் யாருடனாலும் தொலைபேசித் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும்.”

அவளது கைகள் சற்றே அசைந்து, அவனைத் தடுத்து நிறுத்தின. அவளது மிருதுவான விரல்களின் ஸ்பரிசம் அவனது உடம்பிலுள்ள தசைநார்களுக்கும், மயிர்க் கால்களுக்கும் ஊடாக கதகதப்பான உணர்ச்சியை ஊட்டி உடம்பைச் சிலிர்க்கச் செய்தது. இளமையின் துடிப்பு அலைகள் அவன் மேல் படர்ந்தன!

“கடைசியாக ஆடியது தெய்வீகத் தன்மையுள்ள ரம்பா’ நடனமில்லையா?”

—அதை அவள் அவனுக்கு நினைவுபடுத்தியவாறே அவனை மெதுவாக முத்தமிட்டாள்.

ஆனாலும் அவனது மூளைக்குள் மீண்டும் எறும்புப் படைகள் படையெடுத்து அரிப்பது போன்றிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான பஞ்சத்திலடிப்பட்ட அகதிகள் அவனது மனதுக்குள்ளேயே முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட வெறுமையாக அவனால் போராட முடியுமா?

“சினெல்லதா! இதை எனக்குச் சொல். தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய பிறகு நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?...பஞ்சம் நிலவும் பிரதேசங்களை நாங்கள் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என நான் கருதுகிறேன். நீ, என்ன நினைக்கிறேய?”

“இதை நீங்கள் இவ்வளவு பெரிதாக எடுக்காதீர்கள்.” —சினெல்லதா கூறினார். எச்சரிக்கை செய்வது போலத் தொடர்ந்தாள்:

“இந்த வேகத்தில் போனால் நீங்கள் நோயில் விழுந்து விடுவீர்கள்! சும்மா அவர்களை அவர்கள்பாட்டில் விட்டு விடுங்கள்! இப் பரிதாபத்துக்குரிய, அதிர்ஷ்டமற்றவர்கள் எந்தவிதத்திலும் சாகவே செய்வார்கள்! அவர்களை அமைதி வாகவே இறக்க விடுங்கள். இதற்காக நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு பரபரப்படைய வேண்டும்?”

“இல்லை...இல்லை... கட்டாயம் நான் பஞ்சப் பிரதே சங்களுக்குச் சுற்றுப் பயணம் செய்தாக வேண்டும்! கட்டாயம் நான் போக வேண்டும்! நீயும் என்னேடு வர வேண்டும். வரமாட்டாயா சினெஹ்லதா?”

“எங்கே?”

“கிராமங்களுக்கு!”

“நானும் செல்வதை விரும்புகிறேன். ஆனால் நாங்கள் எங்கே தங்குவது? அங்கே ஏதாவது நல்ல ஹோட்டல்கள் இருக்கின்றனவா?”

‘ஹோட்டல்கள்?’ —இந்த ஒரு வார்த்தை அவனது முழுத் திட்டத்தையுமே தகர்த்துவிட்டது.

அவன் தனது திட்டத்தை தன் மனதுக்குள்ளேயே புதைத்துவிட்டான். பல அபிலாஷங்களினதும், இலட்சியங்களினதும் மயான பூமி அதுவே! மௌனமாகக் குழந்தையைப் போல அவன் முகத்தை உர் என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சினெஹ்லதா அவனின் அமைதியைக் குலித்தாள்:

“நாங்கள் என்ன செய்யலாமென்பதை உங்களிடம் கூறுகிறேன். கிராண்ட் ஹோட்டலில் பிரமாண்டமான ஒரு நடன விருந்தை ஒழுங்கு செய்வோம். பிரவேசச் சிட்டுக் கட்டணம் தலைக்கு ஐம்பது ரூபா; குடிவகைகளுக்குப் பிரத்தியேகம். அதில் வரும் ஆதாயம் பூராவையும் நிவாரண நிதிக்கு ஒதுக்குவோம்,”

இதைக் கேட்டு அவன் தனது கதிரையிலிருந்து எகிறிக் குதித்தான். மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் அவளைக் கட்டித் தழுவினான்.

“ஓ...என் நேசத்துக்குகந்தவளே! உனது ஆத்மா எவ்வளவு அழகானது!”

சினெஹ்லதா சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்:—

“ஆனபடியால்தானு கடந்த இரவு, உங்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி என்னிடம் கேட்டார்கள்?”

“உனது பதில் என்னவாக இருந்தது?”

“நான் மறுத்துவிட்டேன்...” —அவள் நாணத்துடன் ஒப்புக் கொண்டாள்.

அவள் கூறினான்:

“நல்லது, நான் அப்போது குடித்திருந்தேன்.”

அவர்களது கார், மியோனிராம், ஜெவனிராம், பொண்டேமுல், சிகரட் விற்பனையாளர் முதலியோரின் கடைகளுக்கு முன்னால் ‘கிரீச்’ என்ற பிரேக் ஒசையோடு நின்றது. அவற்றுக்கு எதிரேதான் கிராண்ட் ஹோட்டலும் இருக்கிறது. அது பிரமாண்டமாக, மகேந்திர ஜாலங்களுடன், முகலாய கோபுரம்போல உயர்ந்து நிற்கிறது.

பாடிக்கொண்டே*, ஒரு வங்காளிப் பையன் அழுக்கடைந்த கந்தல் உடையுடன் தெருக்களில் பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடன் ஒரு சின்னங்கிறுபெண்ணும் காணப்பட்டாள். அவள் அழுக்கும் தூசியும் வெயர்வையும் படிந்தவளாகக் காட்சியளித்தாள். இவர்

* “Ac Doodin Khete Paini Kichhoo Khete dao”

களைக் கண்ட சினெஹ்லதா அருவருப்படைந்தவளாக அப்பால் தனது முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

இப்பொழுது வங்காளிப் பையன் இரங்கத் தக்க முறையில் தொடர்ந்து பாடிக்* கொண்டிருந்தான்.

“உனக்கு எந்த ரக சிகரட் தேவை?” அவன் கேட்டான்.

சினெஹ்லதா கூறினால்:

“துருக்கி.”

அவன் கடைக்குள் பிரவேசித்தான். சினெஹ்லதா காருக்குள் உட்கார்ந்திருந்தாள். ஆனால் அவளது மூளைக்குள் வங்காளத்தின் பட்டினிப் பட்டாளங்கள் கூக்சலிட்டு இரைந்து கொண்டிருந்தன.

“மெம் சாஹிப்! மெம் சாஹிப்...!! மெம் சாஹிப்!!!...”

அந்தப் பிச்சைக்காரப் பையணையும், சிறுமியையும் பார்த்து, அவள் ஒருமுறை சப்தமிட்டாள். இரண்டாம் முறையும் அதட்டிப் பார்த்தாள். ஆனால் அந்தப் பஞ்சைகளை இலகுவில் விரட்டக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. சிறுமி அச்சத்துடன் முன்னே நகர்ந்து, சினெஹ்லதாவின் சேலை விளிம்பைத் தொட்டாள். கண்ணீருடன் அவளைப் பார்த்து அவள் மன்றுடினால்:

“மெம் சாப்... மெம் சாப்... மெம் சாப்...”

சினெஹ்லதா சினத்துடன், பிச்சைக்காரச் சிறுமியின் கைகளிலிருந்த தனது சேலையை இழுத்தெடுத்துக் கொண்டாள். அப்பொழுது அவனும் வந்தான். அவனிடம் அவள் கூறினால்:

“இந்தப் பிச்சைக்காரர்கள் - பெரிய தொல்லை! நகரத் துக்கு வெளியே இவர்களை அகற்றுவதற்கு ஏதாவது நடவடிக்கையை கார்ப்பரேஷன் ஏன் எடுக்கக் கூடாது?

* “Mem Sa'b, Ekta Poisho dao-Boro Khide Peyechhe”

கடைக்குள் நீங்கள் சென்றிருந்த சமயம் இவர்கள் என் ணைப் படாதபாடு படுத்திவிட்டார்கள்.”

உடனே அவன் அந்தப் பையனைப் பிடித்து, பள்ள ரெண் அவனின் முகத்திலறைந்தான். சிறுமியைப் பற்றி, அவளது தூசி படிந்த தலை மயிரைப் பிடித்திமுத்து, கீழே ஒரு பக்கத்திற்குத் தள்ளி விட்டான். பின்னர் அவன் தனது காலால் கார் இயக்கியை மிதித்ததும், கார் ரேட்டைக் கடந்து கிராண்ட் ஹோட்டல் கட்டிட முகப்பை வந் தடைந்தது.

நடைபாதையில் தள்ளிவிடப்பட்ட சிறுமி அழுத் தொடங்கிவிட்டாள். சிறுவன் தனது கோதரிக்கு அரு கில் சென்று அவள் எழுந்து நிற்க உதவி செய்தான். நொந்த மனத்தோடு கூறினான்:

“துமர் கோ தாலை லாச் நீ ரூ.” *

சிறுமி நாதியற்றவளாகத் தொடர்ந்து விம்மிக் கொண்டிருந்தாள்.

நடனம் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்து விட்டது.

அவனும் சினெஹ்லதாவும் நடனமாடிவிட்டுக் களைப் படைந்த கால்களுக்கு ஓய்வு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சினெஹ்லதா கேட்டாள்:

“நாங்கள் எவ்வளவு சேர்த்துவிட்டோம்?”

“ஆருயிரத்து ஐநாறு ரூபாய்.”

“ஆனால் இன்னும் இன்றிரவு இளமையாகவே இருக்கிறது. காலைமை நாலுக்கு...”

* “Tumar Ko thao lage ne to”

தென்னியகம்

பொலிக்கோரை

உவ்வேட்டித்துறை

“நாங்கள் ஒன்பதாயிரம் சேர்த்துவிடலாம். அது-பத்தாகக்கூட ஆகலாம்!”

“நீங்கள் கடுமையாக உழைக்க வேண்டுமே.”

அவளது கரங்கள் மிருதுவாக அவனது விரல்களைத் தழுவிக்கொண்டன.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

“ஜின்னும் சோடாவும்.”

சினெஹ்லதா கட்டளையிட்டாள்:

“சர்வர், பெரியதொரு ஜின் போத்தலும், சோடாவும், சாஹிப்பிற்கு கொண்டு வா!”

“ஆலை உனக்கு என்ன தேவை?”

“நான் களைப்படைந்துவிட்டேன். நடனமாடியும், குடித்தும் நன்றாகக் களைப்படைந்து விட்டேன். மதுவும் நடனமுமாகக் களைப்படைந்துவிட்டேன்!”

“அன்பே! ஒருவர் தன் நாட்டுக்காகக் கஷ்டப்படத்தானே வேண்டும்!”

அவளை அவன் மகிழ்ச்சியிலாழ்த்த முனைந்தான்.

“ஓ! நான் ஏகாதிபத்தியத்தை எப்படி வெறுக்கிறேன்.”

கபடமற்ற குரலில் சினெஹ்லதா கூறினாள்:

“சர்வர், எனக்கு மது கொண்டு வா.”

சர்வர் மதுவைக் கொண்டுவந்து அவள் முன்னால் வைத்தான். ஜின்னின் சிவந்த நிறம், அவளது வெளிர் மஞ்சள் முகத்திலுள்ள லட்சக் கணக்கான உதடுகள் போன்றிருந்தது. கண்ணேடி டம்ளரை அவள் தூக்கிய பொழுது, மது இளம் சிகப்பாகத் தோன்றியது. சினெஹ்லதா கண்ணேடி டம்ளரை வெளிச்சத்தில் உயர்த்திப் பிடித்

தாள். அது சிவப்புக் கல்லீப்போல ஒளிர்ந்தது. அவளது விரல்களில் அச் செம்மை துடித்தது... இரத்தம் போலசீ சிவப்பாக இருந்தது.

மீண்டும் ஒருதடவை அவனும் சினெஹ்லதாவும் நடனமாடினார்கள். ஒரே ராகம்! ஒரே யைம்! ஒரே வேகம்! கடல் வெகு தூரத்தில்—மிகத் தொலைவில் சென்றுவிட்டது. உலகம் எல்லையற்ற அண்டப் பெருவெளிக்குள் மறைந்துவிட்டது. நட்சத்திரங்களால் வேயப்பட்ட வானத் தில் அவர்கள் இருவரும் பறந்து கொண்டிருந்தனர்.

சினெஹ்லதாவின் கன்னங்கள், அவனது தோள்களை ஸ்பரித்தன. கூந்தலில் இருந்து வந்த மயக்கும் நறுமணம் அவனது உணர்ச்சிகளை வஞ்சகமாகத் தூங்க வைத்தன. எத்தனையோ விதமான—நேர் த்தியான ரகங்களில் என்னவளவு அழகாக அவள் தனது கூந்தலை முடிந்து கொள் கிறார்கள். ஒன்றே இரண்டோ பழைய பாணிகளை மட்டுமே தெரிந்து வைத்திருக்கிற மற்றப் பெண்கள் போல்லாமல் அவள் இருக்கிறார்கள்.

சினெஹ்லதாவின் கூந்தலமூகு, ஒரு கலை. ஒரு ஓவியன் தனது அமர சிருஷ்டியில் எவ்வித நுணுக்கங்களைப் புகுத்துவானே அப்படி அதே கவனத்தையும் கவர்ச்சியையும் அவள் தனது முடியைத் திருத்தும்போது எடுத்துக் கொண்டாள். ஒருநாளைக்கு அவளது கூந்தல் தாமரைப் பூவைப்போல இருக்கும். மற்றொருநாள்—அது திருக்கல் முறுகலாகப் பாம்பின் தலையைப்போல இருக்கும். சில சமயங்களில் சந்திரனைச் சுற்றியிருக்கும் ஒளிவட்டத்தை நினைப்பூட்டும். சில சந்தர்ப்பங்களில், ஹிமாலய மலையைப் போல ஏற்றத் தாழ்வாக இருக்கும். சினெஹ்லதா தனது கூந்தலை அப்படிப்பட்ட சூய கலைத்துவத்துடன் அணி செய்து கொள்வாள். அவளது புத்திக்கூர்மை மூளையிலில் லாது கூந்தலிலேயே குடியிருப்பதைப் போலவே தோன்றி யது.

நடனம் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. அவனது கூந்தல் அவனது கணங்களை மயக்குவதுபோல ஸ்பரிசித்தது. அவனது உடலிலுள்ள ஓவ்வொரு மயிர்க் கால்களும் நடனத்தினால் சிவிர்த்திருந்தன. அவனது உடலும் சினென்றதாவின் உடலும் வேட்கைக் கனவில் உருகி ஒன்றாகக் கலந்து விட்டன. அவர்கள் சங்கீதத்தின் லயத்துக்கமைய அனற்பிழம்புபோலக் கவர்ந்திமுக்கப் பட்டார்கள்.

தீச்சவாலை...! அரவம்...! அலை...! அலைகள்.....அலைகள்.....!

மென்மையான வெது வெதுப்புள்ள அலைகள், மணல் நிறைந்த கரையைக் கண்ணியமாக வந்து முத்தமிடுகின்றன. மதுரமான தாலாட்டுப் பாடலை மீட்டுகின்றன. ஆருயிரே! உறங்குங்கள்! உறங்குங்கள்! மரணம் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. நகர வேண்டாம்! நடிக்க வேண்டாம்! சிந்திக்க வேண்டாம். சமாதானம் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. சுதந்திரத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அடிமைத்தனம் வாழ்க்கைக்கு அவசியமானது!

நடன மண்டபத்தைச் சுற்றியிருந்த சூழ்நிலையில் ஒரு இனிய நச்சத் தன்மை பரவியிருந்தது. வைனிலே நச்சத் தன்மை...! இன்னிசையிலே நச்சத் தன்மை...! பெண்களிலே நச்சத் தன்மை..! நஞ்சம் தூக்கமும்! மகிழ்ச்சிப் பேருவகையுடன் சினென்றதாவின் பாதி உதடுகள்... காதுக்கினிய கீதத்திலே நச்சத் தன்மை... .

ஆருயிரே துயிலுங்கள். ஒரு போது மில்லா தது போலத் துயிலுங்கள்; துயிலுங்கள்!...

திடீரென மின் விளக்குகள் அனைந்தன. சினென்றதாவின் உதடுகளும் அவனது உதடுகளும் ஒன்றை ஒன்று கவ்விக் கொண்டன. உடலும் உடலும் தழுவிக் கொண்டன. மெதுவாக, மிருதுவாக, கண்ணியமாகத் தழுவிக் கொண்டன.

முன்னும் பின்னுமாக, கீதத்தின் ஊஞ்சலாட்டத்தில் அவன் தாலாட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். முன்னும் பின்னுமாக... முன்னும் பின்னுமாக.

அவன் மென்மையான ஊழிக்கால ஓசையில் தன்னை இழந்துவிட்டான். அதில் அவன் அமிழ்ந்திப் போன்ற அவன் நீண்ட தூக்கத்தில் ஆழந்துவிட்டான். அவனை மரணம் தழுவிக் கொண்டது!

3: வாழுகின்ற மனிதன்...

நான் இறந்துவிட்டேனு?... உயிருடன் இருக்கி ரேனு? எனது பார்வையற்ற ஜீவனற்ற கண்கள் ஆகாயத்தின் சூனியத்திலே எதைத் தேடுகின்றன?

எனது உடலைப் பொலிசார் புதைப்பதற்குள் அல்லது எரிப்பதற்குள்— அந்நிய தூதரக அதிகாரியின் காரியால் யப் படிகளில் சற்றே அமர்ந்து, எனது கதையைக் கேளுங்கள். அருவருப்புடனும், வெறுப்புடனும் என்னைப் பார்த்து முகத்தைத் திருப்பாதீர்கள். உங்களைப் போலவே நானும் ஒரு மனித ஆத்மாவேதான். எலும்பும், சதையும், இரத்தமும் கொண்ட ஒரு பிராணியேதான்! இப்பொழுது எனது உடலில் தசையைக் காட்டிலும் எலும்புகளே அதிகம் என்பது உண்மையே! எனது இழையங்கள் அழுகத் தொடங்கிவிட்டன, அவற்றிலிருந்து சுகாதாரக் கேடான் துர்நாற்றம் வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இவையனைத் தும், உடல் அழுகியதால் ஏற்பட்ட இரசாயன மாற்றங்களே! உங்களது உடலுக்கும், எனது உடலுக்கும் உள்ள ஒரேயொரு வேற்றுமை, எனது இதயத்துடிப்பு நின்று விட்டது என்பதுதான். எனது மூளை வேலை செய்ய மறுத்துவிட்டது. நீண்ட நாள் பசி பட்டினியால், எனது குடல் கோழை பற்றிவிட்டது. ஆமாம்! நான் இறந்து விட்ட போதிலும் இப்பொழுதும் எனக்கு மிகவும் பசியாக இருக்கிறது. எனது குடலுக்குள் ஒரு பிடி சோற்றை உங்களால் நிரப்பிவிட முடியுமென்றால் மீண்டும் உயிர் வாழ எனது உடல் தயாராகிவிடும் போல எனக்குத் தோன்றுகிறது. என்னை நம்பாவிட்டால், நீங்கள் ஒருக்கால் முயன்று பாருங்கள், ஆனால் நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள். சகோதரர்களே! சிறிது நேரம் பொறுத் திருங்கள். போக வேண்டாம், நான் சும்மா வெறும்

பகிடிவிடுகிறேன். இறந்தவன் உணவுகேட்டு உங்களிடம் இரப்பதைக் கண்டதும் நீங்கள் பயந்துவிட்டார்கள்.

கடவுளை முன்னிட்டு, நீங்கள் இங்கிருந்து போகாதீர்கள். எனது கதையைக் கேளுங்கள். சோறு தந்தாக வேண்டுமேயெனக் கவலைப்பட வேண்டாம். உங்கள் கைகளை இறுகப் பொத்தி, அதைப் பாதுகாப்பாக வைத் திருங்கள். உங்களை நான் உணவு தரும்படி கேட்கப் போவதில்லை. ஏனென்றால் எனது உடல் உயிரற்ற சடல மாகிவிட்டது. அதற்கு சோறு தேவைப்படாது. விரைவில் அது தானுகவே தானியங்களுடன் கலந்துவிடும். மென்மையான- கதகதப்பான நிலத்துக்குள் இந்த உடல் கரைந்துவிடும். அதில் நெற்தானியங்கள் வேர்விட்டு வளரும். ஒருநாள் அவை தமது தலைகளை தண்ணீர்ப் பரப்புக்கு மேலால் உயர்த்தும். தமது பச்சைத் தாள்களை இளங்காற்றிலே அலையாட வைக்கும், அவை முறுவலிக்கும். அவை சிரிக்கும், சூரியனது கதகதப்பான கதீர்களுடன் அவை விளையாடும். நிலவின் தண்ணேளியில் அவை குளிக்கும், பறவைகளின் மகிழ்ச்சிகரமான கீதங்களை அவை செவிமடுக்கும். கண்ணியமான இளங்காற்று அவற்றை முத்தமிடும். அதனது ஒவ்வொரு அனுவிலு மிருந்து புதிய அழகு, புதிய கிதம், புதிய வாழ்க்கை பிறக்கும். நெற்தானியங்கள்— ஆமாம், ஒவ்வொரு சிறிய உமிக்குள்ளும் இருக்கும் நெல்மணி துப்பரவாக, கபடமற்றதாக, அழியதாக, சிப்பிக்குள்ளே இருக்கும் முத்தைப் போன்று இருக்கும்...!

உங்களுக்கு இன்று ஒரு இரகசியத்தைக்கூற என்னை அனுமதியுங்கள். அது வாழ்க்கையின் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு இரகசியமாகும். இறந்த ஒரு மனிதனை மட்டுமே அந்த இரகசியத்தைக் கூறமுடியும். அது இதுவே தான். உங்களை ஒரு மனிதனுக்கப் படைக்காமல் நெல் மணி களாகப் படைக்கும்படி கடவுளை வணங்குங்கள். தானியமாக உங்களைப் படைக்க சர்த்தரிடம் பண்ணுஷ்டுக் கேளுங்

கள். தானியம் — தூய்மையானது. அப்பழக்கற்றது. அழகியது, மஹோன்னதமானது. வாழ்க்கையைத் தவிர மனிதனிடம் என்ன இருக்கிறது? மனிதனுடைய உண்மையான செல்வம் உடம்பல்ல, வீடல்ல, பணமல்ல! அவனுடைய வாழ்க்கைதான், ஆத்மாதான! உடல், நிலம், சொத்து அனைத்தையுமே அவன் பயன்படுத்திவிட்டுப் பின்னர் விட்டுச் செல்கிறான். ஆனால் அவனது ஒரு சில கற்பனைகள்— ஒரு சில நினைவுகள் நெருப்புப் போலத் தகிக்கின்றன! புன்னகையின் நினைவுகளாகின்றன. அவன் உயிரோடு இருக்கும் போதுதான் இவைகளும் நிலைக்கிள்ளன. ஆனால் அவன் இறக்கும்போது, அவற்றையும் தன்னுடனேயே எடுத்துச் செல்கின்றான்.

நெல்மணிகளது வாழ்க்கையைப் பற்றி உங்களுக்கு நான் கூறினேன். இப்பொழுது எனது வாழ்க்கையைப் பற்றியும் உங்களிடம் கூறுவதற்கு என்னை அனுமதியுங்கள். வெறுப்புடன் உங்கள் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பி விடாதீர்கள். எனது உடல் இறந்துவிட்டது. அது, எனக்குத் தெரியும். ஆனால் எனது ஆத்மா, இப்பொழுதும் விழித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. இயற்கையோடு அது கலந்துவிடுவதற்கு முன் உடலும், ஆத்மாவும் ஒன்றாக இருந்து, சிரித்து உரையாடி வாழ்ந்த அந்த நாட்களை உங்களுக்குக் கூற அது விரும்புகிறது.

உடலும் உயிரும்! அவை ஜோடி சேர்வதில்தான் வாழ்க்கை இருக்கிறது. மகிழ்ச்சி இருக்கிறது— செயல்கள் தோன்றுகின்றன. உற்பத்தி ஏற்படுகிறது. நிலமும், நீரும் சேரும் போது, நெல்மணிகள் உற்பத்தியாகின்றன. மனி தனும் மங்கையும் ஒன்று சேரும்போது, சிரிப்பைச் சிந்தும் குழந்தை பிறக்கின்றது. உடலும் உயிரும் இரண்டறக் கலக்கும் போது, அது வாழ்க்கையாகிறது.

வாருங்கள்! எங்கள் இருவரினதும் கலையினைக் கூற என்னை அனுமதியுங்கள். நாங்கள் இப்பொழுது நிரந்தர

மாகப் பிரிக்கப்பட்டுவிட்டோம். உடலும் உயிரும்! ஒரே ஒரு வேற்றுமை என்ன வென்றால், உடல் இறந்ததும் முடைநாற்றத்தைத் தருகிறது. உயிர் பிரிந்துவிட்டால் அது ஆவியாகிவிடுகிறது. எனது ஆவியை நீங்கள் கவனமாக நோக்கினால், அதில் நடுங்குகின்ற, பிரகாசிக்கின்ற எனது கடந்த காலத்தின் மங்கிப் போன சித்திரங்களை நீங்கள் காணலாம். அந்த ஒளிச் சிதறல்தான் என்ன?... அது எனது மனைவியின் புன்னகை... ஆம், அதுதான் என மனைவி... வெட்கப்பட வேண்டாம், எனது அன்பே வெளியே வா...!

அவளை நீங்கள் இப்பொழுது பார்த்துவிட்டார்களா? இந்த வஞ்சகமற்ற அழகு, நீண்ட பளபளப்பான கார் நிறக் கூந்தல், இந்த நாணச் சிரிப்பு, சோர்ந்த வெட்கம் ததும்பும் எடுப்பான விழிகள்! இவைகளைக் கொண்ட ஒரு பெண்ணை மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், “அதபறை” (Atapara) என்ற மீன்பிடிக் கிராமத்தின் கடற்கரையில் வைத்து, முதல் தடவையாக நான் கண்டேன். அந்த நாட்களில், அஜட் (Ajat) ஜமீந்தாரின் புதல்விக்கு சிதார் கற்றுக் கொடுப்பது எனது வழக்கம், இரண்டு நாட்கள் லீவு பெற்றுக் கொண்டு அதபறைவிலுள்ள எனது மாமாவைக் காணச் சென்றிருந்தேன். அந்த அமைதியான கிராமம், அமைதியான கடற்கரையோரத்தில் இருக்கிறது. பனந் தோட்டங்களாலும் மூங்கில் மரங்களாலும் சூழப்பட்டு, எதையோ இழந்துவிட்டது போன்ற துயரத்தில், ஆழந்த அமைதியோடு காட்சியளித்தது.

எங்களது வங்காளத்துக் கிராமங்களில் இவ்வளவு மோசமான துயரம் ஏன் படிந்திருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியாது. பூமி அமைதியாக இருந்தது. கடல் ஆழமாக, எல்லையற்று, இலேசாகக் கிடந்தது. மூங்கில் தட்டி களால் வேயப்பட்டிருந்த குடிசைகளில் இருள் கவிந்திருந்தது! இருட்டும் ஈரவிப்பும் மந்தமுமாக இருந்தது.

உலர்ந்த மீன்களின் வாடை எங்கும் பரவியிருந்தது. கிரா மத்துக் குளத்தில் கரும்பச்சைப் பாசி படர்ந்திருந்தது. தண்ணீர் தேங்கிக் கிடந்தது. வயல்களிலோ தண்ணீர் அற்ப சொற்பமாக இருந்தது. உயர்ந்து வளர்ந்த பனை மரங்கள் வானத்தின் இருதயத்தைப் பிளப்பது போவிருந்தன. எப்பொழுதும் எங்கும் ஒரு வித ஆழ்ந்த உணர்ச்சி யும் ஊழைத் துயரமும். சோகமும் உயிரற்ற அமைதியும் இயக்கமின்மையும், மரணமும் பரவியிருந்தன. எமது காத வில், எமது சமுகத்தில், எமது இலக்கியத்தில், எமது பாடல்களில் இத்துயரமும் விரக்தியும் படிந்துள்ளதை நீங்கள் காணலாம். இத்துயரங்கள் எமது கிராமங்களில் தலையெடுத்து, பின்னர் நாடு அடங்கிலும் பரவுகிறது.

நான் அவளை முதலில் கண்ட பொழுது அவள் மிக அழகானவளாக, ஒரு தேவதை போவலவே எனக்குத் தோன்றினால். கடலிலே அவள் நீச்சலடித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் கடற்கரை மணவிலே நடந்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு புதிய பாடலைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். திடீரென ஒரு இனிய குரல் என்னை அழைத்தது.

“இங்கிருந்து போய்விடுங்கள். நான் வெளியே வரவேண்டும்.”

நான் கடலை நோக்கினேன். ஒளிர்விடும் கருநிறக் கூந் தலையும், சிரிப்புத் தவழும் பிரகாசமுள்ள வதனத்தையும் கண்டேன். வெகு தூரத்தில் அடிவானத்திலே ஒரு படகு காட்சியளித்தது. சூரிய ஒளியில் அது வெள்ளித் தகடு போலத் தோன்றியது!

நான் கேட்டேன்:

“எழு கடல்களையும்கடந்து வந்தவளா நீ?”

அவள் சிரித்தாள்.

“இல்லை, நான் இக்கிராமத்தில் வசிப்பவள். அது என்னுடைய தந்தையின் படகு. அவர் மீன் பிடிக்கிறார்.

அவருக்காக நான் சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எங்கே நீங்கள் போகிறீர்கள் என்பதைக் கவனியுங்கள். அந்தப் பனை மரத்துக்குக் கீழே உணவு இருக்கிறது. எனது சேலையும் அங்கேதான் இருக்கிறது.”

அவள் இப்படிக் கூறிக்கொண்டே நீருக்கடியில் மூழ்கி னான். அங்கே நீர்க்குமிழிகள் எழுந்து, ஒளியைச் சிந்தின. கரையை நோக்கி அவள் நீந்தினான்.

“தயவுசெய்து மறுபக்கம் போங்கள். அத்துடன் எனது சேலையையும் எடுத்துக் கொடுத்துவிடுங்கள்.”

“ஓரு நிபந்தனை!”

“என்ன அது?”

“நான்கூட மீனும் சோறும் சாப்பிடுவேன். எனக்கு மிகவும் பசிக்கிறது.”

அவள் சிரித்தாள். பின்னர் வேகமாக விரையும் அம்பைப் போல, நீலக் கடலின் மேலே சூரியனின் கிரணங்கள் குவிந்து விழுந்திருந்த இடத்திற்கு நீரை ஊடுருவிச் சென்றார்கள். ஒளி சிதறியது. பின்னர் கரையை நோக்கி மீண்டும் நீந்தினான். ஆனால் இத்தடவை மிக ஆறுதலாக குழந்தையைப் போல தாமதமாக நீந்தினான்.

நான் கேட்டேன்:

“என்ன சங்கதி நடந்தது?”

“இந்த நாட்களில் அரிசி மிகவும் தட்டுப்பாடு, ஒரு ரூபாவுக்கு- ஆக- இரண்டுபடி அரிசிமட்டுந்தான் கிடைக்கிறது. உங்களுக்கு நான் சோறு சாப்பிடுவதற்குத் தரமாட்டேன்.”

“பின்னர் நான் என்னத்தைச் சாப்பிடுவது? எனக்கு மிகவும்...”

“கொஞ்ச உப்புத் தண்ணீரைக் குடியுங்கள்!”

அவள் கேவி செய்தவாறே ஆழமான நீரில் மீண்டும் மூழ்கிவிட்டாள்.

திருமணப் பெண்ணைக, அவள் எனது இல்லத்திற்கு வந்த பொழுது ஒரு ரூபாவுக்கு இரண்டுபடி அரிசியாக இருந்தது. அப்போது எனது மாத வேதனம் ஐம்பது ரூபா. எனது திருமணத்திற்கு முன்னர் எனக்கு வேண்டிய சாதத்தை, காலையில் எழுந்து நானே சமைத்துக் கொள்வேன். ஏனெனில் ஜமீந்தாருடைய மகள் காலையில் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டும். அவள் போவதற்கு முன் னர், நான் சிதார் பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டி யிருந்தது. பின்னேரங்களில் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் சாதகம் செய்யத் தூண்டி வந்தேன். அந்த நாட்களில் ஜமீந்தார், எனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமெனத் தோன்றியபோதெல்லாம் எனக்கு அனுப்பி வந்தார்.

‘‘ஏதாவது பாருங்கள்’’ எனக்கு சோர்வாக இருக்கிறது.

—அவர் கூறுவார்:

பின்னர் எங்களது இச் சின்னக் குழந்தை இந்த உலகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. மகளே இங்கே வா. இவர் களைப் பார்த்துப் புன்னைகை செய்ய.... இப்படி அவர்களிடம் கூறு...

‘‘நான் கள்ளம் கபடம் தெரியாதவள். இன்னும் இரண்டு வயதுதானும் ஆகவில்லை. கிலுகிலுப்பைகளுடனும் பொம்மைகளுடனும் விளையாடுவதில் எனக்கு விருப்பம். அம்மாவின் மார்பகங்களைச் சுவைத்தவாறே அவளது மடியில் துயில்கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் சின்னக் குழந்தையாக இருப்பதால் இன்னும் எனக்குப் பேசத் தெரியாது. எங்கே நான் கடவுளால் அனுப்பப்பட்டேனே அங்கிருந்துகொண்டு, வானத்தைப் பார்க்க மட்டும் என்னால் முடிகிறது. எனது சிரிப்பால் எனது பெற்றேரின் இல்லத்தை ஒளி பெறச் செய்ய

முடிகிறது. எனது குழந்தைச் சிரிப்பால் இருண்ட குடிசைக்கு ஊக்கம் கொடுக்க முடிகிறது...”

ஆமாம் மகளே, இங்கே வா. அவர்களுக்குப் புன் எனக செய்...

ஆமாம், நான் சொன்னது போல இந்தக் குழந்தை பிறந்த பொழுது, அரிசி ரூபாய்க்கு ஒருபடியாகிவிட்டது! அப்பொழுதும் நெற்தானியங்களை உண்டு பண்ணிய கடவுளுக்கு நாங்கள் நன்றி செலுத்தினேன் சாப்பிடுவதற் கென எங்களுக்கு அரிசியைத்தரும் ஜமீந்தாரின் காலடிகளை முத்தமிட்டோம். உண்மையென்னவென்றால் உற்பத்திக் கும் உண்பதற்குமிடையேயுள்ள இடைவெளிக்குள்தான் மனித சமூகத்தின் பரிஞைமே அடங்கியிருக்கிறது. அவனது கலாசாரம், அவனது நாகரிகம், அவனது சமயம், தத்துவம், இலக்கியம் யாவற்றினதும் சரியான விளக்கங்களுள்ளடங்கியுள்ளன. “உற்பத்தி!” “உண்பது!” இரண்டு சாதாரணமான வார்த்தைகள் இவை. ஆனால் இவற்றைப் பிரிக்கும் ஆழமான இடைவெளியை நினைத்துப் பாருங்கள்.

ஒரு ரூபாய்க்கு ஒருபடி அரிசி.

பிறகு- முக்கால் படி!

பிறகு- அரைப் படி!

பிறகு- கால் படி!

பின்னர் அரிசி இல்லாமலே போய்விட்டது.

மரங்களிலே பழங்களைக் காணுமே. காய் பிஞ்சகளைக் காணமுடியவில்லை. மீன்கள் கிடையாது. தேங்காய்கள் இல்லை. தொன் கணக்கில் தெல்மணிகளை ஜமீந்தாரும், பணியாவும் வைத்திருக்கிறார்கள் எனக் கூறப்பட்டது. ஆனால் அவை எங்கே? யாருக்குமே அதைப்பற்றித் தெரியாது. ஏதாவது சொற்ப தானியத்தைப் பெற்றுவிட

எல்லா முயற்சிகளும் செய்தாகிவிட்டன. வேண்டுகோள் கள், மனுக்கள், கெஞ்சல்கள், கடவுள் வணக்கங்கள் மேற் கொண்டாகிவிட்டன. கடவுளுக்கு சவாஸ்கூட விடுக்கப் பட்டது. எல்லா முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் பலன் கிடைப்பதாக இல்லை. கடவுள் என்ற பெயரைத் தவிர, பணியாவினதும், ஜமீந்தாரினதும் வீடுகளைத் தவிர ஒன்றுமே எஞ்சவில்லை.

சிதார் வகுப்புகளை ஜமீந்தார் நிறுத்திவிட்டார். மக்கள் பட்டினியிற் கிடந்து உழலும் போது, சங்கிதத்தைப் பற்றி யார் சிரத்தையெடுக்கப் போகிறார்கள்? சிதாரை எப்படிப் பயில்வது என்பதற்காக, யார் ஜம்பது ரூபா கொடுக்கப் போகிறார்கள்?

பசி! நம்பிக்கை வரட்சி! தேம்பியழும் குழந்தை!

நான் எனது மனைவியிடம் கூறினேன்.

“நாங்கள் கல்கத்தாவுக்குப் போவோம். அங்கே வட்சக்கணக்கான மக்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கே எனக் கொரு தொழில் கிடைக்கக்கூடும்.”

“கல்கத்தாவுக்கு நாங்கள் போவோம்!!”

“கல்கத்தாவுக்கு நாங்கள் போவோம்!!”

முழுக் கிராமமும் ஒரே விதமான முடிவையே எடுத்திருப்பதாகத் தோன்றியது. கிராமத்திலே சமூகப் பிணைப்பு எந்தத் தாக்குதலுக்கும் விட்டுக் கொடுக்காத ஒரு அணைக்கட்டைப் போன்றது. திடீரென கல்கத்தாவுக்குப் போவோமென்ற குரல், இந்த அணைக்கட்டை உடைத் தெறிந்துவிட்டது. முழு மக்கள் தொகையும் கல்கத்தாவை நோக்கி உறுதியான நீர்த் தாரைபோன்று பாய்ந்தது. “கல்கத்தா! கல்கத்தா!!” ஒவ்வொருவரின் உதடுகளிலும் அதே ஒலம்தான்!

“கல்கத்தா!!”

“கல்கத்தா!”

இவ்வழிப் பாதைக் கூடாக ஆயிரக்கணக்கானாலோ நடந்து சென்றார்கள். வங்காளத்திலுள்ள வட்டாரங்களின் புறங்களை ஊடறுத்துச் செல்லும் இப்பாதை, கடைசி யில் கல்கத்தாவை வந்தடைகிறது. இந்தப் பாதைதான் இம்மனித நீரோடையின் ஒரேயொரு ஆயுள்ரேகையாகத் தோன்றுகிறது.

“கல்கத்தா!”

“கல்கத்தா!!”

எறும்புப் படைகள் உணவைத்தேடி கல்கத்தாவைநோக்கி ஊர்ந்து செல்கின்றன... வழிவழியே மரணங்கள்... அவர்களுக்குமேலே, பினம் தின்னும் கழுகுகள் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தன. பருத்த, திருப்தி கொண்ட கொடுரோமான பறவைகள் வட்டமிட்டன. இவற்றிற்கெல்லாம் உணவுத்தட்டுப்பாடு கிடையாது, இறந்த சடலங்களின் தூர்நெடி காற்றில் மனத்தது. புலம்பி அழும் பெண்களின் குரல்களும், குழந்தைகளின் அழுகையும் எதிரொலித்தன. பிளேக் வந்த எலிகளைப் போன்று இறந்து கிடந்த சடலங்களைப் பினந் தின்னிக் கழுகுகளும், நரிகளும் வெறிபிடித்த நாய்களும் கடித்துக் குதறின. அவை வீதியோரங்களில் சிதறிக்கிடந்தன. ஆனாலும், இந்த மனித எறும்புப் படைகள் முன்னே சென்று கொண்டிருந்தன. வங்காளத்தின் சகல பாகங்களிலுமிருந்தும், அவர்கள் எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே கல்கத்தாவை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கல்கத்தா...!

கல்கத்தா...!!

யார், யாருக்கு உதவி செய்வது? எப்படி? ஓவ்வொரு வருமே பழைய அடிப்படை நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள். விலங்குத்தனமான, நம்பிக்கையற்ற, தவிர்க்க முடியாத தற்காப்பு நிலைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். பசி!

நம்பிக்கை வரட்சி! மரணம்! ஆனாலும், இந்த மனித எலும் புகள் தள்ளாடிய காஸ்கரூடன், மெவிந்த புண்பட்ட உடல்களை இழுத்துக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தார்கள்! தங்களுக்குள் தாங்கள் சண்டையிட்டுக் கொண்டார்கள்! முனுகினார்கள்- அமுதார்கள்- இரத்தம் கக்கி இருமினார்கள்-- இறந்தார்கள். அவர்களிடம் இருந்தது— ஏறும்புகளிடமிருக்கும் பொறுதியும் தன்னடக்கமும்தான். இவ்வளவு மோசமாக ஏறும்புகளும் எவிகளும்கூட இறக்க மாட்டா...!

போகும் வழியில் இங்குமங்குமாக அவர்களுக்கு ஒரு சில அற்பதானங்கள் கிடைத்தன. ஆனால் தருமம் எந்தப் பிரச்சினைகளையுமே தீர்த்துவிடப் போவதில்லை. அது வாழ்க்கையை உயிர் ப் பிக் காது. கொடுப்பவர்களும் தானம் பெறுபவர்களுமான இரு சாராரையும் அது ஏமாற்றுகிறது.

இப்போதும், பின்னரும் எங்களுக்குத் தானங்கள் கிடைத்தன. ஒருநாள்— முழுக்க முழுக்கத் தேங்காய் களையே பெற்றுக்கொண்டோம். நாள்கணக்காக குழந்தை பாலுக்கு அழுகிறது, வருடக்கணக்காக மழைத் துளிகள் விழாமல், வரண்டு பிளந்த நிலத்தைப் போல அவளுடைய தாயின் மார்பகங்கள் காய்ந்துவிட்டன. அவளது முழு உடலும் வதங்கிய மலராகிவிட்டது. குழந்தையை அமை திப்படுத்த அதன் கையில் கிலுகிலுப்பைபயை அவள் கொடுத்திருந்தாள். இச்சிறிய மரத்தாலான விளையாட்டுப் பொருளுடன் குழந்தை வெகுவாக ஒன்றிவிட்டது. அவள் தனது சிறிய கைழுஷ்டிக்குள் அதை இறுகப் பற்றி யிருந்தாள்.

அன்று கூட அவள் தனது கையில் கிலுகிலுப்பையை வைத்திருந்தாள். அவள் தனது தாயின் தோளில் இருந்த வாரே, இரக்கத்தையுண்டுபண்ணும் விதத்தில் அழுதாள்! அந்த அழுகை அச்சம் நிறைந்ததாக இருந்தது. காய மடைந்த ஒரு விலங்கு, தனது சேதரையிலிருந்து வீடுதலை

அளிக்கும் மரணம் வரும்வரை ஊனோயிட்டுக் கொண்டிருப்பது போன்று அது இருந்தது. நான் கூறியதைப் போல அந்நாள் பூரா எங்களுக்குத் தேங்காய்களே கிடைத்திருந்தன. குழந்தைகளுக்குத் தேங்காய்ப் பாலைக் கொடுத்தோம். நாங்கள் அதன் பருப்பைச் சாப்பிட்டோம். ஒரு கணம், முழு உலகமு மே புதிதாகப் பிறந்துவிட்டது போல எங்களுக்குத் தோன்றியது.

“கல்கத்தா!”

“கல்கத்தா!”

—இன்னும் நாங்கள் அந்த நீண்ட முடிவற்ற பாதையிலேயே சென்று கொண்டிருந்தோம். யாரும், எதுவுமே வைத்திருக்கவில்லை. எல்லாமே விற்பனையாகிவிட்டது. அல்லது பண்டமாற்றுச் செய்யப்பட்டுவிட்டது. மனித உடல்கள் மட்டுமே இனி விற்பனையாவதற்கு இருக்கின்றன. அவர்களை வாங்குபவர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கிடையே, விதவை இல்லங்களி னதும், அனைத்து விடுதிகளினதும் நிருவாகிகள் இருக்கின்றனர். அவர்கள் விதவைகளையும், அனைத்துகளையும் வாங்குகின்றார்கள். அவர்களிடம் பெற்றேர்கள் தமது குழந்தைகளை அநாதைகளெனக் கூறிக் கையளிக்கின்றார்கள்.

வாங்குவோர் மத்தியில் மனித தசைகளை விற்பனை செய்யும் ‘நேர்மையான’ வியாபாரிகளும் இருந்தார்கள். இவர்களுக்கு ஒழுக்கம், மதம், சமூகப் பாசாங்கு எதுவுமே கிடையாது. மந்தைகளை விற்பனை செய்யும் சந்தைகளில் ஆடு, மாடுகளை வாங்குவதைப் போலவே இங்கள் பிரித்து, பெண்களை அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள்.

“தசைப் பிடிப்பான நல்ல சரக்கு!”

“கொஞ்சம் கறுப்பு நிறம்!”

“ஆக, மெல்லியது!”

“அம்மைத் தமும்புகள்!”

“முழுக்க எலும்புகள். தசையே கிடையாது!”

“எப்படியென்றாலும், அவருக்கு இயலும்...”

“பத்து ரூபாய், அதிகம் இல்லை!”

கணவர்கள் தமது மனைவியரை விற்கிறார்கள். தாய் கள் தமது புதல்வியரை விற்கிறார்கள். சகோதரர்கள் தமது சகோதரிகளை விற்கிறார்கள். இதே மக்கள்தான் வறுமையில் வீழ்வதற்கு முன், இப்படியொரு பண்டமாற் றைப் பற்றி விபசார விடுதியாளர்களோ, தோல் வியா பாரிகளோ தெரிவித்திருந்தால், அவர்களைக் கொலையே செய்திருப்பார்கள். ஆனால் இன்று அவர்கள் தங்களுடைய பெண் குலத்தினரை மட்டும் விற்கவில்லை. தங்களது அந்த ‘உடைமை’களையே கொச்சை பேசும் கடைக்காரர்கள் போன்று ஆபாசமாக வர்ணித்து, வாங்குபவர்களிடம் புகழ்ந்து பசப்புகிறார்கள். ஒன்றரைக் காசகளுக்காகப் பேரம் பேசுகிறார்கள். பெண்களை விற்க சண்டை பிடிக்கி றூர்கள். சமயம், ஒழுக்கம், ஆத்மீகம், தாய்மை என்றெல்லாம் கூறப்படும் வலுமிக்க இலட்சியங்களும் மனித குலத் தின் உணர்ச்சிகளும்-- அப்பால்-- உரிந்தெறியப்பட்டுவிட டன். வாழ்க்கை அதனது ஆரம்பகால நிலையில், நிர்வாண மாக நிற்கிறது- பசி! இரத்ததாகம்! கொடுரை, வனுந் திரங்களில் வாழும் காட்டு விலங்குகளைப் போன்ற மூர்க்கம்!

எனது மனைவி கூறினார்:

“நாங்களும் எமது மகளை விற்போம்...”

அச்சத்துடன், குன்றிய முகத்தோடு, கண்கள் தாழ், அவள் அந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னார். உடனும் அவள் மெளனியாகி விட்டாள். அவளது வார்த்தைகளா லான் கலையடிகளை எப்படி நான் ஏற்றுக் கொள்ளு கிறேன் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள, அவள் தனது

கடைவிழிகளின் ஓரங்களினுடாக என்னைப் பார்த்தாள் ; அவளது கண்களில் குற்ற உணர்வு படிந்திருந்தது. அவள் தானே தனது மகளின் குரல்வளையை நசுக்கிக் கொண்ட தைப் போல, தனது கணவனை, தானே நிர்வாணமாக உரிந்தெடுத்து அவனது வெறும் முதுகில் கசையினால் அடிப்பதைப் போல, தானே தனது மெலிந்த கழுத்தினைச் சுற்றி கயிருல் சுருக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்ட தைப் போல, அவளது பார்வை இருந்தது.

அவள் இறந்துவிட்டதாக நான் இங்கே உங்களிடம் புகார் செய்ய வரவில்லை. இந்த வார்த்தைகளை அவள் கூறியதும் உண்மையிலேயே அவள் இறந்துதான் போனால். இதைக் கூறுவதற்கு முன்னரே அவள் இறந்திருந்தாள். ஆனாலும் இன்னும் கூட- நான் இறந்துவிட்ட பின்னரும் கூட- இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் அவள் உதடுகளில் இருந்து எப்படி வந்ததென்பதை என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. இது எப்படி நேர்ந்தது? எத்தகைய கொரூரமான சக்தி அவளது தாய்மையைக் கொன்றிருக்க வேண்டும்? அவளது ஆத்மாவை எது நசுக்கியது?

இப்பொழுதும் அது எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது? அவளது கையிலிருந்த குழந்தையை நான் சட்டென்று பறித்தேன். கோபத்துடன் அவளை வெறுப்பு மிகுந்த கண்களால் பார்த்தேன். ஆனால் எனது கோபத்தை, கசப்பை பொருட்படுத்தாமல் அவள் எனக்குப் பின்னால் இழுபட்டு வந்துகொண்டிருந்தாள். நொண்டியவாறு இயந் திரம் போல நடந்து, குருட்டாம் போக்கில் வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளது அடார்த்தியான கூந்தலில் தூசிகள் படிந்து, சடைபற்றிவிட்டது. அவளது சேலை கந்தல் துணியாகிவிட்டது. வலது காவின் ஓரத்தில் இரத்தம் கசிந்தோடியது. அந்தக் கண்கள்... மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் சந்தித்த, அந்த மெல்லிய—தங்க மீண்பு போன்ற

— கடல் நீரில் நீச்சலடித்துக் கொண்டிருந்த, பெருந் தன்மை மிக்க அந்தக் கடல் தேவதை எங்கே?... அந்த ஒப்பற்ற அழகு, தாஜ்மகாவின் மாட்சிமை பூராவற்றையும் கண்களைக் கவரும் எலோராவின் எழில் யாவற்றையும், காலத்தாற் சாகாத அசோகனின் கட்டளைகளையும் தொகுத் துப் பிரதிபலித்தது. இன்று அது எங்கே? ஏன் இந்த அழகு—ஆத்மா—மாட்சிமை நிறைந்த தாய்மை—மிதிக்கப் பட்டு உருக்குலைந்த பின்மாக, இன்று புழுதியிலே கிடக்க வேண்டும்?

பெண்மை தெய்வீகமானது, வழிபாட்டுக்குரியது என்பது உண்மையென்றால் அவளே கக்கி! அவளே வாழ்க்கையின் மெய்ப் பொருள்! ஆனால் இந்த வழிபாடு, இந்த மெய்மை, இந்தத் தெய்வீகர், நெல்மணிகள் இருந்தாற்றான் உண்டு; அது இல்லாவிட்டால் அவையும் இல்லாதொழிகளின்றண என்றே நான் கூறுவேன்.

எனது தொடையில் படுத்தவாறே கடல் தேவதை தனது கடைசி மூச்சை விடுத்தாள். அந்தப் பாதையோரா மாக தூசி படர்ந்து, அவள் அசதியுடனும், துயரத்துடனும் என்றுமே இல்லாத ஆழ்ந்த துயிலில் லயித்துவிட்டாள், ஒரு சிறு மூச்சுத் திணறல், விம்மல், அவ்வளவுதான். அவளது உடலிலிருந்து ஜீவன் பறந்துவிட்டது.

அது ஏனென்றே எப்படியென்றே எனக்குத் தெரி யாது. ஆனால் எனது நினைவுகள், நான் முதன் முதலில்... அவளை முத்தமிட்ட அந்தக் கணத்துக்கு என்னை இழுத்துச் செல்கின்றன. அவளது உடலின் நறுமணம் எனக்கு மல்லிகை மலர்களை நினைவுட்டின. அவளது மரணம் நிகழ்ந்த அந்தக் கணத்திலும் மீண்டும் அந்த நறுமணத்தை நான் உணர்ந்தேன். எனது கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பியது. இறந்திருந்த அவளின் உதடுகளில் குருட்டுத்தனமாக நன்கு முத்தமிட்டேன். எனது கண்ணீர், அவளது உதடுகளில் மழையாகக் கொட்டியது. அவளது கண்களில், களிளி

களில், அது வழிந்தது. எனது தொடைகளில் அவள் பின் மாகக் கிடக்கிறாள். தனது பத்தொன்பதாவது வயதில் எனது கடல் தேவதை, பசியால், தாகத்தால், துன்பங் களால் இறந்துவிட்டது. மாயக்காரியைப்போல இறந்து போன கடற் கண்ணி காட்சியளிக்கிறாள்.

மரணத்துக்கு எதிராக எனக்கு எந்தவித ஆதங்கமும் கிடையாது. கடவுள்மீது எனக்கு எந்தவித ஆதங்கமும் கிடையாது. வாழ்க்கைமீதும் கிடையாது. நாம் ஆதரவற்று குருட்டாம் போக்கில், கழிந்து வந்த பாதைமீதும் கிடையாது. இப்படிப்பட்ட ஒரு சாவை அவள் தமுவியிருக்கக் கூடாது என்று மட்டுமே நான் விரும்புகிறேன். இந்த உலகத்தின் அதிபதிகளைப் பார்த்து நான் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு முடிவை அவள் அடைவதற்கு அப்படி அவள் என்னதான் செய்துவிட்டாள்? சொந்தமாக ஒரு வீட்டில் கணவனையும், குழந்தைகளையும் கவனித்துக் கொண்டு, சராசரி வாழ்க்கையிலுள்ள சொற்ப மகிழ்ச்சி யைத் துய்த்துக்கொண்டு சாதாரண வாழ்க்கை வாழ, அவளை அனுமதிப்பதில் அப்படி என்னதான் கேடு வந்து விட்டது?

இலட்சக்கணக்கான இப்படிப்பட்ட மக்கள், வாழ்க்கை யிடமிருந்து அதிகம் எதிர்பார்க்கவில்லை. புகழையோ, செல்வத்தையோ, சாம்ராஜ்யங்களையோ எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு இந்த அற்ப மகிழ்ச்சிகள்கூட மறுக்கப்பட்டுவிட்டன? அவளால் அவற்றைப் பெற முடியவில்லை. அவள் இப்படி ஏன் இறக்க வேண்டும்?

அவள் அப்படி இறந்திருந்தாலும்கூட, தனது கிராமத்தில், கடற்கரையில், இளங் தென்றலில் அசைந்தாரும் அங்குள்ள தாழை மரங்களுக்கடியில், அவளால் இறக்கமுடியவில்லை. இப் பயங்கரச் சாவை, இங்கே பினங்களின் பாலை வனத்தில் புலம்பி அழும் ஜீவன்களுக்கு நடுவே அலுத்துச் சளைத்த வழிப்போக்கர்களின் மத்தியில், அவநம் பிக்கையின்

காலடியில், தொலைதூரம் ஊளையிடும் பசி நிறைந்த நாய் களுக்கிடையேயா அவள் அரவணைக்க வேண்டும்?

நான் அவளை எரிக்கவில்லை; நான் அவளுக்குக் கிரியை கள் செய்யவில்லை. ரேட்டுக்கரையில், அனுதையாக, சம்மா அவளை விட்டுச் சென்றேன். எனது கைகளில் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு மேலே தொடர்ந்தேன்.

கல்கத்தாவோ இன்னும் வெகு தூரத்தில் இருந்தது. எனது குழந்தை பல நாட்களாக உணவு இல்லாமல் இருந்தது. இப்பொழுது அவளால் அழக்கூட முடிய்வில்லை. அவளது தொண்டையிலிருந்து குரலே ஏழும்பவில்லை. தனது உதடுகளை அவளால் திறக்கவும், மூடவுமே முடிகிறது. அது நீருக்கு வெளியே வந்துவிட்ட மீனைப் போன்றிருந்தது. இச் சிறிய கடல் கன்னி தனது கைகளில் இன்னமும் மரந்தாலான கிலுகிலுப்பையை வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அனையப்போகும் மெழுகுவர்த்தியைப் போன்று எனது கண்களுக்கு முன்னாலேயே அவள் செத்துக் கொண்டிருந்தாள். என்னால் ஒன்றுமே செய்வதற்கில்லை.

வெறுமனே நான் நடந்து கொண்டிருந்தேன். எனக்கு முன்னாலும், பின்னாலும், பக்கத்திலும் ஏனைய மக்கள் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மரண யாத்திரை; ஒவ்வொருவரும் தம்மை இழந்து, நம்பிக்கை வரட்சி மிகுந்த ஒரேமாதிரி யான பள்ளத்தாக்கினுரடாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு சோடிக் கண்களிலும், ஒவ்வொரு வதனங்களிலும் துன்பத்தின் நிழல்கள்...

நான் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து, கரங்களைக் கூப்பி வணக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினேன்.

“அண்டசாகரங்களின் கார்த்தரே! எங்களது அன்றன் யூடு அப்பத்தைத் தருபவரே, உமது ஆட்சியில் அவளுக்கு சிறு பால் துளிகள் கிடையா. சொற்ப உணவுதானும் இல்லை. அவளைப் பாருங்கள்! ஒருக்கால் பாருங்கள்!! அவள் தனது உலர்ந்த, வதங்கிய வாயினை எப்படித் திறந்து

மீண்டும் மூடுகிறோள். எப்படி அவளது உடல் பசியின் வேதனையால் துடிக்கிறது?

ஓ! ஆதியும் அந்தமுயில்லாத அழித்தற் கடவுளே! முகை வெடிக்காத இந்த மலர் மொட்டை ஏன் அவசரப் பட்டு, புழுதியில் மிதித்துவைக்கிறீர்? இந்த அழகிய மன நிறைவுள்ள கனவை ஏன் சிதைக்கிறீர்? ஒளிக் கதிர்கள் மிகுந்த நீர்க் குமிழிகள்... அலைகளில் தவழ்ந்து கொண் டிருக்கும் ஒரு படகு... ஒரு பாடலின் உச்சம்... தாழை மரங்களின் நிழல்களுக்குக் கீழே இனிய முதல் முத்தம்... இவைகளைவாம் சூனியமாக வேண்டுமா? ஓ... கொடுரமான கண்களாற்ற-இதயமற்றகடவுளே—?

இரட்சிக்கும்படி இறை வணக்கம் செலுத்தப்பட வில்லை. நிந்தனையும் கிடையாது... எனது குழந்தையும் இறந்துவிட்டது. ஆ! கடும் வேதனையைத் தரும் கடைசிக் கணத் துண்பங்கள்!

எனது இறந்த கண்களிடம் இந்த இரக்கமற்ற துயரத் தைக் கேளுங்கள். அவை தாம் கண்டவற்றை உங்களிடம் எடுத்துரைக்குங்கள். ஒரு துளி பால் இல்லாது—அதன் தாகத்தால் அவள் இறந்துவிட்டாள். அந்த ஒரு துளி பால் வானத்திலிருந்து சொரியவில்லை. நிலத்திலிருந்தும் பிரவாகித்து ஒடவில்லை. கருணையற்ற வானம்! உணர்ச்சியற்ற நிலம்! கடினமான, கொடுரமான, உணர்வற்ற பாதை!

எனது மகள் சாவைத் தழுவுவதற்கு சிறிது கணங்களுக்கு முன்னர், அவளால் நன்கு நேசிக்கப்பட்ட கிலு கிலுப்பையை என்னிடம் தந்தாள். அதனை இங்கே பாருங்கள். மரணித்து- மரத்துவிட்ட எனது கைவிரல்களுக்கிடையில் அது கிடக்கிறது. என்னிடம் அவள் நம்பகமாக ஒப்படைத்த மரண உயில் அது. இல்லை, அதை அவள் அப்படிப்பட்ட ஒரு கைகைமூலம் எனக்குச் சேமித்து வைத்திருக்கிறோன். என்னை அவள் மன்னித்துவிட்டாள். அதன் மூலம் அவள் எனக்கு பரிசளித்திருக்கிறோன்.

இது ஒரு மலிவான மரக் கிலுகிலுப்பை. ஆனால் அது என்னுடைய விதி. அவள் கிளியோபாட்ராவாக இருந்திருந்தால் தனது காதலை அவள் எனக்குத் தந்திருப்பான். அவள் மும்தாஜ் மஹாலாக இருந்திருந்தால் தாஜ்மஹாலை எனக்குத் தந்திருப்பான். அவள் விக்டோரியா மகாராணியாக இருந்திருந்தால் அவள் தனது சாம்ராஜ்யத்தையே எனக்குக் கொடுத்திருப்பான். ஆனால் அவளோழுரு ஏழைச்சிறுமி! அவளிடம் இருந்ததே ஒரு கிலுகிலுப்பைதான். அதை அவள் அன்பளிப்பாகத் தனது வறிய தந்தைக்குத் தந்திருக்கிறான். இந்த மலிவான சிறிய விளையாட்டுப் பொருளை உங்கள் மத்தியில் யார்தான் பெரிதாக மதிப்பிடப் போகிறீர்கள்?

கடைசியாக கல்கத்தா வந்தாகிவிட்டது. பஞ்சை களின் நாதியற்ற நகரம் அது. ஆத்மா இல்லாத — இருதய மற்ற—கொடுரோமான நகரம் அது! அங்கே புகலிடமில்லை; பாதுகாப்பு இல்லை; சொற்பு அளவு உணவுதானும் இல்லை. சில்டா ஸ்டேசன், சயாம் பஜார், ஹரிசன் ரேட், சகாரியா வீதி, போ பஜார், சோனூகாசி, புதிய சந்தை, பவானிபூர் எங்குமே ஒரு தானியம்கூடக் கிடையாது. ஒரு மனித உயிரை ஒரு மனித ஐந்துவாகக் கருதி மதிப்பவர்கள் யாருமே கிடையாது.

பஞ்சைப் பட்டினிகள் ஆடம்பரமான ஹோட்டல் களுக்கு முன்னால் இறந்தும், இறந்துகொண்டும் இருந்தார்கள். தொட்டிகளுக்குள் கிடந்த ஒரே எச்சில் உணவை உண்பதற்காக நாய்களும், மனிதர்களும் அவற்றைத் தேடினார்கள். சொற்பு உணவுக்காக நாய்களும் மனிதர்களும் சண்டையிட்டார்கள். பெரிய கார்களிலோ சிரிப்புத் தவழும் மக்கள்மின்னலைப் போல வேகமாகக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வெற்று உடம்பில் பஞ்சை உடல்களின் விலா எலும்புகள் இரும்புச் சங்கிலிபோல துருத்திக்கொண்டு நின்றன. அவர்களுக்குள் ஏன் ஆத்மா சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிறது?

அதைப் பறந்து செல்லவிடுங்கள். பீதி நிறைந்த இந்தச் சிறைக்கூடத்தின் கதவுகளைத் திறந்துவிடுங்கள். இதோ மற்றொரு கார் யின்னைப் போல ஒளியைச் சிந்திக் கொண்டு கடந்து செல்கிறது.

ஆனால் உடல்கள், ஆத்மாவின் புலம்பல்களைச் செவி மடுக்கவில்லை. தாய்கள் இறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் பிச்சை கேட்டு இரக்கிறார்கள். ஒரு மனைவி இறக்கிறார். கணவனே ஆண்மை இழந்து, சினாங்கி அழு கிறார். ரிக்ஷோவில் இருக்கும் சாஹிப்பிடம் பைசா கேட்டு இரக்கிறார். இளம் பெண் நிர்வாணமாக விறைத் துக் கிடக்கிறார். ஆனால் அவளுக்கு, தான் நிர்வாணமா கக் கிடக்கிறேன் என்பதோ, தான் இளமை மிகுந்தவள் என்பதோ தெரியாது. அவளுக்கு, அவள் ஒரு பெண் என் பது கூடத் தெரியவில்லை. தனக்குப் பசிக்கிறது என்பது மட்டுந்தான் அவளுக்குத் தெரிகிறது. பசி அழகைக் கொன்றுவிடுகிறது.

அந்தத் தூதரக அதிகாரியின் காரியாலயப் படிகளில் நான் இறந்து கொண்டிருக்கிறேன். தலையைச் சுற்றி மயக் கத்தில் கிடக்கின்றேன். மக்களில் சிலர், என்னருகில் வந்து அணித்தாக நிற்கின்றனர். அவர்கள் என்னைப் பார்ப்பது போலத் தோன்றுகிறது. எனது செவிகளில் மங்கலாக வார்த்தைகள் விழுகின்றன.

“வேசி மகன் ஒரு ஹிந்து போலத் தெரிகின்றான். நாங் கள் போவோம்.”

அவர்கள் போய்விட்டார்கள். இப்பொழுது இருள் கவிந்துவிட்டது.

வேறு சிலர் அந்தப் பாதை வழியே கடந்து சென்றார்கள். அவர்களும் என்னைக் கண்டதும் தரித்து நின்றனர் யாரோ என்னிடம் கேட்டார்கள்;—

“நீ யார்?”

மிகுந்த கஷ்டத்துடன் எனது கனத்த கண் இமை கணாத் திறந்தேன்.

,‘எனக்குப் பசிக்கிறது.’’

‘‘வேசி மகள், ஒரு முஸ்லிமைப் போலீஇருக்கின்றன்.’’

பசி, மதத்தைக்கூடக் கொன்று விட்டது! இப்பொழுது எங்கும் ஓரே இருள். எங்கும் கார் இருட்டு. ஒரு சிறு ஒளிக் கதிர் தானும் கிடையாது.

அமைதி.

எங்கும் ஆழ்ந்த சூனியம்;

திழரெனத் தேவாலயங்களிலிருந்தும், கோயில்களிலிருந்தும் மணியோசைகள் மகிழ்ச்சிகரமாக ஓலித்தன. இனிய, மகிழ்ச்சிகரமான குரல்களினால் முழு உலகமும் எதிரொலித்தது. ஒரு பத்திரிகை விற்கும் சிறுவன் அன்றைய பத்திரிகையின் தலைப்புச் செய்தியைச் சுத்தமிட்டுக் கூவினான்.

‘‘மூன்று பெரிய வல்லரசுகளும் தெரானில் சந்திக்கிறார்கள். ஒரு புதிய உலகம் பிறக்கிறது.’’

—ஒரு புதிய உலகம் பிறக்கிறது!

மகிழ்ச்சிகரமான வியப்பில் எனது கண்கள் அகலத் திறக்க முயன்றன. திறக்க நினைத்தன. ஆனால் எனது உணர்ச்சிகள் மரத்துக்கொண்டு வந்தன.

பின்னர் எனது கண்கள் வியப்புடன் திறந்து கொண்டன.

நான் அரசியல் வாதியல்ல. நான் ஒரு சிதார் வாத்தி யக்காரன். நான் ஆட்சியாளர் களில் ஒருவனல்ல. சட்டத் திற்குப் பணிந்து நடக்கவேண்டியவர்களில் ஒருவன். ஆனாலும் ஒரு வறிய பாண்ணுக்கூட நியாயம் கேட்க உரிமை இருக்கிறது.

“இலட்சக்கணக்கான நாங்கள் இந்த உலகத்தின் பஞ்சக்கள். ஏழைகள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்! இப் புதிய உலகத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்கு நாங்கள் கரம் கொடுக்கவில்லையா?”

—இந்தக் கேள்வியை நான் ஏன் கேட்கிறேன் என்றால், நானும் மூன்று வல்லரசுகளினது இப் புதிய உலகத்தில் வாழ விரும்புகிறேன் என்பதால்தான். நானும் பாலிசத்தை வெறுக்கிறேன். யுத்தங்களை வெறுக்கிறேன். கொடுங்கோன்மையை வெறுக்கிறேன். அநீதியை வெறுக்கிறேன். நான் ஒரு அரசியல்வாதியல்ல. நான் ஒரு பாடகன். ஒரு பாடல் சோகம் ததும்பியதாக இருந்தால், அது மற்றவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஒரு மனிதன் அடிமையாக இருந்தால் மற்றவர்களும் அடிமையாவார்களென்பது எனக்குத் தெரியும்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நாடுகளிலும் மளிதார்களில் ஜிவர் இந்தியர்கள். ஒரு இந்தியனது இந்த அடிமைத் தலையின் வேதனையை மற்றொரு இந்தியன் உணருவது கஷ்டம். நீண்ட காலமாக எனது சிதாரின் தந்திராகமிழந்து விட்டது. நீண்ட நாட்களாக ஒரு தனி மனிதனுக்கு உணவு கிடைக்காது போனால் முழு உலகமே பஞ்சத்தால் வாடும். நீண்ட காலமாக ஒரு தனி மனிதன் வறுமையில் உழன்றால் கலவருமே வறுமையால் வாடுவார்கள். நீண்ட காலமாக ஒரு மனிதன் அடிமையாக இருந்தால் இந்த உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதர்களுமே அடிமைகளாக நிலைத்திருப்பார்கள். ஆனபடியால்தான் இந்தக் கேள்வியை நன் உங்களிடம் கேட்கிறேன்!

நான் இறந்துவிட்டதாக நீங்கள் எண்ண வேண்டாம். இறந்துபோனவர்களுக்கும் இதையே நான் கூறுகிறேன். நான் சாகமாட்டேன்! வாழ்ந்துகொண்டுநானிருப்பேன்! எனது மரணத்தினால், பார்வையற்ற கண்களினால் நான் எப்பொழுதுமே இந்தக் கேள்வியை உங்களிடம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். நீங்கள் எங்கே சென்றாலும் உங்களை நான்பின் தொடர்வேன். உங்களது ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்

2

$\frac{7}{5}$ $\frac{5}{6}$ $\frac{11}{4}$ $\frac{3}{7}0$

6.

⑧²
7*10

யாழிப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மேற்குக் கரைவட்டியில் 8-3-1942ல் செல்லையா கதிர்காமநாதன் பிறந்தார். வேதாரணியேஸ்வர வித்தியாலயத்திலும், விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியிலும் பயின்றபின், 1961ல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து 1963ல் பட்டதாரி யானார். சிலகாலம் ஆசிரியராய்ப் பணிபுரிந்த பின், 1966ம் ஆண்டு தொடக்கம் ஆறு வருடங்கள் வீரகேசரி, மத்திரன் ஆசியவற்றில் உதவி ஆசிரியராய்ப் பணியாற்றி னார், கொட்டும்பனி என்ற முதற் சிறுக்கைத்த தொகுதி 1968ல் வெளிவந்து அடுத்த ஆண்டு சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது. 1969ல் திருமணமாகியது. பத்திரிகையில் பணிபுரிந்த காலத்தில் அசார்வேகத்தில் பல வகையான ஆக்கங்களைப் படைத்தளித்தார். 1971ல் இலங்கை நிர்வாக சேவையிற் சேர்ந்தார். இறக்கும் பொழுது கட்சிசெய்கைத் திணைக்களத்தில் உதவி ஆணையாளராய்ப் பதவி வரித்தார். 1-9-1972ல் இவ்வுலகை நீத்தார்.

தென்னியாம்
பொல. ஜெடி
வல்வேட்டுத்துறை